

ДЖЕФРИ АРЧЪР

ОПАСНО НАСЛЕДСТВО

Превод от английски: Силвия Димитрова, 2005

chitanka.info

*Експерт в забавлението, Арчър притежава
уникален стил!*

Пъблишърс Уикли

**ПЪРВА ЧАСТ
МОСКВА, КРЕМЪЛ**

ПЪРВА ГЛАВА

Москва, Кремъл, 19 май 1966

— Фалшификат е — каза руският ръководител, взрян в малката изящна икона в ръцете си.

— Невъзможно — отговори колегата му от Политбюро.

— Царската икона „Свети Георги и змея“ строго се охранява в Зимния дворец в Ленинград от петдесет години.

— Вярно е, другарю Зaborски — каза възрастният мъж, — и в продължение на петдесет години сме охранявали копие. Царят навярно е изнесъл оригинала малко преди Червената армия да влезе в Санкт Петербург и да превземе Зимния дворец.

Председателят на Комитета за държавна сигурност мръдна неспокойно в стола си, тъй като играта на котка и мишка продължаваше. Зaborски, който години наред ръководеше КГБ, разбра кой е определен да бъде мишката веднага щом телефонът му иззвъня в четири часа сутринта, за да му съобщят, че генералният секретар го вика в Кремъл — незабавно.

— Как може да сте толкова сигурен, че е фалшив, Леонид Илич? — заинтересува се дребничкият Зaborски.

— Защото, скъпи мой Зaborски, през последните осемнадесет месеца възрастта на всички съкровища в Зимния дворец е изследвана чрез въглероден метод. Това е една съвременна научна технология, след чието прилагане не е нужна допълнителна преценка — каза Brezhnev, демонстрирайки по този начин новопридобитите си знания.

— И това, което винаги сме мислели за национален шедъровър — продължи той, — излиза, че е нарисувано петстотин години след оригинала на Рубльов.

— Но от кого и с каква цел? — недоверчиво попита председателят на КГБ.

— Експертите ми казаха, че навярно е бил придворен художник — отговори руският ръководител, — на когото са възложили да изпълни копието няколко месеца преди революцията. Уредникът на музея в Зимния дворец винаги се е беспокоил от това, че

традиционната царска сребърна корона не е прикрепена отзад на рамката, както е при всички други негови шедьоври — добави Брежнев.

— Но аз винаги съм мислел, че сребърната корона е мащата от някой любител на сувенири още преди ние да влезем в Санкт Петербург.

— Не — каза сухо генералният секретар. Гъстите му вежди се повдигаха всеки път, когато изказваше мнението си. — Не е взета царската сребърна корона, а самата икона.

— В такъв случай какво може да е направил царят с оригиналата?

— попита Заборски, сякаш задаваше въпроса на себе си.

— Точно това искаме да знаем, другарю — каза Брежnev и стисна рамката на малката икона пред себе си. — И ти си този, който е избран да открие отговора — допълни той.

За първи път председателят на КГБ изглеждаше неуверен.

— Имате ли нещо, на което да се опра?

— Много малко — призна генералният секретар, взе една папка от най-горното чекмедже на бюрото си и бързо я отвори. Вгледа се в сбито напечатаните бележки, озаглавени „Значението на иконата в руската история“. Някой не беше лягал цяла нощ, за да приготви доклад от десет страници, прегледан бегло от лидера. Истинският интерес на Брежнев започна от четвърта страница. Той прелисти бързо първите три страници и зachte на глас: — „По време на революцията цар Николай II очевидно е възприел шедьовъра на Рубльов като свой паспорт за свободен живот на Запад. Той трябва да е имал направено копие, което е оставил да виси на стената в кабинета си на мястото на оригиналата.“ — Руският лидер вдигна очи: — Освен това, имаме много малко неща, на които да се опрем.

Началникът на КГБ изглеждаше объркан. Беше озадачен от факта, че Брежнев иска Държавна сигурност да се включи в разкриването на кражбата на един незначителен според него шедьовър.

— Много ли е важно да открием оригиналата? — попита той, като се опитваше да напипа никаква следа.

Леонид Брежнев погледна втренчено колегата си от Кремъл:

— Нищо не би могло да бъде по-важно, другарю! — дойде неочекваният отговор. — Ще ви отпусна всички необходими средства и хора, за да откриете местонахождението на Царската икона.

— Но, другарю генерален секретар, това значи да похарча много повече, отколкото струва самата икона — каза началникът на КГБ, опитвайки се да прикрие неверието си.

— Изключено — каза Брежnev и замълча, за да направи впечатление. — Защото аз не търся самата икона.

Той се обърна с гръб към началника на КГБ и се загледа през прозореца. Не му харесваше, че не може да вижда над Кремълската стена Червения площад. Изчака няколко минути и после заяви:

— Парите, които царят би спечелил от продажбата на такъв шедьовър, са щели да му позволят да води обичайния си начин на живот няколко месеца, най-много година. Не, ние смятаме, че това, което царят е скрил вътре в иконата, би гарантирано неговата и на семейството му сигурност до края на живота им.

На заскрежения прозорец пред генералния секретар се образува малко прозрачно кръгче.

— Каква би могла да бъде тази ценност? — попита председателят на КГБ.

— Спомняте ли си, другарю, какво е обещал царят на Ленин в замяна на живота си?

— Да, но се оказа, че това е бълф, защото такъв документ не беше открит...

Той мълкна точно преди да каже „в иконата“, без да забелязва триумфалната усмивка на Брежнев.

— Най-после ме разбрахте, другарю. Както виждате, документът е бил скрит в иконата през цялото време. Ние просто сме притежавали фалшивата икона.

Руският лидер изчака малко, после се обърна и подаде на колегата си лист хартия.

— Това са показанията на царя, посочващи какво бихме намерили в иконата „Свети Георги и змея“. По онова време в нея не е открито нищо и този факт само е убедил Ленин, че царят е изльгал, за да спаси семейството си от екзекуция.

Зaborски бавно прочете написаните на ръка показания, направени от царя часове преди екзекутирането му. Много преди да стигне последния абзац, ръцете му започнаха да треперят и по челото му избиха капчици пот. Той погледна към малката, не по-голяма от книга икона, сложена в центъра на председателското бюро.

— До смъртта на Ленин никой не е вярвал на твърденията на царя. Но сега може да разчитаме, че ако намерим истинския шедьовър, без съмнение ще притежаваме и обещания документ.

— И предвид авторитета на подписалите този документ, никой не би поставил под въпрос законните ни права — каза Заборски.

— Без съмнение, другарю председател. Точно в това се състои работата — отговори руският ръководител. — Освен това съм сигурен, че ще получим подкрепата на Обединените нации и Международния съд, ако американците се опитат да отрекат правата ни. Но се страхувам, че не друг, а времето е против нас.

— Защо? — попита председателят на КГБ.

— Вижте крайната дата в показанията на царя и ще разберете колко време ни остава да спазим нашата част от споразумението — каза Брежnev.

Заборски се вгледа в надрасканата от ръката на царя дата — 20 юни 1966 година. После върна показанията, отчитайки важността на задачата, с която го беше натоварил ръководителят му.

Леонид Илич Брежнев продължи:

— Така че, както разбирате, другарю Заборски, остава ни само един месец до крайния срок. Но ако можете да откриете оригиналната икона, отбранителната стратегия на президента Джонсън ще стане фактически ненужна и Съединените щати ще бъдат обикновена пионарка върху руската шахматна дъска.

ВТОРА ГЛАВА

Апълшо, Англия, юни 1966

— „На моя обичан и единствен син капитан Адам Скот, носител на Кръст за храброст, завещавам сумата от петстотин лири.“

Адам предполагаше, че сумата ще бъде нищожна, но независимо от това остана неподвижен в стола си, когато адвокатът го погледна над очилата си.

Възрастният адвокат, който седеше зад голямото двойно бюро, вдигна глава и премигна, гледайки симпатичния млад мъж пред себе си. Почувствал изпитателния поглед, Адам прекара нервно ръка през гъстата си черна коса. Господин Холбрук погледна отново документите пред себе си.

— „На скъпата ми дъщеря Маргарет Скот завещавам сумата от четиристотин лири.“

Адам не можа да скрие усмивката си. Баща му беше останал шовинист дори в последното си деяние.

— „На клуба по крикет в графство Хампшир — продължи монотонно Холбрук, необезпокоен от роднинските неблагополучия на госпожица Смит — двадесет и пет лири пожизнен членски внос.“

„Платен накрая“ — помисли Адам.

— „На ветераните от Британската армия от 1914 — петнадесет лири. На енорийската църква в Апълшо — десет лири; и на госпожа Мейвис Кокс, домашната ми помощница, пет лири. И накрая, на скъпата ми и обичана съпруга Сюзан — семейната ни къща и остатъка от имуществото ми.“

Това изявление накара Адам да се изсмее на глас — той се съмняваше дали за остатъка от бащиното му имущество могат да се вземат още хиляда лири, дори и да продадяха и облигациите му, и стиковете за голф отпреди войната.

Но майка му беше дъщеря на полка и не би се оплакала, както и не беше го правила никога.

Ако Бог, за разлика от поредния папа в Рим, изобщо някога оповестеше светците, свeta Сюзан от Апълшо би била там горе между

тях заедно с Дева Мария и свeta Елисавета. През целия си живот Па (Адам винаги го беше наричал така в мислите си) се бе стремил семейството му да бъде достойно за нормите на поведение, които бе установил. Може би затова Адам продължаваше да му се възхища повече, отколкото на всеки друг. Понякога самата мисъл за него го караше да се чувства странно и не на място сред жизнерадостния дух на шестдесетте години.

Адам се размърда неспокойно в стола си, предуслещайки, че формалностите привършват. Чувстваше, че би било добре да излязат по-бързо от тази студена и мрачна кантора.

Господин Холбрук вдигна още веднъж поглед и се изкашля така, сякаш му предстоеше да обяви кой наследява картина на Гоя или диамантите на Хабсбургската империя. Повдигна очилата над носа си и отново погледна втренчено последния параграф от завещанието на своя покоен клиент. Тримата наследници от семейство Скот седяха мълчаливо. „Какво ли би могъл да добави?“ — мислеше Адам.

Каквото и да беше, явно адвокатът дълго беше обмислял последната част от завещанието, защото изричаше думите както би го направил добре рецитиращ актьор и само веднъж погледна текста.

— „Също така оставям на сина си — господин Холбрук спря за момент — приложения към завещанието плик. — Адвокатът го повдигна и го показа. — Мога само да се надявам, че ще му донесе повече щастие, отколкото на мен. Ако реши да отвори писмото, нека го направи при условие да не разкрива съдържанието му на който и да е друг човек.“

Адам вдигна очи към сестра си, но тя очевидно беше объркана като него и само поклати леко глава. После хвърли поглед и към майка си, която изглеждаше шокирана. Дали от страх, или от мъка, Адам не можа да прецени.

Без да каже дума повече, господин Холбрук подаде пожълтелия плик на единствения син на полковника.

Всички в стаята продължаваха да седят, без да знаят какво следва да направят. Господин Холбрук най-после затвори тънката папка, озаглавена „Полковник Джералд Скот, носител на Орден за особени заслуги, Кавалер на Ордена на Британската империя и удостоен с Кръст за храброст“, бутна назад стола си и се приближи бавно до вдовицата. Ръкуваха се и тя каза:

— Благодаря ви.

Адам си помисли, че любезнотта е малко преувеличена, защото единственият човек в тази стая, който беше извлякъл някаква полза конкретно от тази сделка, бе господин Холбрук, пък и ползата всъщност беше за „Холбрук и Гаскойн“.

Адам стана и отиде бързо до майка си, която тъкмо питаше:

— Ще пиете ли чай с нас, господин Холбрук?

— Страхувам се, че не, скъпа госпожо — започна адвокатът, но Адам не си направи труда да го слуша по-нататък. Явно таксата не беше достатъчно висока, за да може господин Холбрук да отдели от времето си за чай.

След като напуснаха кантората и Адам се увери, че майка му и сестра му са се настанили удобно на задната седалка на семейния „Морис Майнър“, той седна зад волана. Беше паркирал до кантората на господин Холбрук в средата на Хай стрийт.

„Все още няма жълта маркировка по улиците в Апълшо“ — помисли той.

Преди да запали колата, майка му реалистично предложи:

— Ще трябва да се отървем от нея. Сега не мога да си позволя да я поддържам. Не и при шест шилинга за галон бензин.

— Нека не се беспокоим за това днес — каза Маргарет утешително, но по гласа ѝ личеше, че счита майка си за права. — Чудя се какво може да има в този плик, Адам — добави тя с желание да смени темата.

— Без съмнение подробни инструкции къде да вложа петстотинте си лири — пошегува се брат ѝ, опитвайки се да подобри настроението им.

— Не проявявай неуважение към мъртвите — каза майка му, но лицето ѝ възвърна изплашения си вид. — Бях помолила баща ти да унищожи този плик — добави тя почти шепнешком.

Адам сви устни — осъзна, че това сигурно е пликът, причинил единствената кавга между родителите му, на която той бе свидетел преди години. Още помнеше как, няколко дни след като се беше върнал от Германия, баща му говореше ядосано на висок глас:

— Трябва да го отворя, не разбиращ ли? — настояваше той.

— Никога — беше отговорила майка му. — Поне това ми дължиш след всичките жертви, които съм направила.

Повече от двадесет години бяха изминали от този спор и той никога не чу да говорят отново за това. Веднъж беше споменал за случката на сестра си, но тя изобщо не знаеше за какво биха могли да се карат.

Когато стигнаха разклона в края на Хай стрийт, Адам натисна спирачките, зави надясно и продължи извън селото почти миля по криволичещия път, докато стигнаха до портата на къщата си. Адам спря, слезе и я отвори. Алеята минаваше през спретната морава и стигаше до малка къща с едновремешен покрив.

— Сигурна съм, че трябва да се връща в Лондон — бяха първите думи на майка му, когато влязоха в гостната.

— Не бързам, майко. Няма нещо, което да не може да почака до утре.

— Както желаеш, скъпи, но не трябва да се беспокоиш за мен — продължи майка му и вдигна поглед към високия млад мъж, който й напомняше толкова много за Джералд. Ако не беше леката вдълбнатина на носа му, той би изглеждал толкова добре, колкото и съпругът й навремето. Същата черна коса и тъмнокафявите очи, същото открито, честно лице, дори същият добронамерен израз към всеки, когото погледне. Но най-вече същите високи нравствени изисквания, които ги доведоха до сегашното им положение. — Каквото и да се случи, Маргарет ще се погрижи за мен — добави тя.

Адам погледна сестра си и се почуди как ли ще се спогажда тя сега със света Сюзан от Апълшо. Маргарет наскоро се бе сгодила за един борсов посредник от Сити и въпреки че сватбата бе отложена, тя би желала да започне свой собствен живот възможно най-скоро. Слава богу, че годеникът й вече беше предплатил в брой една малка къща само на четиринацесет мили оттук.

След като пиха чай и оставиха майка си да говори за добродетелите и неудачите на баща им, Маргарет изчезна и ги остави сами. И двамата го бяха обичали по различен начин, въпреки че Адам никога не беше позволил на баща си да разбере колко го уважава въщност.

— След като вече не си в армията, скъпи, надявам се да си намериш хубава работа — каза притеснено майка му, защото сигурно си спомни колко трудно се бе окказало това за бащата.

— Сигурен съм, че всичко ще бъде наред, майко — отговори той.
— Външното министерство отново е поискало да ме види — добави той, опитвайки се да бъде убедителен.

— Все пак, след като имаш свои собствени петстотин лири — каза тя, — ще ти бъде по-лесно.

Адам ѝ се усмихна ласкаво, чудейки се кога ли за последен път е била в Лондон. Само за апартамента в Челси трябваше да плаща по четири лири седмично, а и нали трябваше да яде от време на време.

Тя вдигна очи и погледна часовника върху камината:

— По-добре тръгвай, скъпи. Не обичам да те мисля как караш ония мотор по тъмно.

Адам се наведе, целуна я по бузата и каза:

— Ще ти се обадя утре.

На излизане погледна в кухнята и извика на сестра си:

— Тръгвам си. Ще ти изпратя чек за петдесет лири.

— Защо? — попита Маргарет, надигайки глава от мивката.

— Да кажем, че това е моят принос за правата на жените.

Адам затвори внимателно кухненската врата, за да не затисне покривката на масата, която се развяваше от направеното течение, излезе, форсира мотора си и го подкара надолу по шосето през Андовър към Лондон. Повечето хора по това време излизаха от столицата и той пътува приятно чак докато се прибра в апартамента си на Айфилд Роуд. Беше решил да се уедини в стаята си и да отвори плика. Напоследък в живота му нямаше много удоволствия и затова той почувства, че тази малка церемония ще му достави развлечение. Така или иначе, през по-голямата част от живота си Адам беше чакал да открие какво се намира в плика, който сега бе наследил.

Историята на семейната драма му беше разказвана хиляди пъти от баща му: „Всичко е въпрос на чест, приятелю“ — повтаряше той, като повдигаше брадичката си и изправяше рамене. Бащата на Адам не осъзнаваше, че животът му е преминал в това да чува саркастични забележки от по-нискостоящи хора и да понася косите погледи на онези офицери, които не искаха да бъдат виждани често в неговата компания. Дребнави хора с дребнав манталитет.

Адам познаваше твърде добре баща си, за да повярва дори за момент, че би могъл да бъде замесен в предателството, за което се шушукаше.

Адам пусна едната ръчка и попипа плика във вътрешния си джоб, както ученик в навечерието на рождения си ден се опитва да отгатне по формата на подаръка неговото съдържание.

Беше уверен, че каквото и да има вътре, то едва ли ще донесе полза някому, още повече че баща му не беше вече жив, но от това любопитството му не намаляваше.

Той се опита да съедини малкото факти, които му бяха известни отпреди. През 1946, година след петдесетия си рожден ден, баща му беше подал оставката си от армията. „Таймс“ го беше характеризирал като владеещ превъзходно тактиката офицер с мъжествени прояви по време на войната. Решението му да подаде оставка беше изненадало кореспондента на „Таймс“, най-близките му роднини бяха удивени, а полкът беше поразен, защото всички, които го познаваха, бяха убедени, че е въпрос само на месеци да му пришият на еполетите кръстосани саби и жезъл.

Бързото и неочеквано напускане на полковника развихри фантазиите. Когато го питаха, той само обясняваше, че се е навоювал и че е дошло време да натрупа малко пари за неговите и на Сюзан старини, преди да е станало твърде късно.

Малко хора повярваха на думите му и неверието им се затвърди, когато се разбра, че полковникът е успял да си осигури само длъжността секретар на местния клуб по голф.

Благодарение само на щедростта на дядо си, покойния генерал сър Пелам Уестлейк, Адам остана в колежа „Уелингтън“, така че можда продължи семейната традиция и да се заеме с военна кариера.

След като завърши колежа, Адам получи място в Кралската военна академия „Сандхърст“. Докато учеше в академията, се занимаваше усърдно с усвояването на военната история, тактика и стратегия на боя, а през почивните дни се отдаваше на ръгби и скюш.

Най-големият му успех бе постигнат в серията надбягвания през пресечената местност. Цели две години запъхтените кадети от Крануел и Дартмут виждаха само опръскания му с кал гръб. Адам беше все пред тях и накрая стана междувойски първенец. Стана и шампион по бокс средна категория, въпреки че един нигерийски кадет му счупи носа още в първия рунд на финалния мач. Нигериецът обаче сгреши — допусна, че борбата вече е приключила.

През 1956 година Адам се нареди на девето място по заслуги във випуска си, но тъй като всички знаеха качествата му на водач и личния му пример в извънкласните занимания, никой не се изненада, че го наградиха със Сабята на честта.

От този момент Адам не се съмняваше, че ще следва пътя на баща си и ще командва полк. Скоро след като получи редовното си назначение, синът на полковника бе приет в Кралския Уесекски полк, където бързо спечели уважението на войниците и стана популярен сред онези офицери, които не се занимаваха със сплетни. Като тактически офицер той нямаше равен на себе си, а проявите му в бойните учения доказаха, че е наследил смелостта на баща си. Въпреки това, когато шест години по-късно Военното министерство публикува в „Лондон газет“ имената на онези лейтенанти, които са повишени в чин капитан, лейтенант Адам Скот не беше сред тях. Другарите му не скриха непресторената си изненада, но старшите офицери не казаха нищо. За Адам ставаше все по-ясно, че няма да му разрешат да компенсира каквото и да е провинение, вменено на баща му.

В края на краищата Адам беше произведен в чин капитан, но чак когато се отличи в ръкопашния бой срещу прииждащите вълни китайски войници в Малайската джунгла. Когато комунистите го хванаха и затвориха, той понесе такива изтезания и изолация, за които никаква предварителна подготовка не би му помогнала. Осем месеца по-късно той избяга от затвора и когато се върна на фронтовата линия, разбра, че са го наградили посмъртно с Кръст за храброст.

Когато двадесет и девет годишният капитан Скот издържа изпита си, но въпреки това не получи място в генералщабната академия, той осъзна, че не може повече да се надява, че в бъдеще ще командва полка. Адам подаде оставка, без да му се налага да измисля, че го прави заради нуждата да спечели повече пари.

Докато течаха последните му месеци на служба в полка, Адам разбра от майка си, че на баща му му остават да живее само още няколко седмици. Реши да не му казва за оставката. Не искаше баща му да разбере на смъртното си легло за позора, станал част от ежедневието на сина му, защото бе уверен, че той би обвинил единствено себе си.

Адам стигна предградията на Лондон и мисълта му отново се върна към проблема, който го измъчваше напоследък — да си намери доходна работа. Вече месец и половина беше безработен и за това време по-често беше събеседвал с управителя на банката, за да моли за кредит, отколкото с перспективни работодатели. Вярно че имаше уговорена още една среща в Министерството на външните работи, но бе впечатлен от нивото на другите кандидати и усещаше колко му липсва университетската квалификация. Все пак той почувства, че първото събеседване мина добре, зарадва се, когато разбра колко много бивши офицери работят в министерството. А когато научи, че председателят на комисията също има Кръст за храброст, Адам предположи, че едва ли преценяват способностите му за канцеларска работа.

Докато завиваше с мотора по Кингс Роуд, Адам още веднъж опира плика във вътрешния джоб на якето си. Надяваше се Лорънс да не се е върнал още от банката. Не че можеше да се оплаче: старият му съученик беше щедър и Адам плащаше само четири лири седмично за хубавата си стая в просторния апартамент.

— Когато те направят посланик, можеш да плащаш и повече — беше му казал Лорънс.

— Сякаш че чувам някой Ракмън — върна му го Адам и се ухили на човека, от когото се възхищаваше много, докато бяха заедно в „Уелингтън“. Лорънс, за разлика от него имаше успех във всичко — изпити, работа, спорт, жени, особено жени. Никой не се изненада, когато той влезе в университета и стана отличник по философия, политика и икономика. Но когато реши да се захване с банкерство, познатите му просто не можаха да повярват — Лорънс за пръв път се заемаше с нещо толкова скучно.

Адам паркира мотора си до тротоара на Айфилд Роуд. Знаеше, че ще трябва да продаде и него, както стари морис, ако от работата му във Външното министерство не излезе нищо. Докато се качваше към апартамента, се размина с едно момиче, което се обърна да го погледне още веднъж, но той не забеляза. Изкачи стълбите по три наведнъж, стигна до петия етаж и тъкмо пъхаше ключа си в секретната брава, когато някой отвътре извика:

— Отключено е!

— По дяволите! — каза Адам под нос.

— Как мина? — попита го Лорънс, когато той влезе в гостната.

— Добре, според мен — усмихна се Адам на съквартиранта си, без да е сигурен какво друго може да добави в такъв случай.

Лорънс вече беше сменил дрехите, с които ходеше на работа в Сити, и беше облякъл сако и панталон от мек вълнен плат. Беше малко по-нисък и набит от Адам, с остра руса коса, голямо чело и замислени сиви очи, които сякаш винаги гледаха изпитателно.

— Толкова се възхищавах на баща ти — каза Лорънс. — Особено защото смяташе, че всички трябва да сме „на ниво“ като него.

Адам още помнеше как с притеснение представи Лорънс на баща си по време на Годишния акт. Те веднага станаха приетели. Но тогава Лорънс не беше от тези, които се интересуват от слухове.

— Ще можеш да станеш рентиер със семейното богатство, нали? — закачи го Лорънс.

— Само ако в подозрителната ти банка са намерили начин да обърнат за няколко дни петстотин лири в пет хиляди.

— Невъзможно засега, стари приятелю. Харолд Уилсън отдавна е замразил заплатите и цените.

Адам погледна приятеля си и се усмихна. Въпреки че сега беше по-висок от него, все още си спомняше ония години, когато Лорънс му приличаше на великан.

— Пак си закъснял за час, Скот — казваше често той, когато Адам се промъкваше край него в коридора.

Адам с нетърпение чакаше момента, когато ще може да върши всичко с такава лекота и превъзходство. А може би Лорънс просто беше изключителен? Костюмите му винаги изглеждаха добре изгладени, обувките му лъщяха, косата му никога не беше разрошена. Адам все още не проумяваше как приятелят му постига всичко с такава лекота.

Адам чу да се отваря вратата на банята и погледна Лорънс въпросително.

— Каролин е — прошепна Лорънс. — Мисля, че ще остане и през нощта.

Каролин влезе в стаята и Адам ѝ се усмихна срамежливо. Беше висока и красива. Дългата ѝ руса коса падаше до раменете, но всъщност онова, което караше повечето мъже да не могат да откъснат очите си от нея, беше безупречната ѝ фигура. Как успяваше Лорънс?

— Искаш ли да похапнем някъде заедно? — попита Лорънс и прегърна Каролин. Гласът му изведнъж прозвуча прекалено дружелюбно. — Открих един наскоро отворен италиански ресторант на Фулам Роуд.

— Може да дойда по-късно — каза Адам, — имам да проверя още един-два документа от днес следобед.

— Остави подробностите по наследството си, моето момче. Ела с нас да видиш какво удоволствие е да се натъпчеш със страховити спагети.

— Да не са ти оставили купища парички? — попита Каролин и гласът ѝ беше толкова префърцушен, че никой не би се изненадал да научи, че е начинаеща актриса.

— Не и като се има предвид настоящото превишаване на кредита ми.

— Е, ела по-късно, ако откриеш, че е останало за порция макарони! — разсмя се Лорънс и смигна на Адам — обичайният му знак „да си излязъл от апартамента, когато се върнем, или поне стой в стаята си и се преструвай на заспал“.

— Да, ела наистина — заприглазя Каролин, сякаш наистина го искаше. Кафявите ѝ очи се задържаха върху Адам, докато Лорънс я водеше решително към вратата.

Адам не помръдна от мястото си, докато не се увери, че пронизителният ѝ глас се чува все по-слабо надолу по стълбището. Оттегли се доволен в стаята си и се заключи отвътре. Седна на единствения удобен стол, който притежаваше, и измъкна от вътрешния джоб на якето плика от баща си. Беше от добре познатите му луксозни канцеларски материали, които баща му използваше винаги — набавяше си ги от „Смитсън“ на Бонд стрийт на почти двойна цена от тази в местната книжарница на У. Х. Смит. С равния си калиграфски почерк баща му бе изписал „Капитан Адам Скот, носител на Кръст за храброст“.

Ръката на Адам леко трепереше, докато изваждаше съдържанието на плика: вътре имаше писмо с характерния почерк на баща му и един по-малък плик, стар и пожълтял от времето. Мастилото беше избеляло и трудно се разбираше какъв е бил цветът му, а непознатата ръка бе изписала: „Полковник Джералд Скот“. Адам

остави плика на масичката до себе си, отвори писмото на баща си и зачете. Нямаше дата.

Скъпи Адам,

През годините навярно си чул най-различни предположения за неочекваното ми оттегляне от полка. Повечето от тях ще да са били нелепи, други клеветнически, но аз счетох за по-добре да си замълча. Все пак чувствам, че ти дължа по-пълно обяснение и ще го направя с това писмо.

Както знаеш, преди да се откажа от службата, бях назначен в Нюрнберг от ноември 1945 до октомври 1946 година. След четиригодишна строева служба ми бе възложено да ръководя Британския отдел, който отговаряше за всички нацистки офицери, съдени за военни престъпления. Въпреки че американците бяха поели всички задължения, аз опознах доста добре задържаните офицери и дори толерирах някои от тях — особено Хес, Дьониц и Спиръ. Често съм се чудил как биха се отнасяли с нас германците, ако бяхме на тяхното място. Такива възгледи бяха немислими по онова време. Онези, които нямаха склонност да се позамислят над нещата, често окачествяваха такова поведение като „Побратимяване“.

Между главните нацисти, с които общувах ежедневно, беше и райхсмаршал Херман Гьоринг. За разлика от другите трима офицери, които вече споменах в писмото си, той предизвика ненавистта ми още когато го видях за първи път. Държеше се аrogантно и надменно, без да се срамува от варварствата, които беше извършил по време на войната. До края не промених мнението си за него. Понякога дори се чудех как сдържам нервите си в негово присъствие.

Гьоринг поиска лична среща с мен в нощта преди екзекуцията си. Беше понеделник и аз все още си спомням всичко толкова ясно, сякаш бе вчера. Получих молбата точно когато сменях майор Владимир Коски от руския

караул. Всъщност Коски лично ми връчи писмената молба. Проверих охраната, оформих обичайните документи и се отправих заедно с дежурния ефрейтор към килията на райхсмаршала. Гъоринг стоеше мирно до малкото ниско легло и козириува, когато влязох в стаята. Винаги потрепервах при вида на боядисаната в сиво тухлена килия.

— Искали сте да ме видите? — казах аз.

Никога не можах да се обърна към него с името или чина му.

— Да — отвърна той. — Много любезно от ваша страна да дойдете лично, полковник. Просто искам да предам последното желание на осъден на смърт. Ще може ли ефрейторът да ни остави сами?

Представих си, че ще ми каже нещо дълбоко лично и помолих охраната да почака отвън. Нямах представа какво би вълнувало човек, на когото му остават само часове до смъртта, но когато вратата се затвори, той отново отдаде чест и ми подаде плика, който сега притежаваш ти.

Аз го взех, а той каза само:

— Ще бъдете ли така добър да не го отваряте, докато не изпълнят присъдата ми утре? — После добави. — Мога само да се надявам, че това ще компенсира каквото и да е обвинение, което би могло по-късно да се стовари върху вас.

Нямах представа за какво намеква и предположих, че това се дължи на някакво психическа нестабилност. През последните си дни много от затворниците ми се доверяваха и виждах как повечето от тях бяха на ръба на лудостта.

Адам спря и размисли как ли би постъпил при подобни обстоятелства. После реши да продължи с четенето и да открие дали бащата и синът биха се държали по един и същ начин.

Все пак последните думи, които Гъоринг ми каза, едва ли звучаха безсмислено. Бяха съвсем ясни.

— Бъдете сигурен. Това е шедьовър — не го подценявайте.

После той запали една пура и се отпусна, сякаш си почиваше след обилна вечеря в клуба. Тогава всички имахме различни предположения за това кой му внася тайно пури и същевременно се чудехме какво ли се изнася по същия начин.

Сложих плика в джоба на куртката си и заедно с ефрейтора тръгнахме по коридора. Проверихме дали всички останали килии са заключени за през нощта. Когато проверката приключи, аз се върнах в канцеларията си. Нямах никакви непосредствени задължения и затова седнал да си напиша рапорта. Оставил плика в джоба на униформата си с намерение да го отворя веднага на другата сутрин след екзекуцията на Гьоринг. Тъкмо проверявах заповедите за деня, когато ефрейторът се втурна в стаята, без да чука. „Гьоринг, сър, Гьоринг“ — викаше безумно той. Погледнах уплашеното му лице и не попитах за подробностите. И двамата изтичахме обратно към килията на райхсмаршала.

Гьоринг лежеше по очи върху леглото. Обърнах го и видях, че е мъртъв. В последвалата суматоха съвсем забравих за писмото. След няколко дни от аутопсията се разбра, че е отровен, съдът заключи, че капсулата с цианида, открит в тялото му, е била поставена в някоя от пурите.

Тъй като аз последен го бях видял лично, слуховете бързо свързаха моето име със смъртта му. Разбира се, в тези предположения нямаше нищо вярно. Защото аз нито за миг не се съмнявах, че съдът е произнесъл справедлива присъда — той наистина заслужаваше да бъде обесен заради ролята си във войната.

Бях много огорчен от непрекъснатите подмятания, че съм внесъл пурите и така съм помогнал на Гьоринг да умре по-лесно. При тези обстоятелства като че ли най-почтено беше да се оттегля, защото не исках да се опетнява повече името на полка. По-късно през същата година се завърнах в

Англия и реших най-после да изхвърля старата униформа. И тогава пак попаднах на този плик. Когато обясних на майка ти всички обстоятелства по инцидента, тя ме помоли да го унищожа. Смяташе, че вече е донесъл достатъчно беди на семейството ни и дори в него да се посочва кой е отговорен за убийството на Гъоринг, тези сведения едва ли ще донесат някаква полза. Съобразих се с нейните желания и не отворих плика. Не можех и да го унищожа, защото все си спомнях последните думи на Гъоринг за някакъв шедъровър. Така че го скрих сред личните си документи.

И понеже въображаемите грехове на бащите неизбежно се стоварват върху следващото поколение, аз мисля, че ти не бива да изпитваш моите угрizения. Следователно, ако има нещо, което да се спечели от съдържанието на този плик, то нека майка ти първа се възползва от него, без обаче да знае какъв е произходът на това богатство.

Наблюдавах те с гордост как израстваш и напредваш и на теб разчитам да вземеш правилно решение.

Ако пък изпитваш някакви съмнения относно отварянето на плика, унищожи го и не мисли повече за това.

Ако го отвориш и откриеш, че целят да те замесят в някакви безчестни дела, то отърви се незабавно от него.

Бог да те благослови.

Твой любящ баща,

Джералд Скот

Адам прочете още веднъж писмото и осъзна какво огромно доверие е изпитвал баща му към него. Сърцето му заби силно, когато прецени как недомълвките и инсинуациите на второстепенни хора са съсиали живота на баща му. Същите тези хора успяха да спрат преждевременно и неговата собствена кариера. Адам прочете за трети път посланието, сгъна го грижливо и го постави обратно в плика. После взе втория плик от масичката. Думите „Полковник Джералд Скот“ бяха изписани с отривисти и поизбелели букви.

Адам извади гребен от вътрешния си джоб и го пъхна в ъгъла на плика. Започва бавно да го разрязва. Малко се поколеба и после извади два избелели листа. Единият се оказа писмо, а другият приличаше на някакъв документ. В горния край на листа изпъкваше пречупеният кръст, а под него беше напечатано: „Райхсмаршал Херман Гьоринг“. Ръцете на Адам затрепериха, когато прочете първия ред.

Писмото започваше: „Многоуважаеми г-н полковник“.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато видяха черната лимузина „Чайка“ да излиза от Кремъл през прохода на Спаската кула, двамата часови в маскировъчни униформи застанаха мирно и взеха за почест. Пронизителното изсвирване на клаксона подсказа, че Юрий Еимович Зaborски няма да спира никъде по обратния път към площад „Дзержински“.

Зaborски машинално докосна периферията на черната си филцова шапка като за поздрав, но мислите му бяха другаде. Докато колата трополеше по паветата, той дори не погледна дългата като змия опашка от хора, които се бяха наредили от Мавзолея на Ленин до края на Червения площад. Без съмнение предстоеше му да вземе първото и най-важно решение: кой от двамата му главни оперативни работници да оглави екипа за откриването на Царската икона. Той продължи да обмисля въпроса, докато шофьорът му го караше през Червения площад, край сивата фасада на ГУМ и после наляво по улица „Куйбишев“.

Още като си тръгваше от генералния секретар, председателят на Държавна сигурност беше набелязал само двама. Валчек или Романов — на кого от двамата да се спре? При нормални обстоятелства би обмислял решението си поне една седмица, но двадесети юни като краен срок му отнемаше тази възможност. Той знаеше, че трябва да направи своя избор дори преди да стигне до кабинета си.

Колата премина още един светофар покрай Министерството на културата и влезе в улица „Черкаска“, оградена с внушителни сиви еднотипни сгради. Продължаваха да се движат по специалното вътрешно платно, което се използваше само от висши партийни служители. Много се беше смял навремето, когато разбра, че в Англия също планират такива транспортни платна, но по тях щели да се движат само автобуси.

Колата спря рязко пред управлението на КГБ. Шофьорът заобиколи бързо и отвори черната врата, та началникът му да излезе. Но от това, че бяха изминали трите километра за по-малко от четири минути, нямаше полза. Зaborски не помръдна. Той рязко променяше

решенията си, но вече го беше направил на два пъти, докато идваха от Кремъл. Знаеше, че може да разчита на когото и да е от сътрудниците си да извърши черната работа, но му трябваше някой с нюх, който да насочва бюрократите и академиците и да му докладва.

Професионалната му интуиция го караше да избере Юрий Валчек, който бе доказано честен и предан служител на държавата. Освен това той бе един от началниците на отдели с най-голям стаж.

Бавен, последователен и надежден, Валчек беше работил цели десет години като действащ агент, преди да премине на административна служба.

За разлика от него Алекс Романов бе имал блестящи прояви като оперативен работник, но те често се обезценяваха от липсата на лична преценка. Двадесет и девет годишен, той безспорно бе най-младият и най-амбициозният от елитните сътрудници на Зaborски.

Председателят стъпи на тротоара и тръгна към друга врата, която също му държаха отворена. Мина с големи крачки по мраморния под и спря чак пред вратите на асансьора. Там мълчаливо чакаха още няколко мъже и жени, но когато асансьорът се върна на приземния етаж и Зaborски влезе в малката кабина, никой не направи опит да го придружи. Той се придвижваше бавно нагоре към кабинета си и не можеше да избегне сравнението с бързия американски асансьор, който веднъж бе използвал. „Те могат да изстрелят ракетите си, докато стигнеш канцеларията си“ — беше го предупредил предшественикът му. Когато стигна най-горния етаж и му отвориха вратата, Зaborски вече бе решил. Ще бъде Валчек.

Секретарката му помогна да съблече дългото си черно палто и взе шапката му. Зaborски бързо пристъпи към бюрото си. Двете папки, които беше изискал, вече бяха там. Той седна и започна да преглежда задълбочено досието на Валчек. Когато свърши, изкомандва рязко секретарката:

— Романов веднага при мен!

Другарят Романов лежеше по гръб. Лявата му ръка беше извита зад главата, а съперникът му бе стиснал с дясната си ръка гърлото му. Тренъорът бе изпълнил хватката чудесно и Романов се бе строполил с пъшкане на тепиха.

Един служител се втурна към тях, наведе се и зашепна нещо на треньора. Той неохотно освободи ученика си, който се надигна бавно, като че бе зашеметен, поклони се на треньора и в следващия момент само с едно движение на дясната ръка и левия крак го подкоси и го просна на пода на гимнастическия салон. След това бързо се отправи към канцеларията, където го чакаше отвореният телефон. Романов не забеляза момичето, което му подаде слушалката. „Идвам веднага, само ще взема един душ“ — това беше всичко, което то чу. Момичето често се чудеше как ли изглежда Романов под душа. Тя, както и всички други момичета от канцеларията, го беше виждала стотици пъти в гимнастическия салон. Той приличаше на някоя филмова звезда от уестърн — висок метър и осемдесет, с дълга руса коса. И тези „пронизващи сини очи“ — както ги беше описала приятелката ѝ, с която работеха на едно бюро.

— Има белег на... — беше ѝ доверила тя.

— Откъде знаеш? — попита момичето, но приятелката ѝ само се изсмя в отговор.

Междувременно Заборски бе отворил за втори път личното досие на Романов и продължаваше да го преглежда внимателно. Започна да чете подробностите на личностната му характеристика. Романов не би могъл да види тази преценка, освен ако не станеше някога председател на КГБ.

Александър Петрович Романов. Роден в Ленинград на 12 март 1937. Приет в КПСС през 1958 година. Баща: Пьотр Николаевич Романов, служи на Източния фронт през 1942 година. Завръща се в Русия през 1945 и отказва да стане партиен член. Осъден на десет години затвор за антидържавна дейност на основания на сведения, докладвани от сина му. На 20 октомври 1948 година умира в затвора.

Заборски вдигна глава и се усмихна — дете на държавата.

Дядо: Николай Александрович Романов, търговец, един от най-богатите земевладелци в Петроград. Прострелян и убит на 11 май 1918 при опит да избяга от силите на Червената армия.

Революцията беше отредила еднаква съдба на дядото богаташ и бащата неудачник.

Алекс, както предпочиташе да го наричат, беше наследил амбицията на Романовци и на девет години бе станал член на пионерската организация. Единадесетгодишен го приемат в специално училище в Смоленск. Това предизвиква възмущението на по-нискостоящите партийни работници, които смятат, че от такива привилегии могат да се възползват синовете на предани служители на партията, а не деца на затворници. Романов веднага се отличава в занятията и това обезсърчава директора на училището, който се надява да обори теориите на Дарвин. Вече четиринадесетгодишен Алекс влиза в ръководния елит и става член на младежката му организация — Комсомола.

Романов завършва средното си образование с Ленински медал и получава наградата по гимнастика за младежи.

Въпреки че директорът се опитва да омаловажи постиженията на младия Алекс, повечето членове на учителския съвет признават способностите на Романов и въпреки всичко му е позволено да постъпи в университет. Като студент той продължава да се изявява в овладяването на чужди езици и специализира английски, френски и немски. Способностите, които има, и упоритата му работа го нареждат сред първите по всеки предмет.

Заборски вдигна слушалката на телефона и грубо изръмжа:

— Исках да ми доведете Романов!

— Той довършваше сутрешната си тренировка в салона, другарю председател — отговори секретарката. — Но веднага, щом разбра, че искате да го видите, отиде да се преоблече.

Председателят затвори телефона и отново се върна към досието пред себе си. Това, че Романов можеше да бъде по всяко време в гимнастическия салон, не го изненада: физическата сила се ценеше много повече от канцеларската служба.

През първата година от следването си Романов продължава усилено да се занимава с гимнастика и дори започва да участва в международни състезания, но университетският треньор написва с едри букви в един от докладите си, че този студент е твърде висок, за да участва в олимпийски състезания. Романов се вслушва в съвета му и избира джудо. След две години участва в игрите на социалистическите страни през 1958 година в Будапеща и след още две години другите състезатели предпочитат да не се изправят срещу него по неизбежния му път към финала. След победата му на игрите в Москва западната преса рязко го характеризира като Секирата, но далечното му бъдеще вече е планирано и той не е включен като участник в олимпиадата.

Романов завършва университета и веднага след като получава дипломата си, постъпва в дипломатическите служби.

Тук Заборски стигна вече до онзи момент, когато той самият за първи път бе попаднал на самоуверения млад мъж. Всяка година КГБ можеше да избира от дипломатическите служби който и да е, проявил изключителни способности. Романов беше безспорен кандидат. Но по правило Заборски не избираше човек, който да не е убеден, че в КГБ е елитът. Неубедените кандидати ставаха лоши оперативни работници, а понякога в крайна сметка дори работеха за друга страна. Романов не изпитваше такива колебания. Той винаги бе искал да бъде офицер от КГБ. През следващите шест години той бе изпълнявал различни обиколки в руските посолства в Париж, Лондон, Прага и Лагос. Сега вече беше в Москва в управленския персонал и правеше впечатление с изтънченото си поведение на дипломатическите коктейли, където се държеше толкова свободно, както и в гимнастическия салон.

Заборски започна да чете някои от преценките, които лично бе добавил през последните четири години — по-специално настъпилите промени откакто Романов бе един от личните му подчинени. Той бе достигнал чин майор и след успешните си прояви бе назначен за началник на отдел. До името му бяха поставени две червени точки,

които свидетелстваха за успешни мисии. Те се отнасяха за цигулар дисидент, опитващ се да напусне Прага, и за един генерал, който се бе надявал да оглави малка африканска държава. Зaborски се впечатли най-много от това, че неговото протеже беше нагласил нещата така, че западната преса считаше чехите виновни за първия случай, а американците — за втория. Но най-важното постижение на Романов бе вербуването на агент от британското Министерство на външните работи, чието паралелно служебно израстване бе подпомогнало много кариерата на Романов. Никой не се изненада, когато Романов бе назначен за началник на отдел, включително и той самият. Но на Зaborски скоро му стана ясно, че на Романов му липсва първичното впечатление на оперативната служба.

Председателят отгърна на последната страница, където се правеше преценка на характера. Там повечето от сътрудниците бяха единодушни: „амбициозен, рафиниран, безскрупулен, дързък, но невинаги може да се разчита на него“ — тези думи преобладаваха при всяка оценка.

На вратата се почука силно. Зaborски затвори папката и натисна един бутон под бюрото си. Двойната врата се отвори и Александър Петрович Романов влезе в стаята.

— Добро утро, другарю председател — каза елегантният млад мъж и застана мирно.

Зaborски погледна человека, когото бе избрал, и почувства лека завист, че боговете са надарили така много един толкова млад човек. И все пак именно Зaborски бе решил как да използва този човек за благото на държавата.

Той продължи да се взира в ясните му очи и заключи, че ако Романов бе роден в Холивуд, нямаше да му е трудно да си изкарва прехраната. Костюмът му като че беше ушит при Савил Роу — и може би наистина беше. Зaborски предпочиташе да не обръща внимание на такива нередности, въпреки че се изкушаваше да попита младия мъж къде си поръчва ризите.

— Викали сте ме — каза Романов.

Председателят кимна.

— Току-що се връщам от Кремъл — каза той. — Генералният секретар ни натовари с особено деликатен проект, който е от голямо значение за държавата. — Зaborски замълча. — Планът е толкова

поверителен, че ще трябва да докладвате само на мен. Можете да си сформирате собствен екип и бъдете сигурен, че може да разполагате с неограничени средства.

— За мен е чест — каза Романов и в гласа му прозвучава необикновена искреност.

— Почестите наистина ще дойдат — отговори председателят, — ако успеете да откриете къде се намира Царската икона.

— Но аз мислех... — започна Романов.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Адам отиде до леглото си и взе от рафта Библията — подарък от майка му по случай първото му причастие. Като я отвори, от позлатените краища на страниците ѝ се посипа прах. Той оставил плика при „Откровението на Йоан Богослов“ и върна Библията на рафта.

Отиде в кухнята, опържи си едно яйце и претопли останалата половина от вчерашната консерва боб. Сложи противното ядене на кухненската маса, но от ума му не излизаше богатото угощение, на което сигурно се наслаждаваха в момента Лорънс и Каролин в новия италиански ресторант. Адам се нахрани, изми си чинията и после се върна в стаята си. Легна и се замисли. Дали съдържанието на избелелия плик щеше най-после да докаже невинността на баща му? В съзнанието му започна да се оформя един все още неясен план.

Когато часовникът в хола удари десет, Адам свали дългите си крака от леглото и измъкна Библията от етажерката. Извади плика с малко страх. После включи нощната лампа до малкото бюро, разгъна двата листа и ги постави пред себе си.

Единият се оказа лично писмо от Гъоринг до бащата на Адам, а другият изглеждаше по-стар и приличаше на официален документ. Адам го оставил настрани и започна да изучава писмото ред по ред, но без резултат.

Той откъсна един празен лист от бележник на бюрото на Лорънс и започна да преписва текста на писмото. Изпусна само обръщението и това, което му заприлича на прощални думи — „Hochachtungsvoll“^[1]. Следващият отчетлив подпись на райхсмаршала. Адам провери внимателно копието и пъхна оригиналата в избелелия плик. Тъкмо започваше същата процедура и с официалния документ, когато чу превъртането на ключ във входната врата. Последваха гласове, по които Адам разбра, че Лорънс и Каролин са изпили повече от обещаната бутилка вино, особено Каролин — тя почти не говореше, а избухваше в непрекъснати пронизителни кискания.

Адам въздъхна и угаси лампата на бюрото, за да не разберат, че още е буден, но в тъмнината чуваше още по-добре всеки тихен звук.

Един от двамата влезе в кухнята — той чу как щракна вратата на хладилника и няколко секунди по-късно долетя глухият звук от извадена тапа. Вероятно беше последната му бутилка бяло вино — не можеше да са толкова пияни, че да започнат с оцета.

Адам стана неохотно, протегна ръце и опипом тръгна към леглото. Напипа рамката и полека се отпусна върху матрака. С нетърпение очакваше да чуе, че вратата на съквартиранта му се затваря.

Сигурно беше се унесъл, защото си спомняше само тиктакането на стенния часовник. Разтърка очи, за да свикне с тъмнината. Погледна малкия светещ циферблат на будилника: беше три и десет. Надигна се бавно от леглото. Чувстваше се схванат и уморен. Заопипва бавно предметите по пътя си, удари си коляното в ръба на скрина. Не се сдържа и изруга. Намери ключа на лампата и когато светлината блесна, премигна няколко пъти. Избелелият плик изглеждаше съвсем маловажен и може би наистина беше такъв. Официалният документ си стоеше в центъра на масата, а до него беше започнатият дубликат.

Адам се прозина и се зае пак да проучва думите. Документът беше по-труден за преписване от писмото, защото почеркът бе много ситен и нечетлив — като че пищещият бе считал хартията за скъпа придобивка. Адам преписа дословно оригиналa, но изпусна адреса от горния десен ъгъл и постави в обратен ред осемцифрения номер, който беше подчертан в текста. Работата изискваше усърдие и му отне изненадващо много време. Той изписа всяка дума с главни букви. Където не беше сигурен в правописа, постави отдолу възможните други букви, защото искаше още първия път да получи верен превод.

— Боже мой, ти наистина работиш до много късно! — прошепна някой зад него.

Адам се извърна, чувствайки се като крадец, спипан тъкмо когато обира семейните сребърни съдове.

— Не се беспокой. Аз съм — каза Каролин. Стоеше до вратата.

Адам се вгледа във високата блондинка. Тя изглеждаше още по-привлекателна в широката разкопчана пижама на Лорънс и големите му домашни чехли. Дългата ѝ руса коса се спускаше свободно по раменете ѝ и той започна да разбира какво бе имал предвид Лорънс, когато казваше, че тя е от този тип жени, които могат да превърнат и кибритената клечка в хаванска пура.

— Банята е в дъното на коридора — каза Адам вяло.

— Не търся банята, глупчо — ухили се тя. — Просто не мога да събудя Лорънс. След всичкото това вино той е неподвижен като победен боксьор тежка категория. — Каролин въздъхна. — И то много преди петнадесетия рунд. Не мисля, че нещо може да го събуди до сутринта.

Каролин пристъпи към Адам. Той измърмори, че също е много изтощен, и се помъчи да закрие с гръб листовете върху бюрото.

— О, боже! — каза Каролин. — Не си педераст, нали?

— Разбира се, че не съм — отвърна малко надуто Адам.

— Може би просто не ме харесваш?

— Не е точно това.

— А, Лорънс ти е приятел! — засмя се тя.

Адам не отговори.

— Господи, живеем в шейсетте години, Адам! Делим по равно!

— Просто не... — започна той.

— Какъв провал — каза Каролин. — Може би друг път. — Отиде на пръсти до вратата и се измъкна в коридора, без да подозира за немския си съперник.

Първото нещо, което Романов направи след като напусна кабинета на председателя, бе да се върне в своята „алма-матер“ и да подбере екип от дванадесет изследователи. След като ги инструктираха, те веднага започнаха да работят денонощно по двойки на четиричасови смени.

Първата информация дойде още през първия час и изследователите установиха бързо, че Царската икона е била в частните жилищни помещения в Зимния дворец в Петербург до декември 1914 година. Романов разгледа много задълбочено снимката на малката изящна икона, фигурата на светеца се очертаваше от малки мозаични шарки в синьо и златисто, а змеят бе нарисуван в огненочервено и жълто. Въпреки че не се интересуваше от изкуство, Романов можа добре да разбере защо толкова хора се вълнуват от малкия шедъровър. Той продължи да чете подробности от историята на иконата, но все пак не успя да проумее какво я прави толкова важна за държавата. Чудеше се дали Зaborски знае причината.

Един царски прислужник бе давал показания пред народния съд година след Революцията и твърдеше, че Царската икона изчезнала за няколко дни през 1915 година след посещението на Ернст Людвиг, Велик херцог на Хесе. По онова време следователите бяха проявили незначителен интерес по този въпрос, защото при щурма на Зимния дворец иконата била все още на стената в царския кабинет. Съдът се заинтересувал повече от факта, че Великият херцог на Хесе пожелал да посети царя по време на бушуващата война с кайзерова Германия.

Веднага бе поискано мнението на професора по история в университета. Известният академик се притесни от молбата, защото досега КГБ не беше се интересувал от историята на държавата. Въпреки това той осведоми Романов за всичко известно относно този случай. Романов обмисли доклада му задълбочено.

Предполагало се, че Великият херцог бил на тайно посещение при сестра си Александра, царицата. Сега историците бяха на мнение, че целта на тази визита е била да се осигури временно примире между Германия и Русия с надеждата Германия по този начин да концентрира военните си сили срещу англичаните и французите.

Нямаше доказателство, че царят е обещал нещо от името на народа, но, изглежда, Великият херцог не се бе върнал в Германия с празни ръце. Както се виждаше от делата на народния съд, на някакъв царски слуга било наредено да опакова Царската икона и да я прибере във вещите на херцога. Обаче никой от дворцовия персонал не бе могъл да обясни пред съда как няколко дни по-късно се е появила на предишното си място на стената в личния кабинет на царя.

След като бе проучил записките на професора и открытията на другите научни работници, ръководителят на екипа професор Олег Константинов бе подчертал собственото си заключение с червено мастило: „Царят най-вероятно е подменил оригинална икона с блестящо копие. Истинската икона е предал за съхранение на шурея си, Великия херцог“.

„Но защо — питаше се Романов, — защо царят си е направил труда да изнася тайно иконата, след като дворецът му е бил пълен с картини на Гоя, Ел Греко, Тициан и Рубенс? И защо Брежnev иска толкова много да я върне?“

Романов искаше от професора и двадесет и четиридесета му сътрудници да насочат усилията си към херцогството в Хесе с

надеждата да проследят какво се е случило с Царската икона след посещението на херцога. За десет дни те събраха повече информация за Великия херцог и семейството му, отколкото един професор от който и да е университет би успял да натрупа през целия си живот. На бюрото на Романов се появяваха папка след папка и той работеше усилено през нощта, като проверяваше и най-малката следа, която би го довела до мястото на оригиналната икона. Стигна до задънена улица, когато се установи, че след смъртта на херцога иконата е завещана на сина му, загинал трагично при самолетна катастрофа. След този ден никой не беше виждал или чувал нещо за шедъровъра.

В началото на третата седмица Романов неохотно установи, че не може да бъде открито нищо ново. И тъкмо приготвяше заключителния си доклад за председателя на КГБ, когато една сътрудничка, Петрова, чиято работа бе да проверява най-различни хипотези, попадна на статия в лондонския вестник „Таймс“ от 17 ноември 1937 година, четвъртък. Без да се съобразява с ръководителя на екипа, тя връчи лично на Романов копието, което хвърляше светлина по въпроса. През следващите няколко часа той чете новината толкова пъти, че почти я научи наизуст.

По традиция чуждестранният кореспондент бе останал анонимен. Статията бе с дата 16 ноември 1937, Остенд, и гласеше:

Великият херцог на Хесе Георг и четирима членове на семейството му загинаха трагично тази сутрин, когато самолетът на „Сабена“ по линията Франкфурт — Лондон се разби поради гъста мъгла над Белгия.

Великият херцог пътуващ за Англия, за да присъства на сватбата на по-малкия си брат, принц Луис, с почитаемата Джоана Гедс. Младият принц е очаквал семейството си на летище „Кройдън“, когато узнал новината. Той незабавно отменил заплануваното сватбено тържество и оповестил, че ще се състои само малка служба в параклиса в Уиндзор.

„Таймс“ продължаваше информацията:

Принц Луис, който наследява брат си и става Велик херцог на Хесе, и младоженката ще заминат по-късно днес за Остенд, за да придружат петте ковчега до Германия. Погребенията ще се състоят на 23 ноември в Дармщат.

Следващият абзац бе ограден от сътрудничката:

Някои от личните вещи на покойния херцог, между които и няколко сватбени подаръка за принц Луис и годеницата му, са разпилени на цели километри при катастрофата. Немското правителство съобщи тази сутрин, че висш немски генерал е назначен да ръководи екипа от специалисти по спасяване на имуществото, за да се осигури откриването на която и да е фамилна ценност, станала вече притежание на наследниците на Великия херцог.

Романов незабавно извика младата сътрудничка. Анна Петрова влезе след няколко минути, без да изглежда изплашена от срещата със своя началник-отдел. Знаеше, че трудно ще му направи впечатление с дрехите, които можеше да си позволи. Все пак бе облякла най-хубавия си костюм, а прическата ѝ бе направена като на американската актриса Мия Фароу, която тя бе видяла в един от малкото филми, разрешени от властите. Надяваше се Романов да я забележи.

— Искам да проучите бързо всеки брой на „Таймс“ през шестте месеца след 17 ноември 1937 година. Проверете също немската и белгийската преса, в случай че попаднете на каквото и да е съобщение, показващо какво са открили експертите по спасяването на имуществото.

Романов освободи подчинената си с усмивка.

След двадесет и четири часа другарката Петрова се вмъкна в кабинета на Романов, без да си направи труда да почука.

Романов само вдигна вежди при тази неучтивост, преди да погълне с поглед статията, която тя бе открила в берлинския вестник

„Ди Щайт“ от събота, 19 януари 1938 година.

Издирванията по катастрофата на самолета на „Сабена“ от миналия ноември вече приключиха. В него за Лондон пътуващ семейството на Великия херцог на Хесе и затова всичките им лични вещи, намерени в района на бедствието, са върнати на Великия херцог Луис. Той беше обяснимо опечален от загубата на една семейна ценност, която била определена за сватбен подарък от неговия брат, покойния херцог Георг.

Подаръкът бил една икона, известна като Царската икона, навремето принадлежала на чичо му — цар Николай II. Иконата „Свети Георги и змея“, въпреки че е копие на шедьовъра на Рубльов, се счита за един от най-хубавите художествени екземпляри от началото на двадесети век, дошли от Русия.

Романов погледна към сътрудничката и изруга:

— Копие от двадесети век, глупости! Това е бил оригиналът от петнадесети век, но тогава никой от тях не го е знаел — може би и самият Велик херцог. Без съмнение царят е имал други планове за иконата, в случай че успее да избяга.

Романов се опасяваше да докладва на Зaborски, че вече може да се докаже унищожаването на Царската икона при самолетна катастрофа преди тридесет години. Такива новини не биха му осигурили повишение, а пък и той бе убеден в съществуването на нещо много по-важно от самата икона — защо иначе Зaborски щеше да е толкова заинтересуван?

Взря се в снимката над репортажа. Младият херцог се ръкуваше с генерала, който бе ръководил екипа по издирването и бе успял да възвърне почти всички фамилни ценности на принца.

— Но дали ги е върнал всичките? — каза на глас Романов.

— Моля? — попита младата сътрудничка.

Романов махна с ръка и продължи да се взира в двамата мъже на избелялата снимка отпреди войната. Въпреки че името на генерала не се посочваше, всеки ученик в Германия би разпознал голямото,

невъзмутимо, с широки челюсти и смразяващи очи лице, толкова омразно за Съюзническите сили.

Романов погледна сътрудничката.

— От сега нататък забравете за Великия херцог, другарко Петрова. Съсредоточете усилията си върху райхсмаршал Херман Гьоринг.

Когато Адам се събуди, първата му мисъл беше за Каролин. Прозявката му премина в усмивка — той си припомни поканата ѝ от снощи. После си спомни друго. Скочи от леглото и се приближи до бюрото — всичко беше точно както го бе оставил. Той се прозина за втори път.

Беше седем без десет. Въпреки че се чувстваше във форма, както в деня на напускането на армията преди почти два месеца, той все още всяка сутрин редовно изпълняваше изтощителните упражнения. Искаше да е във върховата си форма на изпита за физическа издръжливост във Външно министерство. Бързо се стегна в шорти и спортна фланелка. Навлече един стар анzug и накрая завърза кецовете си.

Излезе на пръсти от апартамента, защото не искаше да буди Лорънс и Каролин, макар да подозираше, че тя е съвсем будна и в нетърпеливо очакване.

През следващите тридесет и четири минути стъпките му отекваха по тротоара към крайбрежната улица. Пресече тичешком Албърт Бридж, мина през Батърси парк и се завърна по Челси Бридж.

Една-единствена мисъл занимаваше ума му — дали това ще се окаже единствената възможност да възвърне доброто име на баща си след двадесет години клюки и инсинуации? Веднага след като се върна в апартамента, Адам измери пулса си: сто и петдесет удара в минута. След шейсет секунди той спадна на сто, през следващата минута бе седемдесет и още преди да изтече четвъртата минута, бе вече твърдо петдесет и осем. „Не скоростта, а възстановяването показва добрата форма“ — бе му внушил някогашният учител по физическо възпитание в Алдършот.

В апартамента нямаше никаква следа от Каролин. В кухнята беше само Лорънс, облечен в елегантен костюм на тънко райе.

Приготвяше си закуската и хвърляше по някой поглед към спортните страници на „Дейли Телеграф“.

— „Уест Индис“ са направили 526 точки — съобщи той нажалено.

— А нашите?

— Играта е прекъсната заради лошо осветление.

Адам въздъхна и се разсъблече да вземе душ. Беше готов за сутрешната си игра, която се състоеше в това да установи колко дълго може да издържи под ледените струи.

Четиридесет и девет иглички студена вода пронизаха гърба и гърдите му и го принудиха да си поеме дълбоко въздух няколко пъти. Учителят им ги беше уверявал, че ако издържат пъrvите тридесет секунди, могат да стоят колкото си искат под душа. Адам излезе след три минути, проклиняйки треньора си, защото знаеше, че никога няма да се освободи от внушенията му. Изтри се с хавлията и отиде в спалнята си. Облече халата и влезе в кухнята при Лорънс, който седеше до масата, погълщащо съсредоточено тестени пръчици от една купа и проследяваше с пръст валутните курсове във „Файненшъл Таймс“. Адам погледна часовника си — вече беше осем и десет.

— Няма ли да закъснееш за работа?

— Скъпо момче — каза Лорънс, — аз не съм лакей, който работи в банка, чийто клиенти я посещават в определено работно време.

Адам се засмя.

— Но все пак — призна Лорънс — трябва да бъда на бюрото си в Сити към девет и половина. Засега нямам шофьор, защото им казах, че при това движение по-бързо се стига с метрото.

Адам започна да си прави закуска.

— Мога да те закарам с мотора.

— Можеш ли да си представиш човек в моето положение да пристига в управлението на „Баркли банк“ на мотор? Председателят ще припадне. — Лорънс сгъна вестника.

Адам счупи второ яйце в тигана.

— Значи до довечера, неизмит безработен такъв — присмя му се Лорънс и взе сгъваемия си чадър от закачалката.

Адам прибра масата и изми съдовете. Доставяше му удоволствие да се занимава с домакинството, особено сега, когато беше безработен. Въпреки че години наред бе имал ординарец, той знаеше точно какво

се очаква от него сега. Единствените му планове до следобедната среща във Външно министерство бяха да полежи дълго във ваната и да се обръсне на спокойствие. После си спомни, че райхсмаршал Гьоринг „все още е на масата“ в спалнята.

— Попаднали ли сте на нещо, което да подсказва, че Гьоринг може да е задържал иконата за себе си? — попита Романов и погледна с надежда сътрудничката.

— Само на очевидното — отговори безцеремонно Анна Петрова.

Романов понечи да съмърми младото момиче за нахалството му, но не каза нищо. Все пак другарката Петрова се оказа с най-оригиналното мислене от целия му екип изследователи.

— И какво е толкова очевидно? — попита той.

— Очевидното е, че Хитлер е възложил на Гьоринг да отговаря за предметите на изкуството, заграбени в името на Третия райх. Но тъй като фюрерът е имал твърдо установено мнение за това кое е ценно, много световни шедьоври били обявени за „извратени“ и по тази причина недостойни да се излагат пред публика и да предизвикват наслада у „висшата раса“.

— И какво е станало с тях?

— Хитлер наредил да ги унищожат. Между осъдените на смърт чрез изгаряне били картините на такива велики художници като Ван Гог, Мане, Моне и особено на ранните творби на Пикасо, които нямали никаква стойност за арийската раса, определена от Хитлер да управлява света.

— Не предполагате, че Гьоринг е откраднал Царската икона само за да я изгори, нали? — попита Романов, като се взираше в тавана.

— Не, не. Гьоринг не е бил такъв глупак. Както научаваме сега, той невинаги се е подчинявал стриктно на заповедите на фюрера.

— Гьоринг да не е изпълнявал нареджданията на Хитлер? — попита недоверчиво Романов.

— Зависи от гледната точка — отговори Петрова. — Или е трябвало да постъпи според изискванията на лудия си господар, или да си затваря очите и да се ръководи от разума си.

— Придържайте се към фактите — каза Романов с неочеквано рязък тон.

— Да, другарю майор — каза младата сътрудничка, но от тона ѝ пролича, че поне засега се чувства незаменима.

— Понеже стана вече дума — продължи Петрова, — Гьоринг не е унищожил нито един от отхвърлените шедьоври. Той наистина е извършил няколко публични изгаряния в Берлин и Дюселдорф, но това били картини на неизвестни немски художници, които едва ли биха донесли повече от неколкостотин марки при разпродажба. Но шедьоврите, истинските гениални творби, са пренесени тайно зад граница и са депозирани в сейзовете на швейцарски банки.

— Значи все още съществува възможност, след като е намерил иконата...

— Да я е оставил в швейцарска банка — добави Петрова. — Де да беше толкова просто, другарю майор — каза сътрудничката. — За нещастие Гьоринг не е бил толкова наивен, колкото го изкарват вестникарските комикси от онова време. Мисля, че той е депозирал картините и антиките в няколко швейцарски банки и до днес никой не е открил кои банки или псевдоними е използвал.

— Тогава ще трябва да ги открием ние — каза Романов. — Откъде предлагате да започнем?

— След края на войната много от картините са открити и върнати на истинските собственици, включително и на галериите в Германската демократична република. Много пък се появяват в други краища на света по стените на „Джети Мюзиъм“ в Калифорния и „Готои“ в Токио, доста често без задоволително обяснение. Всъщност една от най-известните картини на Реноар може да се види от скоро в „Метрополитън Мюзиъм“ в Ню Йорк. Без съмнение тя е минала през ръцете на Гьоринг, въпреки че уредникът на музея не пожелал да обясни как галерията се е сдобила с нея.

— Открити ли са всички изчезнали картини? — попита нетърпеливо Романов.

— Над седемдесет процента, но все още има много неоткрити. Някои може да са загубени или унищожени, но аз предполагам, че все още голяма част остават депозирани в швейцарски банки.

— Откъде сте толкова сигурна? — настоя Романов, уплашен да не се изпари и последната му възможност.

— Защото швейцарските банки винаги връщат ценности, ако са сигурни в правото на притежанието им от даден народ или човек. В

случая с Великия херцог на Хесе и Царската икона няма никакво доказателство за собственост, тъй като официално последен я е притежавал цар Николай II. А както е известно на всеки руснак, другарю, царят няма наследници.

— В такъв случай трябва да постъпя точно като Гьоринг и да проследя действията му, като отида направо в банките. Какъв е срокът на съхранение?

— Различен е при всяка банка. Някои чакат двадесет или повече години и след това се опитват да открият собственика или наследника чрез обширно проучване или чрез обява. Що се отнася до евреите, убити по време на нацисткия режим — оказва се почти невъзможно да се установи законният собственик. Макар да не мога да го докажа, подозирам, че в тези случаи те си поделят сумите — каза Петрова. — Типични капиталисти.

— Това не е нито честно, нито правилно, другарко — каза Романов, доволен, че и той може с нещо да подпомогне разследването.

— Това, което казахте, е още един голям мит, погрешно разпространяван от бедните. Въщност, когато банките не могат да установят действителния собственик на каквато и да е ценност, оставена при тях, те я предават на швейцарския Червен кръст за продажба на търг.

— Но ако Царската икона е продадена на търг, ние би трябвало да научим за това чрез един от агентите ни.

— Точно така — каза Романов. — Проверил съм описа на Червения кръст: през последните двадесет години са продадени четири икони, но „Свети Георги и змея“ не е сред тях.

— Това може да означава само, че някои безскрупулни банкери са пласирали лично иконата, щом са се уверили, че никой не предявява права.

— Още едно погрешно заключение, другарко Петрова.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Поради простата причина, че всички банкерски семейства в Швейцария се познават отблизо и никога в миналото не са появявали склонност да нарушат закона. Швейцарското правосъдие, знаем го от опит, се отнася с корумпираните банкери така твърдо, както и с убийците. И точно затова мафията не успява да изпере парите си чрез солидните банки. Истината е, че швейцарските банкери печелят

толкова много пари от сделки с честни хора, че нямат никакъв интерес да се занимават с престъпници.

— Според мен, ако Гьоринг е откраднал иконата и я е депозирал в сейфа на някоя швейцарска банка, тя би могла да бъде къде ли не — каза Петрова.

— Съмнявам се.

— Защо? — въздъхна Петрова, раздразнена, че заключенията ѝ се оказваха далеч от целта.

— Защото през последните три седмици един господ знае колко мои агенти претърсват Европа за Царската икона. Те са говорили с почти всеки известен уредник на музей, пазач, търговец или крадец в света на изкуството, но все още не са попаднали на никаква следа. А защо е така? Защото единствените хора, видели иконата след 1917 година, са фамилията Хесе и Гьоринг, а това ме кара единствено да се надявам, че не е унищожена при самолетната катастрофа.

— И по-точно? — попита Петрова.

— Докато всички останали си въобразяват, че оригиналът е все още в Зимния дворец, през последните двадесет години иконата е била в швейцарската банка в очакване някой да я поиска.

— Може би — каза Петрова.

— Знаем, че не е съвсем сигурно — каза ядосано Романов, — но не забравяй, че много швейцарски банки съхраняват предмети двадесет и пет години, а някои дори тридесет. Една или две от тях дори изобщо не определят краен срок, стига да са депозирани достатъчно пари за съхранение на ценностите.

— Един господ знае колко банки спадат към тази категория — каза Петрова.

— Вярно — съгласи се Романов, — но може би ще разберем това докъм девет утре сутринта. И тогава ще трябва да посетя единствения човек в тази страна, който знае всичко за банковото дело.

— Веднага ли да почнем, другарю майор? — попита с престорена свенливост сътрудничката.

Романов се усмихна и се вгледа в зелените ѝ очи. Безличната сива униформа не би накарала никого да се загледа в нея, но гола тя беше великолепна. Той се наведе и устните им почти се докоснаха.

— Ще трябва да станеш доста рано, Анна, но засега просто изгаси лампата.

[1] С уважение. — Б.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

За няколко минути Адам свери отново двата документа. После върна оригинала в избелелия плик и пак го оставил в Библията на полицата. Накрая сгъна своя дубликат на писмото от Гьоринг и го разряза по ръбовете на три хоризонтални ленти, които поставил в чист плик върху масичката до леглото. Следващият проблем беше как да се сдобие с превод на документа и писмото, без да предизвика излишно любопитство. Стажът в армията го бе научил да бъде предпазлив в непозната ситуация. Той бързо отхвърли немското посолство, Немският туристически комитет и Немската информационна агенция, тъй като и трите бяха твърде официални и поради това сигурно щяха да задават нежелани въпроси.

Веднага след като се облече, Адам отиде в антрето и започна бързо да разгръща страниците на лондонския телефонен указател, докато пръстът му премина по колонката, която търсеше: „Немска болница, Немски културен институт, Немско радио, Немски старчески дом“.

Погледът му отмина „Немски технически преводи“ и се спря на по-обещаващ обект. Адресът бе посочен: Бейзуютер Хаус, Грейвън Терас 35, У2. Той погледна часовника си.

Излезе малко преди десет часа. Трите части от писмото бяха на сигурно място във вътрешния джоб на сакото му. Той тръгна бавно по Едит Гроув и после по Кингс Роуд, като се наслаждаваше на утринното слънце. Улиците се бяха променили от времето, когато беше младши лейтенант. На мястото на антикварните книжарници имаше бутици. Магазини за плочи бяха изместили обущаря, а „Долчис“ бяха отстъпили на „Мери Куант“. „И на двуседмична почивка да отиде човек, пак няма да е сигурен дали всичко ще е както го е оставил“ — помисли унило Адам.

Тълпи хора се изсипваха от тротоара върху платното, някои се заглеждаха, други предпочитаха тях да ги заглеждат — в зависимост от възрастта.

Докато Адам отминаваше първия от магазините за плочи, нямаше как да не слуша „Искам да държа ръката ти“, защото тя проглушаваше ушите на всички наоколо.

Стигна Слоън Скуеър и установи, че светът се е върнал към нормалното си състояние — „Питър Джоунс“, „У. Х. Смитс“ и лондонското метро. Стъпи на площада и както винаги си спомни думичките на една песен, която майка му тананикаше до кухненската мивка:

*Ще черпиши наред по един сладолед
приятели и роднини —
метрото ги кара до тяхната гара,
и празникът ще отмине.*

Той си купи билет до Падингтън за един шилинг, настани се в полупразния вагон и отново премисли плана си. Когато стигна и излезе от метрото, провери табелата на улицата. Увери се, че не е събркал посоката и тръгна по Грийвън Роуд до първата будка за вестници, където попита как се стига до Грейвън Терас.

— Четвъртата пряка вляво, приятел — каза продавачът, без да вдига поглед от купа вестници „Рейдио Таймс“ — записващи имената на абонатите си.

Адам му благодари и след няколко минути се озова в края на къса улица пред знак в зелено и жълто: „Немска християнска младежка асоциация“. Отвори портата, извървя алеята и прекрачи уверено през входната врата. Спра го един портиер, който стоеше в антрето.

— С какво мога да ви помогна, господине?

Адам заговори с подчертан военен тон и обясни, че търси младеж на име Ханс Крамер.

— Не ми е известен такъв, сър — отсече портиерът и застана почти мирно пред военната вратовръзка на Адам. После се обърна към една отворена книга върху бюрото си.

— Не е регистриран — добави той, след като прекара кафявия си от никотин палец по списъка пред себе си. — Защо не проверите в салона или в игралната зала? — И същият кафяв палец посочи една врата вдясно.

— Благодаря — каза Адам, без да изоставя високопарния си тон.

Прекоси енергично антрето и отвори летящата двукрила врата. Ако се съдеше по олющената боя в долната ѝ част, сигурно по-често я бяха отваряли с ритник. Няколко студенти се бяха настанили удобно и четяха немски вестници и списания. Адам не знаеше откъде да започне, но видя в ъгъла само едно, прилежно на вид момиче, което прелистваше брой на списание „Тайм“. От корицата втренчено гледаше лицето на Брежнев. Адам се приближи бавно и зае празното място до нея. Тя го погледна бегло и не скри изненадата си от официалното му облекло. Той я изчака да остави списанието и я попита:

— Дали бихте ми помогнали?

— Как? — запита неспокойно момичето.

— Нужен ми е един превод.

Тя се успокои.

— Трябва да видя дали ще мога. Носите ли го сега?

— Да. Надявам се да не е много труден — каза Адам, извади плика от вътрешния си джоб и избра първия абзац от писмото на Гьоринг. После върна плика в джоба, извади малко тефтерче и зачака обнадеждено.

Тя прочете няколко пъти текста, сякаш се колебаеше.

— Нещо не е наред ли?

— Не точно — отговори тя, все още задълбочена в думите пред себе си. — Просто езикът е малко оstarял и е възможно да не ви предам точния смисъл.

Адам въздъхна с облекчение.

Тя повтори всяко изречение бавно, първо на немски, а после на английски, сякаш искаше да усети и значението като цяло, а не само да преведе отделните думи.

— „През последната... изтеклата година ние се опознахме един друг никак си... не, не — каза тя — доста добре.“

Адам записваше всяка дума.

— „Вие никога не сте прикривали — може би по-точно е да се каже «скривали» — добави тя — вашата антипатия към националсоциалистическата партия.“

Тя вдигна глава и погледна Адам.

— Извадено е от една книга — увери я той.

Тя не изглеждаше много убедена, но все пак продължи: „Но вие по всяко време... не, през цялото време се държахте като достоен офицер и джентълмен“.

Момичето го погледна, сякаш още по-смутено от последната дума.

— Това ли е всичко? — попита тя. — Май няма смисъл. Трябва да има още нещо.

— Не, това е всичко — каза Адам и бързо си взе листа. — Благодаря ви — добави той. — Беше много любезно от ваша страна да ми помогнете.

Напусна момичето и се успокои, като я видя да свива примирено рамене и да хваща отново списанието си. Адам тръгна да търси игралната зала.

Отвори вратата и видя един младеж, облечен в тениска с надпис „Световна купа“ и с кафяви кожени шорти. Той тупаше равнодушно едно топче на масата за тенис.

— Да изиграем един гейм — предложи младежът, без да се надява много.

— Разбира се — каза Адам, съблече сакото си и взе хилката от своята страна на масата.

През следващите двадесет минути направи всичко възможно да загуби с 18:21, 21:12 и 17:21. После взе сакото си и поздрави съперника си. Чувстваше, че е спечелил доверието му.

— Бяхте добър противник — каза немецът. — Хубава игра.

Адам отиде до неговата страна на масата.

— Чудя се дали можете да ми помогнете — каза той.

— Може би за бекхенда ви? — попита младежът.

— Не, благодаря — каза Адам. — Нужен ми е само преводът от немски на един параграф.

Той подаде на новия си познат средната част от писмото, но и този евентуален преводач изглеждаше объркан.

— От една книга е и може да изглежда малко извън контекста — каза неубедително Адам.

— Окей, ще опитам.

Докато младежът изучаваше текста, в залата влезе момичето, което беше превело първия откъс, и се отправи към тях.

— Трудно ще успея, не ставам за добър преводач — каза младежът. — Приятелката ми е по-добра. Ще я попитам. Liebling, kannst du dieses fur den Herrn ins Englisch?^[1] — и без да погледне Адам, подаде листа на момичето, което незабавно каза:

— Знаех си, че има още!

— Не, не си правете труда — каза Адам, грабна листа от ръцете ѝ, обърна се към момчето и каза:

— Благодаря за партията тенис. Извинявайте за беспокойството.

— После бързо излезе и се отправи към входната врата.

— Намерихте ли го, сър?

— Кого да намеря? — попита портиерът.

— О, да, благодаря — отговори Адам, обърна се да излезе и видя младежа и приятелката му да идват към тях. Изтича по алеята и махна на минаващото такси.

— За къде? — попита шофьорът.

— „Ройл Кливланд хотел“.

— Но той е точно зад ъгъла.

— Знам — каза Адам, — но вече закъснявам.

— Както искаш, господине. Ти плащаши — каза шофьорът.

Таксито тръгна и Адам погледна през задния прозорец.

Съперникът му по тенис на маса разговаряше с портиера.

Момичето стоеше до тях и сочеше таксито.

Адам си отдъхна, когато колата зави и двамата немци изчезнаха от погледа му.

След по-малко от минута таксито спря пред хотела. Адам подаде на шофьора половин крона и изчака за рестото. После се вмъкна през въртящата се врата, помота се из фоайето и след няколко минути пак се върна на тротоара. Погледна часовника си: дванадесет и половина. Имаше достатъчно време да обядва, преди да отиде във Външно министерство за срещата. Отправи се с бързи крачки към парк Бейзутър Роуд, защото знаеше, че докато стигне Найтсбридж, едва ли ще намери някоя гостилиница. Отново се сети за тенис мача. „По дяволите — помисли си Адам. — Трябваше да го разпердушиня. Поне щеше да има да мисли и за нещо друго.“

Погледът на Романов пробяга по списъка с четиринадесетте банки. Все още съществуващата възможност една от тях да притежава Царската икона, но имената им не му говореха нищо. Това беше друг свят и той знаеше, че трябва да се посъветва с експерт.

Отключи горното чекмедже на бюрото си и заразглежда червената книга, в която фигурираха само офицерите от КГБ с висок чин. Много имена бяха задраскани или записани отново при смяната на управляващите, но Алексей Андреевич Посконов си оставаше неизменно директор на Държавната банка вече почти десет години, само външният министър Громико заемаше поста си по-отдавна. Романов набра един номер по личния си телефон и поиска да го свържат с директора на Госбанк. Мина известно време, преди да чуе гласа отсреща.

— Какво мога да направя за вас, другарю Романов?

— Нужно ми е незабавно да ви видя — каза Романов.

— Така ли? — Дрезгавият глас от другата страна на слушалката не изглеждаше впечатлен. Романов чу да се обръщат страници. — Може да стане във вторник към единадесет и тридесет.

— Казах, че е спешно — повтори Романов. — Отнася се до държавен въпрос, който не може да чака.

— Ние се занимаваме с банковите дела на народа и също си имаме наши проблеми, ако не сте изненадан да го чуете — отвърна му Посконов без нотки на разказание.

Романов се сдържа и зачака. Пак се отмияха листи.

— Предполагам, че ще мога да ви вмъкна днес в три и четиридесет и пет, за петнайсет минути — каза директорът. — Но трябва да ви предупредя, че имам отдавна насрочена среща в четири часа.

— Три и четиридесет и пет тогава — каза Романов.

— В моя кабинет — допълни Посконов.

Телефонът изключи.

Романов изпсува на глас. Защо всички се чувстваха задължени да доказват мъжеството си пред КГБ? Той започна да си записва въпросите, чиито отговори му трябваха, за да пусне в ход плана си. Не можеше да си позволи да загуби дори минута от отпуснатите му петнайсет. Час по-късно той помоли да бъде приет от председателя на КГБ. Този път не го накараха да чака.

— Опитваме се да си служим с методите на капиталистите, а? — каза Зaborски, след като Романов очерта намеренията си. — Внимавай! Тези неща са им познати по-отдавна, отколкото на нас.

— Осъзнавам това — каза Романов. — Но ако иконата е на Запад, нямам друг избор, освен да действам като тях, за да я взема.

— Може би — каза председателят. — Но от твоето име такъв ход ще бъде разбран погрешно...

Романов знаеше добре, че не трябва да наруши последвалото кратко мълчание.

— Не се беспокой, ще ти окажа необходимата подкрепа, въпреки че не съм чувал подобни молби досега.

— Позволено ли ми е да знам защо иконата е толкова важна? — запита Романов.

Председателят на КГБ се намръщи.

— Не съм упълномощен да отговоря на този въпрос, но доколкото влечението на другаря Брежнев към изкуството е добре известно, сигурно си се досетил, че не търсим иконата заради самата нея.

„Каква ли тайна може да крие иконата?“ — помисли Романов и реши да настоява.

— Чудех се дали...

Председателят на КГБ поклати твърдо глава.

„Скритите микрофони нямат очи — помисли Романов — и ти го знаеш, нали?“

Председателят стана от бюрото, отиде до стената и скъса страница от календара.

— Остават ни само още десет дни да намерим тази проклета икона — каза той. — Генералният секретар вече ми звъни по телефона в един часа всяка нощ.

— Един часа посред нощ! — ахна Романов, включвайки се в играта.

— Да, както разбрах, горкият човек не може да спи — каза председателят и се върна до бюрото си. — След време се случва с всички ни, навсярно дори и с теб, Романов. И може да те постигне дори по-рано, отколкото очакваш, ако не спреш да питаш — усмихна се той кисело на младия си колега.

След няколко минути Романов си тръгна и се върна в кабинета си да прегледа въпросите, на които трябваше да отговори директорът на Госбанк. Догадките за важността на малката икона го разсейваха, но той реши да съсредоточи усилията си върху намирането ѝ. Тогава навярно щеше да се изясни каква тайна е скрита в нея.

Романов стигна стъпалата на улица „Неглинная“ 12 в три и половина, защото знаеше, че му трябват повече от определените петнайсет минути за отговор на всички въпроси. Надяваше се единствено Посконов да се съгласи и да го приеме веднага.

Представи се на receptionата и един униформен пазач веднага го придружи по широкото мраморно стълбище до първия етаж, където го очакваше секретарят на Посконов. Той го поздрави и го въведе в чакалнята.

— Ще информирам директора, че сте тук, другарю Романов — каза секретарят и изчезна в собствения си кабинет. Романов закрачи нетърпеливо напред-назад в малкото преддверие, но секретарят не се завърна, докато стрелките на часовника не образуваха прав ъгъл. В четири без десет Романов бе въведен в кабинета на директора.

За момент младият майор се сепна от явния разкош. Дългите завеси от червено кадифе, мраморният под и френската мебелировка бяха подходящи дори за кабинета на някой управител на английска банка. Не за първи път Романов отбеляза, че парите си остават най-важната стока в света — дори и в комунистическия свят. Той се вгледа в стария прегърбен мъж с оредяла сива коса и гъсти увиснали мустаци. Този човек управляваше парите на държавата и се смяташе, че знае доста тайни. „Но не и моята“ — помисли Романов. Кариерният костюм на Посконов сигурно беше шит преди революцията, но и днес би бил считан за „moderен“ на Kings Road в Лондон.

— С какво мога да ви помогна, другарю Романов? — с въздишка попита директорът, сякаш се обръща към досаден клиент, дошъл за малък заем.

— Искам незабавно сто милиона американски долара в злато на кюлчета — съобщи Романов спокойно.

Отегченото лице на директора изведнъж се промени. Той почервя и се облегна на стола си. След няколко кратки и остри вдишвания отвори едно чекмедже, извади квадратна кутия и взе голямо бяло хапче. Чак след минута се успокои отново.

— Да не сте луд, другарю? — попита възрастният мъж. — Молите за среща, без да посочвате причината, нахълтвate в кабинета ми и искате да ви връча сто милиона американски долара в злато без никакви обяснения. От къде на къде ще mi отправяте такова абсурдно искане?

— Държавни работи — каза Романов. — Но щом питате, ще vi кажа, че възнамерявам да депозирам еднакви суми в серия номерирани сметки в Швейцария.

— На чия отговорност правите това предложение? — попита банкерът със спокоен тон.

— На генералния секретар на Партията.

— Странно — каза Посконов. — Виждам Леонид Илич всяка седмица, но той не mi е споменавал нищо по този въпрос. — Директорът погледна бележника в средата на бюрото си. — Че майор Романов, офицер от КГБ със среден чин — той наблегна на последните думи — ще направи такъв прекомерен иск.

Романов пристъпи напред, вдигна слушалката на телефона до Посконов и му я подаде.

— Защо не попитате лично Леонид Илич и да спестите времето на всички ни? — И предизвикателно тласна телефона към банкера.

Посконов се вгледа в него, взе слушалката и я приближи до ухото си.

Романов почувства особеното вълнение, което изпитваше само при работа „на терен“.

— Да, другарю директор — чу се глас по линията.

— Ало — отвърна възрастният мъж. — Отменете срещата в четири и се погрижете да не ме беспокоят, докато майор Романов е при мен.

— Да, другарю директор.

Посконов остави телефона и без да каже дума повече стана от бюрото си, заобиколи го и застана пред Романов. Предложи му удобен стол в другия край на стаята под един еркерен прозорец и седна срещу него.

— Познавах дядо vi — каза той спокойно и сухо. — Бях младши банков чиновник, когато го срещнах за първи път. Току-що бях завършил и той се отнесе много добре с мен, но беше също толкова

нетърпелив като вас. Точно затова той беше най-добрият търговец на кожи в Русия, но го считаха за най-лошия играч на покер.

Романов се засмя. Не познаваше дядо си, а няколкото книги за него отдавна бяха унищожени. Баща му говореше открыто за богатството и положението му в обществото, но това само даде повод на властта да унищожи и него.

— Извинете ме за любопитството, майоре, но ако ще ви давам сто милиона долара в злато, бих искал да знам за какво ще бъдат похарчени. Мислех, че само ЦРУ предявява претенции за такъв вид разходи, без да дава обяснения.

Романов отново се засмя и обясни на директора как са разбрали, че Царската икона е фалшивикат и че му е поставена задачата да открие оригинала. Той свърши и подаде имената на четиринаесетте банки. Банкерът проучваше внимателно списъка, докато Алекс обясняваше какви действия ще приеме и как парите ще се върнат непокътнати веднага щом установи къде се намира иконата.

— Но как може една малка икона да е толкова важна за държавата? — запита Посконов на глас, сякаш Романов не беше вече в стаята.

— Нямам представа — отговори Романов искрено и го информира накратко за резултатите от разследването.

От другия стол се чу раздразнено сумтене.

— Ще ми позволите ли да предложа алтернативен на вашия план?

— Моля — каза Романов, спокоен, че печели сътрудничеството на Посконов.

— Пушите ли? — попита директорът и извади от джоба на сакото си кутия „Дънхил“.

— Не — каза Романов и веждите му леко се повдигнаха при вида на червената кутия.

Старият мъж го попогледна, докато палеше цигарата.

— И този костюм не е шит в Москва, майоре — каза той и посочи Романов с цигарата си. — А сега — на работа, и не се колебайте да ме поправите, ако съм разбрал погрешно някои от изискванията ви. Вие подозирате, че в една от тези четиринаесет банки — директорът тупна по листа с показалеца си, — е заложена оригиналната Царска икона. Затова искате от мен да депозирам големи

суми в злато във всяка една банка с надеждата това да ви даде незабавен достъп до собственика или директора на банката. И тогава ще им предложите възможността да контролират всичките сто милиона, ако обещаят да ви сътрудничат, нали така?

— Да — каза Романов. — Западът винаги е разбирал от подкупи.

— Бих казал, че сте наивен, ако не познавах дядо ви. Въпреки че, честно казано, той натрупа милиони рубли, а не аз. И все пак, какво според вас са „много пари“ за една голяма швейцарска банка?

Романов обмисли въпроса:

— Може би десет или двадесет милиона.

— Ако говорим за Московската народна банка, да — каза Посконов. — Но всяка една от банките, на която смятате да станете клиент, има по няколко клона с депозити от над сто милиона всеки.

Романов не можа да скрие неверието си.

— Признавам — продължи директорът, — че нашият почитаем генерален секретар показа не по-малко недоверие, когато му посочих тези факти преди години.

— Тогава ще ми трябват милиарди, така ли? — попита Романов.

— Не, не, не. Трябва да подходим към проблема от различна гледна точка. Бракониер не се залавя със заешко задушено.

— Но ако швейцарците не се трогнат от предложението за огромни суми, тогава какво ще ги раздвижи?

— Ами например обикновеното предположение, че банката им е използвана за престъпна дейност — каза директорът.

— Но... — започна Романов.

— Нека да обясня. Вие казвате, че Царската икона, която виси в Зимния дворец, не е оригиналът, а копието. Хубаво копие, нарисувано преди двадесети век от придворен художник, но все пак само копие. Защо тогава да не обясним лично на всяка от четиринаесетте банки, че след усилено разследване имаме основание да вярваме, че едно от най-ценните национални съкровища е заместено с копие и се предполага, че оригиналът е в тяхната банка? И за да не се предизвика дипломатически скандал — нещо, което всеки швейцарски банкер желае да избегне на всяка цена — в името на добрите отношения те навсярно биха проверили и сейзовете си за предмети, които не са потърсени повече от двадесет години.

Романов погледна възрастния мъж право в очите, осъзнавайки защо Посконов е преживял толкова „чистки“:

— Дължа ви извинение, другарю Посконов.

— Не, не. Всяка професия си има своите малки тайни. Сигурно и аз бих се объркал във вашия свят, както вие в моя. Сега ще ми позволите да се свържа с всеки от директорите в този списък и да им кажа истината — стока, с която съм свикнал да търгувам, въпреки че за колегите ви тя не е много позната — а именно, че подозирам, че Царската икона е в тяхната банка. Повечето от тях няма да са склонни да задържат шедъровъра, ако повярват, че по този начин извършват престъпление спрямо суверенна държава.

— Да не подценяваме и спешността — каза Романов.

— Същият сте като дядо си — повтори Посконов. — Така да е. Ако можем да ги открием, ще говоря с всеки още днес. Поне това да е предимството ни пред останалата част от света, която се събужда след нас. Бъдете сигурен, че ще се свържа с вас веднага щом имам новини.

— Благодаря ви — каза Романов и стана да си ходи. Понечи да добави: „Много ни помогнахте, така ще кажа на председателя“. Обикновено го казваше при такива обстоятелства, но сега се въздържа. Беше сигурен, че Посконов няма да се трогне.

Директорът на Госбанк затвори вратата след него, отиде до еркерния прозорец и проследи как Романов изтича надолу по стъпалата към чакащата го кола. „Не бих могъл да ти осигури сто милиона в злато точно сега, дори и генералният секретар да беше наредил — помисли той. — Съмнявам се дали имам дори десет милиона долара в злато в сейзовете. Генералният секретар вече ми нареди да прехвърлям всеки наличен грам в Нюйоркската банка. Но ходът му беше така «умно» прикрит, че ЦРУ знаеше за депозита само един час след прехвърлянето. Трудно е да скриеш седемстотин милиона долара в злато дори и в Америка. Опитах да му кажа. — Директорът наблюдаваше как колата на Романов се отдалечава. — Разбира се, ако ти четеше не само «Правда», но и «Уошингтън пост», както правеше дядо ти, вече щеше да знаеш за това.“

Той се върна на бюрото и провери имената на четиринадесетте банки. Веднага разбра на коя трябва да се обади.

Адам излезе от „Татърсола тавърн“ на ъгъла на Найтсбридж Грейн и се отправи покрай хотел „Хайд парк“ към Кралския яхтклуб „Темза“.

Външно министерство беше избрало необичайно място за провеждане на събеседването, но нали досега всичко, свързано с молбата му за работа, бе загадъчно.

Пристигна няколко минути по-рано и попита бившия сержант от Морския флот, който беше на вратата, къде се провеждат срещите.

— На шестия етаж, сър. Вземете асансьора в ъгъла и се обадете горе на рецепцията.

Адам натисна едно копче и зачака асансьора. Вратите се отвориха бързо и той пристъпи вътре. Един пълен, очилат мъж, приблизително на неговата възраст (от вънния му вид личеше, че никога не се отказва от десерт) го последва с доста по-забавени крачки. Адам натисна шестия бутон. Никой от двамата не проговори до шестия етаж. Възпълният мъж излезе от асансьора пръв.

— Казвам се Уейнрайт — информира той момичето на регистратурата.

— Да, сър — каза то. — Малко сте подранили, но седнете ей там.

— Момичето посочи един стол в ъгъла, после погледът му се премести върху Адам и то се усмихна.

— Скот — информира я той.

— Да, сър — повтори тя. — Бихте ли отишли при другия господин. Ще трябва да изчакате.

Адам взе един брой на „Пънч“ и седна до Уейнрайт, който вече попълваше кръстословицата в „Телеграф“.

Скоро му омръзна да разгръща безкрайните карикатури на „Пънч“ и погледна по- внимателно Уейнрайт.

— Случайно да говорите немски? — изведнъж попита Адам.

— Немски, френски, италиански и испански — бързо вдигна глава Уейнрайт. — Предполагам затова успях да стигна дотук — добави малко самодоволно той.

— Тогава сигурно бихте могли да ми преведете един откъс от писмо на немски език?

— С удоволствие, приятелю — каза събеседникът на Адам, махна от носа си очилата с дебели стъкла и зачака.

Адам извади от плика листчето със средния абзац от писмото.

— Я да видя — каза Уейнрайт, взе листа и си сложи отново очилата.

— Голямо предизвикателство. Да не би случайно да сте от изпитната комисия, приятелю.

— Не, не — каза Адам и се усмихна. — Аз съм в същото положение като вас, само че не говоря немски, френски, италиански и испански.

Уейнрайт очевидно се успокои.

— Да видим сега — повтори той и Адам извади малкото тефтерче от вътрешния си джоб.

— „През изминалата година не може да не сте... забелязали, че един човек от охраната редовно, редовно... редовно ме снабдяваше с хавански пури — едно от малкото удоволствия, които ми бяха определени“ — не, „позволени“, още по-добре „разрешени“ — „независимо, че съм в затвора...“ Това като че ли е най-точно — добави Уейнрайт. — „Самите пури служеха и за друго — с видимо задоволство продължи той — тъй като съдържаха малки капсули...“

— Господин Скот.

— Да — каза Адам и скочи покорно.

— Явете се пред комисията — каза служителката.

— Искате ли да довърша превода, докато те довършат вас, приятелю — каза Уейнрайт.

— Ако не ви затруднява, благодаря — отговори Адам.

— Много по-лесно е от кръстословицата — добави Уейнрайт и остави настррана наполовина попълнената кръстословица.

Алекс Романов не беше от търпеливите и при най-добрите обстоятелства, а пък и сега, когато генералният секретар звънеше на шефа му по два пъти на ден, обстоятелствата едва ли можеха да се нарекат добри.

Докато чакаше резултатите от директора на Госбанк, той препрочете докладите от изследванията на бюрото си и провери всички нови сведения, изпратени от агентите.

Романов негодуваше, че директорът на банката не му беше дал още никаква информация, но не искаше да досажда на стария човек, въпреки че времето го притискаше.

Най-после директорът на банката се обади. Романов веднага бе закаран до „Неглинная“ 12 и без отлагане го въведоха в чудесно мебелираната стая.

— Може да сте се чудили дали не съм ви забравил — посрещна го Посконов и му предложи удобния стол. — Но предпочетох да изчакам за добри новини, отколкото да ви губя времето. Ако добре си спомням, вие не пушите — добави той и извади кутията „Дънхил“.

— Не, благодаря — каза Романов и се зачуди дали лекарите знайт колко много пуши Посконов.

Секретарят влезе и остави пред тях две празни чаши, заскрежена бутилка и чиния с хайвер.

Романов чакаше мълчаливо.

— През последните два дни успях да говоря с директорите на дванайсет банки от вашия списък — започна Посконов, докато наливаше двете водки, — но избегнах контакта с другите двама.

— Защо?

— Не потърсих единия — продължи Посконов, — защото в момента е в Мексико и съветва президента Ордаз как страната му да не плати заема си на „Чейс Манхатън“ и в същото време да заеме още долари от Американската банка. Ако успее да направи това, ще препоръчам на генералния секретар на партията да му предложи моето място, когато се пенсионирам. Отбягнах и втория, защото официално той сега е в Чикаго за голяма европейска сделка с „Континентал Илинойс“, докато всъщност е с любовницата си в Сан Франциско, хотел „Сейнт Франсис“. Сигурно ще се съгласите, другарю майор, че няма да спечелим много, ако точно сега обезпокоим двамата джентълмени. Първият има достатъчно проблеми до края на седмицата, а пък телефонът на втория може и да се подслушва — а ние неискаме американците да знайт какво търсим, нали?

— Съгласен, другарю — каза Романов.

— Добре. Докато те двамата се върнат в Швейцария в началото на следващата седмица, ние имаме да свършим доста неща.

— Да, но какво... — каза Романов.

— Сигурно ще сте доволен да чуете — продължи Посконов, — че останалите дванадесет директори вече се съгласиха да ни съдействат и петима вече се обадиха. Четирима съобщиха, че са проверили какво притежават техни клиенти, с които не са

контактували повече от двадесет години, но не са попаднали на нищо, което поне малко да прилича на икона. Всъщност един от тях, в присъствието на трима други директори, е отворил касетка, недокосвана от 1931 година. Открили, че не съдържа нищо друго, освен коркова тапа от бутилка „Тейлърс порт“ от 1929 година.

— Само тапа? — каза Романов.

— Е, през 1929 година имаше добра реколта грозде — отбеляза директорът.

— А петият? — запита Романов.

— Подозирям, че това ще е първият ни пробив — продължи Посконов и посочи папката пред себе си. После оправи очилата си с показалеца на дясната ръка и продължи: — Господин Дитер Бишов от „Бишов и сие“ — той погледна госта си, сякаш Романов може да знае името — е един почтен мъж, с когото съм имал сделки много пъти в миналото. Естествено той е „почтен“ според западните стандарти — добави директорът, който очевидно беше в добро настроение. — Та Бишов е попаднал на нещо, оставено в банката през 1938 година. Без съмнение е икона, но той няма как да разбере дали е тази, която търсим.

Романов подскочи от вълнение.

— Тогава по-добре да отида да видя сам. Мога да излят я още днес.

— Самолетът, който ви трябва, излита от летище „Шереметиево“ чак в четири и тридесет и пет. За всеки случай съм запазил две места.

— Две? — попита Романов.

— Естествено, ще е необходимо да ви придружава експерт, освен ако знаете значително повече за иконите, отколкото за банковото дело — добави Посконов. — Също така си позволих да запазя места за полета на „Суис еър“. Никога не бива да летите с „Аерофлот“, освен ако е неизбежно. Откакто е основан, е успял да постави само един рекорд в областта на авиацията — а именно, най-много загинали пасажери за миля полет. А един банкер никога няма да се откаже от явните преимущества. Уредил съм ви среща с господин Бишов утре сутринта в десет, освен ако нещо спешно ви задържи в Москва, другарю.

Романов се усмихна.

— Забелязах от списъка ви, че никога не сте работили в Швейцария — каза възрастният мъж самодоволно. — Препоръчвам ви да отседнете в хотел „Сен Готар“, докато сте в Цюрих. Жак Понтен ще се погрижи отлично за вас. Швейцарците никога не са държали на народността, а само на валутата. И така, това е моят принос до днес. Ще се обадя веднага щом двамата странстващи директори се върнат в Швейцария следващия понеделник.

— Благодаря ви — каза Романов. — Ще ми позволите ли да добавя колко високо оценявам усърдието ви?

— За мен е удоволствие, другарю. Нека да кажем, че дължа една услуга на дядо ви, а някой ден навярно ще откриете, че вие също ми дължите услуга.

Романов се опита да проумее какво означават думите на възрастния мъж. Но не можа да открие нищо по лицето на Посконов и си тръгна, без да каже нито дума повече. Все пак, докато слизаше по широката мраморна стълба, Романов отново и отново премисляше на какво се дължи тази сантименталност у Посконов. Знаеше, че директорът няма да информира без причина един офицер от КГБ за старите си познанства.

Когато се върна на площад „Дзержински“, секретарят го информира, че помощникът на господин Бишов се е обаждал от Цюрих и е потвърдил срещата с директора в десет на другата сутрин. Романов го помоли да се обади на управителя в хотел „Сен Готар“ и да резервира две стаи.

— О, и потвърдете полета ми със „Суис еър“ — добави той и се качи два етажа по-горе, за да осведоми председателя на КГБ за срещата си с шефа на Госбанк.

— Благодаря на Бога — каза първо Зaborски. — Вярно, че остават само девет дни, но поне ще има какво да кажа на генералния секретар, като се обади нощес.

Романов се усмихна.

— Успех, другарю. Нашето посолство ще откликне на всички ваши нужди. Да се надяваме горещо, че ще можете да върнете шедъровъра в Зимния дворец.

— Ако е в банката, до утре вечерта ще бъде в ръцете ви — каза Романов и излезе усмихнат от кабинета.

Петрова го очакваше.

— Викали сте ме, другарю.

— Да, отиваме в Цюрих. — Романов погледна часовника си. — След три часа. Полетът и стаите са вече резервирани.

— На името на господин и госпожа Шмит, без съмнение — каза любовницата му.

[1] Мила, можеш ли да преведеш това на английски за господина? — Б.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Адам излезе от събеседването почти сигурен в успеха си. Накрая председателят го беше попитал дали ще е на разположение след седмица за пълен медицински преглед. Адам беше отговорил, че не вижда какво може да му попречи. Надяваше се, че възможността да служи в Министерството на външните работи ще се събудне.

В чакалнята Уейнрайт му върна листа.

— Много благодаря — каза Адам и без да го погледне го сложи във вътрешния си джоб, за да изглежда безразличен към съдържанието му.

— Как беше, приятелю? — нетърпеливо попита новият му познат.

— Без затруднения за човек, който има в снаряжението си немски, френски, испански и италиански — увери го Адам. — Все пак, успех!

— Господин Уейнрайт — каза секретарката, — комисията ви очаква.

Адам взе асансьора до партера и реши да се приbere пеша. Спря само на ъгъла на Уилтън Плейс да си купи пакет ябълки от едно момче, което непрекъснато се оглеждаше за полиция. После продължи напред и започна да прехвърля в ума си въпросите на комисията и своите отговори — докато реши, че е безсмислено, въпреки че все още беше уверен в доброто си представяне. Внезапно спря така неочеквано, че пешеходецът зад него едва не го блъсна. Вниманието му беше привлечено от табелата: „Немски център за хранителни стоки“.

На касата до входа седеше привлекателно момиче с приятна усмивка и засмени очи. Адам влезе в магазина и отиде направо при нея.

— Но вие не сте купили нищо! — каза тя с лек акцент.

— Тъкмо се каня — увери я Адам, — но се чудя дали говорите немски.

— Всички момичета от Майнц говорят немски — отвърна с усмивка тя.

— Да, предполагам, че е така — каза Адам и я разгледа още внимателно. „Сигурно е към двадесетгодишна“ — реши той. Беше привлечен от дружелюбната ѝ усмивка и обносите ѝ. Блестящата ѝ тъмна коса беше вдигната на опашка и вързана с голяма червена панделка.

Всеки мъж би се загледал в белия ѝ пулover и спретнатата плисирана пола. Стройните ѝ крака бяха подвити под стола.

— Ще бъдете ли така любезна да mi преведете един кратък откъс?

— Ще опитам — каза тя все така усмихната.

Адам извади плика, в който беше последната част от писмото, и ѝ го подаде.

— Стилът е малко старомоден — каза тя сериозно. — Може да се позабавя.

— Ще отида да напазарувам — каза ѝ той и бавно тръгна около дългите отрупани рафтове. Избра малко салам, кренвирши, бекон и немска горчица, като от време на време поглеждаше дали момичето напредва. Разбра, че е успяла да преведе само няколко думи, защото често бе прекъсвана от купувачи. Изминаха почти двадесет минути, докато я видя да оставя листа встрани. Веднага отиде до касата и сложи покупките на щанда.

— Една лира, два шилинга и шест пенса — каза тя.

Адам даде две лири и тя му върна рестото и листчето.

— Считам, че преводът е „суров“, но смисълът е ясен.

— Не знам как да ви благодаря — каза Адам.

Зад него на опашката се нареди възрастна жена.

— Можете да ме поканите на кренвирши — засмя се момичето.

— Хубава идея! — каза възрастната жена.

— И аз така мисля — усмихна се Адам.

Още един човек застана на опашката и възрастната жена зад него започна да става нетърпелива.

Адам взе една рекламина брошура от щанда, върна се в магазина и записа името, адреса и телефона си. Изчака двамата купувачи пред него да платят и ѝ подаде предложението.

— Какво е това? — попита невинно момичето.

— На вътрешната страница е името и адресът mi — каза Адам.

— Ще vi очаквам за вечеря днес към осем. Поне знаете менюто.

Тя изглеждаше несигурна.

— Аз наистина само се шегувах.

— Няма да ям вас — каза Адам. — Само кренвиршите.

Тя погледна брошурута в ръката си и се засмя.

— Ще си помисля.

Адам излезе и си заподсвирква. Лоша сутрин, добър следобед и може би — още по-добра вечер.

Върна се в апартамента навреме за новините в пет и четиридесет и пет. Госпожа Ганди, новият министър-председател на Индия, преживяваше открит бунт в кабинета си и Адам се зачуди дали Великобритания изобщо ще има някога жена министър-председател. Отборът „Ингълънд“ биеше, но „Уест Индис“ все още бяха твърдо на върха. Той въздъхна и изключи телевизора. Сложи храната в хладилника и отиде в стаята си да сглоби текста на писмото. Изчете трите листа, извади тефтерчето си и започна да преписва преводите поред: първо абзаца, направен от момичето от Немската християнска младежка асоциация, после ръкописа на Уейнрайт и накрая частта, преведена от прекрасното момиче от Майнц.

Пълният текст на писмото гласеше:

Нюриберг

15 октомври 1946

Уважаеми полковник,

През изтеклата година ние се опознахме доста добре.

Вие никога не сте скривали вашата антипатия към националсоциалистическата партия, но през цялото време се държахте като достоен офицер и джентълмен.

През изминалата година не може да не сте забелязали, че един човек от охраната редовно ме снабдяваше с хавански пури — едно от малкото разрешени ми удоволствия, въпреки че съм в затвора. Самите пури служеха и за друго, тъй като във всяка от тях имаше капсула с малко количество отрова. Като я имах, бях спокоен по време на процеса, защото знаех, че ще умра, когато го поискам аз, а не палачът ми.

Съжалявам единствено за това, че вие като дежурен офицер отговаряте за караула по времето, когато вероятно ще умра, и може да ви държат отговорен за нещо, в което нямате никакво участие, за да компенсирам това, прилагам документ на името на Емануел Розенбаум. Това ще помогне при евентуални Ваши финансови затруднения в близко бъдеще.

Всичко, което се изисква от Вас...

— Вкъщи ли си? — извика Лорънс.

Адам сгъна листите, отиде бързо до етажерката и ги сложи при оригиналното писмо в Библията секунди преди Лорънс да надникне от вратата.

— Отвратително движение — каза Лорънс весело. — Просто нямам търпение да стана директор на банката и да получа луксозния апартамент на най-горния етаж, да не говорим за шофьора и колата.

Адам се засмя:

— Още един труден работен ден, скъпи? — имитира той покорна съпруга, влезе след приятеля си и започна да вади покупките си от хладилника.

— „Познай кой ще дойде на вечеря“ — обади се Лорънс, докато наблюдаваше появата на деликатесите.

— Надявам се да бъде едно доста привлекателно немско момиче — каза Адам.

— Какво значи „надявам се“?

— Е, поканата не беше съвсем официална, така че се съмнявам дали изобщо ще се появи.

— Щом е такава работата, аз може да се навъртам тук, в случай че се отметне и се наложи някой да ти помогне в яденето на всичко това.

— Благодаря за гласуваното доверие, но мисля, че днес ти ще трябва да изчезнеш или да се престориш на умрял. Между другото, какво става с Каролин? — каза Адам.

— Каролин беше „момичето от вчера“, ако цитираме почитаемия Харолд Уилсън. Как попадна на твоята *gnadiges Fraunlein*^[1]?

— Работи в един хранителен магазин на Найтсбридж.

— О, вече сме изпаднали до продавачки!

— Нямам представа каква е и дори как се назва — отвърна Адам, — но се надявам да разбера тази вечер. Както казах, твой ред е да изчезнеш.

— Naturlich!^[2] Както виждаш, можеш да разчиташ на мен, ако трябва да превеждам.

— Само сложи виното в хладилника и подреди масата.

— Няма ли по-сериозна работа за човек с моите способности? — подсмихна се Лорънс.

Когато удари осем часът, масата беше сервирана и всичко се вареше. В осем и тридесет и двамата спряха да се преструват и Адам поднесе две чинии с кренвирши, салам и салата — марули и варени картофи със сок от кисело зеле. После закачи престиликата си зад кухненската врата и седна срещу Лорънс, който наливаше виното.

— O, mein liebes Madchen^[3], изглеждаш очарователно в сакото си от туид от „Харис“ — каза Лорънс и вдигна чаша.

Адам тъкмо щеше да му го върне с лъжицата за салата, когато на входната врата се почука силно.

Двамата се спогледаха и Адам скочи да отвори. Пред него стоеше мъж, висок почти два метра и с рамене на професионален бияч. До него момичето, което Адам бе поканил за вечеря, изглеждаше съвсем дребничко.

— Това е брат ми Йохен — обясни тя.

Адам бе поразен от красотата ѝ. Беше облечена в тъмносиня блуза и синя плисирана пола. Дългата ѝ тъмна коса сега бе пусната свободно, изглеждаше току-що измита и блестеше дори на четиридесетватовата крушка в коридора.

— Заповядайте — малко стреснато каза Адам.

— Йохен само ме доведе.

— Разбирам — каза Адам. — Влезте да пийнем, Йохен.

— Не, благодаря. Аз също имам среща, но ще взема Хайди към единадесет часа, ако ви устрои.

— За мен е идеално — каза Адам.

Поне научи името ѝ. Великанът се наведе и целуна сестра си по двете бузи. После се ръкува с Адам и ги остави на прага.

— Съжалявам, че закъснях — усмихна се Хайди. — Брат ми се върна от работа чак след седем.

— Няма нищо — каза Адам и я въведе в апартамента. — Ако беше дошла по-рано, нямаше да съм готов. Запознай се със съквартиранта ми Лорънс Пембъртън.

— В Англия мъжете също ли се нуждаят от компаньонка? — каза Хайди.

— Не, не — засмя се Лорънс. — Тъкмо излизах. И аз като брат ти имам среща. Както виждаш, масата е сервирана за двама. Ще се върна към единадесет, Адам, само за да се уверя, че си в безопасност.

Той се усмихна на Хайди, облече си сакото и затвори вратата, преди да се опитат да го задържат.

— Надявам се, че не го изпъдих — каза Хайди.

— Не, не — каза Адам и зае мястото на Лорънс до масата, — той вече закъснява за срещата с приятелката си. Чаровно момиче, казва се Каролин и е социален работник.

Той бързо допълни чашата ѝ с вино, сякаш още не беше налято.

— Значи ще ям собствените си кренвирши — каза тя и се засмя.

Смяха се много през цялата вечер и Адам научи за живота ѝ в Германия, за семейството ѝ и за работата ѝ в Лондон през ваканцията. Хайди беше студентка в Майнц.

— Родителите ни ми разрешиха да дойда в Англия само защото брат ми вече е в Лондон — това помага на езиковата ми подготовка. А сега, Адам, бих желала да разбера с какво се занимаваш, когато не „хващащ“ момичета от магазина за хранителни стоки.

— Бях девет години в армията, а сега се надявам да постъпя във Външно министерство.

— С каква правоспособност, ако това е точният израз? — попита Хайди.

— Изразът е точен, но не съм сигурен, че знам точния отговор — каза Адам.

— Когато някой каже така за Външните служби, обикновено се разбира, че е шпионин.

— Наистина не знам какво се разбира, ще ми кажат чак следващата седмица. Във всеки случай не вярвам от мен да излезе много добър шпионин. А ти какво ще правиш, когато се върнеш в Германия?

— Ще приключва последната си година в университета и после се надявам да си намеря работа като телевизионен журналист.

— А Йохен? — попита Адам.

— Като се върне вкъщи, ще работи с баща ми като юрист.

— Докога ще сте в Лондон? — неочеквано за себе си попита той.

— Още два месеца — каза тя. — Ако понеса работата.

— Защо продължаваш да работиш, щом е толкова неприятно?

— Няма по-добър начин да провериш английския си, отколкото с нетърпеливи купувачи, които говорят с различни акценти.

— Надявам се да останеш целите два месеца — каза Адам.

— Аз също — отговори с усмивка тя.

Когато Йохен дойде — точно в единадесет — Адам и Хайди миеха съдовете.

— Благодаря за интересната вечер — каза тя, докато изтриваше ръцете си.

— Неточна дума — смъмри я Йохен. — Мисля, че не „интересна“. Може би прекрасна, възхитителна, приятна, но не интересна.

— Беше всичко това — каза Адам, — но също беше и интересна. Тя се усмихна.

— Мога ли да дойда да купя още кренвирши утре?

— Ще се радвам — каза Хайди, — но този път не задържай повече кисели стари жени заради преводите си. Впрочем не си ми казал защо ти трябваше превода на този странен откъс. Кой е този Розенбаум и какво и на кого е оставил?

— Може би следващия път — малко смутено каза Адам.

— Следващия път можете сам да доведете сестра ми вкъщи — каза Йохен и здраво разтърси ръката му.

След като Хайди си замина, Адам седна и допи последната чаша вино. Отдавна не беше прекарвал такава прекрасна, щастлива, възхитителна, приятна и интересна вечер.

Черната лимузина, паркирана в зоната за високопоставени личности на летище Цюрих, беше с тъмни стъкла и неосветени номера. Взискателните швейцарски полицаи идваха на два пъти да проверят документите на шофьора. Най-сетне майор Романов и Анна Петрова се появиха от митническия отдел и седнаха отзад.

Колата спря пред хотел „Сен Готар“ и единствените думи, които Романов каза на шофьора, бяха:

— Ще се върна в Москва с полета във вторник сутринта.

Жак Понтен, управителят на хотела, стоеше до вратата и чакаше да поздрави новопристигналите. Той се представи веднага, регистрира ги и докосна с длан един звънец. След миг се появи юноша със зелена ливрея. Той щеше да им помогне с багажа.

— Апартамент седемдесет и три и стая седемдесет и четири — инструктира го Жак Понтен и пак се обърна към Романов. — Надявам се престоят ви да бъде плодотворен, господин Романов. Не се колебайте да ми се обадите, ако ви трябва нещо.

— Благодаря — каза Романов и тръгна към пиколото, който стоеше изпънат до отворената врата на асансьора. Направи път на Анна и всички влязоха в кабината. Асансьорът спря на седмия етаж и пиколото ги поведе по дълъг коридор към апартамента в ъгъла. Превъртя ключа и покани двамата гости да влязат преди него. Както Романов бе очаквал, апартаментът беше от съвсем различна категория — по-луксозен от апартаментите в най-добрите хотели, които бе посещавал в Москва или Ленинград. Като видя внушителния брой уреди в мраморната баня, той си спомни, че дори преуспяващите пътници, които често посещаваха Русия, знаеха да си носят свои собствени запушалки за ваната.

— За вашата стая оттук, мадам — каза пиколото и отключи една междинна врата.

Въпреки че стаята на Анна бе по-малка, тя излъчваше същата скромна елегантност. Пиколото се върна при Романов, подаде му ключа и го попита дали има нужда от нещо друго. Романов го увери, че всичко е наред и му подаде банкнота от пет франка. Пиколото се поклони още веднъж, затвори врата зад себе си и оставил Романов да разопакова багажа си. Анна Петрова отиде в собствената си стая.

Романов се съблече и влезе в банята. Започна да се изучава в огледалото. Беше суитет и по отношение на дрехите си, но още повече държеше на фигурата си. Въпреки че беше висок метър и осемдесет, на двадесет и девет години все още беше под седемдесет и пет килограма, а мускулите му бяха яки и твърди.

Когато се върна в спалнята, чу и в съседната стая да плиска душ. Промъкна се до вратата и я открехна. Виждаше доста ясно очертанията

на Анна под парата на душа. Усмихна се, безшумно мина по дебелия килим, мушна се под чаршафите в леглото ѝ и зачака горещият душ да спре.

Адам се измъкна от ледения душ. След минута беше облечен и отиде в кухнята при Лорънс.

— Все още не мога да ти взема пари за топла вода, нали? — каза Лорънс, докато Адам надничаше през рамото на съквартиранта си и се мъчеше да прочете последните резултати от състезанията по крикет.

— Защо не можем да създадем наистина свестни играчи, които подават топката? — риторично попита той.

— Не мога да остана да си бъбря с разни безработни — каза Лорънс и взе куфарчето си. — Шейхът на Иран иска да обсъжда финансовите си проблеми с мен. Съжалявам, че се измъквам, преди да си изял попарката си, но не мога да си позволя да карам Негово Императорско Величество да чака.

Останал сам, Адам си свари едно яйце, препече си хляб и разгърна вестника, откъдето научи за последните жертви във Виетнам и за намеренията на президента Джонсън да направи обиколка в Далечния изток. Прегледа по-надолу и реши, че няма да спечели състезанието на „Дейли Мейл“ за домакиня на годината. После прибра в кухнята, оправи леглото си и подреди след Лорънс — след деветте години армейска дисциплина не можеше бързо да промени старите си навици.

Реши, че не може повече да избягва вземането на решение. Седна отново до бюрото си и започна да обмисля как да преведе официалния документ, без повече да предизвиква подозрения.

Измъкна Библията от полицата и извади писмото, което беше чел предната вечер. Последният абзац все още го озадачаваше. Той обмисли още веднъж превода на Хайди:

Всичко, което се изисква от вас, е да се представите на адреса, напечатан в горния десен ъгъл на приложения документ, и да носите някакво доказателство, че сте полковник Джералд Скот. Паспортът ви ще е достатъчен.

Тогава ще получите наследство, което съм ви оставил на името на Емануел Розенбаум. Надявам се да ви донесе добро състояние.

Адам насочи вниманието си към документа. Все още не можеше да отгатне какво би могло да бъде наследството и дали представлява някаква ценност. Размишляваше над факта, че такъв зловещ човек може да извърши добро дело часове преди да умре — една постъпка, която също го принуждаваше сега да се замеси.

Романов дръпна одеялата и с едно движение ги хвърли на пода. Анна спеше свита като дете, коленете ѝ почти докосваха гърдите. Ръката ѝ затърси слепешком чаршафа, за да покрие голото си тяло.

— Закуска в леглото? — прошепна с надежда тя.

— Или се обличаш за десет минути, или никаква закуска — дойде отговорът.

Анна внимателно стъпи на дебелия килим, почака докато стаята спре да се върти пред очите ѝ, и се отправи към банята. Романов я чу как пуска водата, чу и жалния ѝ стон. Усмихна се — беше оставил индикатора на тъмносиньо.

Докато закусваха в ресторантa на хотела, обсъждаха поведението му в банката, ако Петрова потвърдеше, че иконата наистина е оригиналният шедъровър на Рубльов. Романов гледаше разсеяно над масата, после изведенъж каза:

— Ставай!

— Защо? — Анна тъкмо отхапваше от препечената си филия.

Романов стана от масата и без да обяснява излезе от ресторантa и тръгна право към асансьора. Петрова настигна шефа си миг преди вратата да се затвори.

— Защо? — попита тя отново, но Романов не проговори, докато не влязоха в апартамента. Той бързо отвори големия прозорец, който гледаше към железопътната гара, и се наведе навън.

— Ах, тя е до твоята стая!

Хукнаха покрай разхвърляното двойно легло. Романов дръпна най-близкия прозорец и прекрачи навън. Петрова се втренчи към

паважа от седмия етаж. Зави ѝ се свят. Романов стигна до най-долното стъпало на пожарната стълба и се втурна към минаващия трамвай. Петрова едва успя да го настигне.

Силната му ръка я издърпа на площадката.

— Какво има?

— Не съм сигурен — каза Романов и погледна през задното стъкло на трамвая. — Знам само как изглежда местният агент на ЦРУ.

Сътрудничката му се обърна към хотела, но видя само тълпа непознати хора по тротоара.

Преди да стигнат следващата спирка, Романов скочи от трамвая и махна на едно такси.

— „Бишов и сие“ — чу задъханата му асистентка.

Таксито пое обратно към хотела, промушваше се през потока коли. Спря пред голяма кафява сграда от гранит, която заемаше цял квартал. Романов плати и се изправи пред внушителната врата от плътно стъкло и ковано желязо, наподобяващо клоните на дърво. В камъка до нея бяха вдълбани почти незабележимите инкрустирани с позлата думи: „Бишов и сие“. Нищо друго не указаваше какво учреждение се намира вътре.

Романов завъртя облата дръжка от ковано желязо и двамата руснаци влязоха в просторно фойе. Елегантно облечен млад мъж седеше зад едно бюро вляво.

— Guten Morgen, mein Herr^[4] — каза той.

— Добро утро — отговори Романов. — Имаме среща с господин Дитер Бишов.

— Да, господин Романов — каза служителят, като провери списъка с имена пред себе си. — Бихте ли взели асансьора до петия етаж, където ще ви посрещне секретарката на господин Бишов.

Като излязоха от асансьора, ги поздрави една дама в спретнат класически костюм.

— Следвайте ме, ако обичате — каза тя без никакъв акцент и ги поведе през коридор с картини по стените.

Влязоха в една удобна стая, която приличаше повече на гостна в провинциална къща, отколкото на приемна в банка.

— Господин Бишов ще дойде след малко — каза дамата и се оттегли.

По-голямата част от отсрещната стена бе заета от три черно-бели снимки, поставени в рамки. От тях гледаха сериозни възрастни господа в сиви костюми. На другите стени висяха скромни, но приятни картини с градски и селски пейзажи от Швейцария пред деветнадесети век. В центъра на стаята имаше великолепна кръгла маса в стил Луи XIV, заобиколена от осем махагонови стола с дърворезба. Романов почувства нотки на завист, че няма вероятност никога да живее в такъв стил.

Вратата се отвори и в стаята влезе мъж към шейсетте, последван от трима други в тъмносиви костюми. Един поглед към господин Бишов беше достатъчен за Романов да разбере чия ще е следващата фотография на стената при тримата сиви сериозни господа.

— Каква чест за нашата малка банка, господин Романов — бяха първите думи на господин Бишов, след като се поклони и се ръкува с руснака.

Романов кимна и представи асистентката си, която получи същия почтителен поклон и ръкостискане.

— Позволете и аз да ви представя сина си и двама от съдружниците ми — господин Мюлер и господин Вайцкопф.

Тримата мъже се поклониха едновременно, но останаха прави, докато Бишов зае мястото си на масата и покани с жест Романов и Анна да седнат до него.

— Ще ми позволите ли да проверя паспорта ви — попита Бишов, сякаш да подчертава, че започва деловата работа.

Романов извади от вътрешния си джоб малкия син паспорт с меки корици и му го подаде. Бишов го проучи отблизо, както филателист би изследвал стара марка, и го намери безупречен.

— Благодаря — каза той и го върна на притежателя му.

После вдигна ръка и един от тримата по-млади мъже веднага излезе.

— Синът ми ще донесе само след минута иконата, която съхраняваме в сейфа — увери ги той. — А междувременно малко кафе? Руско — добави той.

След секунди кафето бе донесено от друга елегантно облечена дама.

— Благодаря — каза Петрова, очевидно доста впечатлена.

Романов не каза нищо, докато не се появи синът на Бишов с малка кутия, която подаде на баща си.

— Разбирате, че трябва да се отнесем много внимателно с този предмет — довери им възрастният мъж. — Може да се окаже, че това не е иконата, която търси вашето правителство.

— Разбирам — каза Романов.

— Това великолепно произведение на руското изкуство е при нас от 1938 година, депозирано в банката на името на господин Емануел Розенбаум.

Двамата посетители бяха шокирани.

— Невъзможно — обърна се Анна към шефа си. — Той никога не...

— Предполагам, че точно затова е избрано неговото име — каза рязко Романов, ядосан на неблагоразумието ѝ. — Не разбираш ли? Идеално е замислено. — После се обърна към директора на банката. — Може ли да видя иконата.

Господин Бишов сложи касетката в центъра на масата. Тримата мъже в сиви костюми пристъпиха напред. Романов вдигна очи.

— Според швейцарските закони при отваряне на касетка на името на някой друг трябват трима свидетели — обясни директорът.

Романов кимна рязко.

Господин Бишов отключи едната ключалка с ключ, който извади от джоба си, а синът му — другата с друг ключ. След като тази малка церемония завърши, господин Бишов вдигна капака и обърна касетката към гостите. Романов бръкна вътре като нетърпеливо дете в кутия с подаръци и се втренчи в красивата икона. Малък дървен правоъгълник, на който в червено, златно и синьо бе изобразена фигура на мъж, понесъл сякаш върху плещите си всички неволи на света. Лицето му беше тъжно, но излъчваше спокойствие и ведрина. Иконата, която Романов държеше в ръцете си, беше красива като тези, които бе виждал в Зимния дворец. Никой в стаята не беше сигурен какво ще последва, защото Романов не изразяваше мнението си.

Накрая заговори Анна.

— Наистина е шедъровър — каза тя — без съмнение от петнайсети век, но, както виждате, не е „Свети Георги и змея“.

Романов кимна в знак на съгласие, неспособен да откъсне очи от малката икона.

— А знаете ли произхода на тази точно икона? — попита Романов.

— Да — отговори Анна, доволна да я оценят за първи път. — Това е икона на Свети Петър, виждате, че държи ключовете... нарисувана е от Дионисий през 1471 година и въпреки че е една от най-хубавите му работи, не е Царската икона.

— А принадлежи ли на руския народ? — попита Романов с надежда да компенсира неприятностите си.

— Не, другарю майор — категорично каза сътрудничката. — Принадлежи на Мюнхенската галерия, но е изчезнала оттам, когато Хитлер беше избран за райхсканцлер.

Господин Бишов записа нещо върху листа си. Поне една банка в Мюнхен щеше да има щастлието да работи с него в бъдеще.

Романов без желание му върна иконата и неохотно каза:

— Благодаря.

— Няма за какво — невъзмутимо отговори Бишов, прибра иконата в касетката и завъртя ключа си. Синът му извърши същата операция със своя ключ и отнесе иконата, за която нямаше никакви претенции.

Романов стана. Срещата не можеше да донесе нищо повече. Но въпреки това той вярваше, че е открил псевдоним на Гъоринг — или поне един от тях.

— Ще може ли да поговорим насаме, господин Романов? — попита възрастният банкер.

— Разбира се.

— Въпросът е доста деликатен — каза Бишов — и мисля, че ще предпочетете колегата ви да ни остави сами.

— Не е необходимо — каза Романов, защото не мислеше, че Бишов ще му каже нещо, което после да не трябва да обсъжда с Петрова.

— Както желаете — каза Бишов. — Любопитен съм да узная дали има и някаква друга причина за молбата ви да се срещнем.

— Не разбирам какво имате предвид — каза Романов.

— Помислих, че знам истинската причина, поради която сте избрали точно тази банка за начало на издирванията си.

— Не съм ви изbral аз — каза Романов. — Вие бяхте единствената банка, която...

— Разбирам — каза Бишов. Сега и той изглеждаше малко объркан. — Тогава ще ми разрешите ли да ви задам няколко въпроса?

— Да, щом трябва — каза Романов, нетърпелив да излезе.

— Вие сте Александър Романов, нали?

— Трябва да сте повярвали в това, щом стигнахме толкова далеч.

— Единственият син на Пьотр Николаевич Романов?

— Да.

— И внук на граф Николай Александрович Романов?

— Това урок за родословното ми дърво ли е? — попита Романов, очевидно раздразнен.

— Не, просто исках да се убедя в моите факти и съм уверен, че ще постъпите мъдро, ако колегата ви ни напусне за момент — предложи нерешително възрастният мъж.

— Разбира се, че не — каза Романов. — В Съветския съюз всички сме равни — добави той важно.

— Както искате — каза Бишов и погледна бързо Анна, преди да продължи. — Баща ви през 1946 година ли умря?

— Да — каза Романов. Започваше да се чувства неудобно.

— И вие сте единственото му останало живо дете?

— Да — потвърди с гордост Романов.

— В такъв случай тази банка притежава... — Бишов се поколеба. Един от мъжете в сиво постави пред него някаква папка. Той сложи на носа си очила със златни рамки — опитваше се да се забави колкото е възможно повече.

— Не казвайте нищо друго — бавно каза Романов.

Бишов вдигна поглед.

— Съжалявам, но имах всички основания да вярвам, че посещението ви е планирано.

Петрова седеше на стола си и се наслаждаваше на всеки миг от развиващата се драма. Вече бе разбрала какво ще се случи и се разочарова, когато Романов се обърна и й каза:

— Ще чакате отвън.

Петрова се намуси и неохотно стана.

Бишов изчака да се увери, че вратата е затворена, и плъзна папката през масата. Романов я отвори нетърпеливо. Отгоре на първата страница стоеше името на дядо му, подчертано три пъти. Под името бяха напечатани ред след ред неразбираеми цифри.

— Виждате, че сме изпълнили указанията на дядо ви да поддържаме подробни справки за влоговете му в налични средства.

Бишов се наклони през масата и посочи една цифра, която показваше, че банката е постигнала средно увеличение от 6,7 процента годишно за последните четиридесет и девет години.

— Какво показва цифрата в края на страницата? — попита Романов.

— Общата стойност на вашите акции, ценни книжа и пари в брой в девет часа тази сутрин. Тази сума се осъвременява всеки понеделник, откакто дядо ви е открыл сметка в банката през 1916 година.

Възрастният мъж погледна с гордост трите снимки на стената.

— Боже мой! — каза Романов, като видя последната цифра. — Но в каква валута е това?

— Дядо ви имаше доверие само на английската лира — каза Бишов.

— Боже мой! — повтори Романов.

— Мога ли да предполагам от коментара ви, че сте доволен от нашето разпоредителство?

Романов остана безмълвен.

— Мога също да привлеча вниманието ви с акта, че притежавате няколко касетки, чието съдържание не ни е известно. Баща ви също ни посети по един повод след войната. Той остана доволен и ме увери, че ще се върне, но повече не чухме за него. С тъга научихме за неговата смърт. При тези обстоятелства може би ще предпочетете да видите съдържанието на касетките някой друг път — продължи банкерът.

— Да — каза бавно Романов. — Сигурно ще се върна днес следобед.

— Банката е винаги на вашите услуги, Ваше Превъзходителство — отговори Бишов.

Никой никога не се беше обръщал към Романов с титлата му отпреди революцията. Той помълча известно време, после стана и се ръкува с Бишов.

— Ще се върна днес следобед — повтори той, преди да излезе в коридора при асистентката си.

Излязоха пак на улицата. Мълчаха. Романов все още беше толкова погълнат от току-що наученото, че пропусна да забележи

мъжа, от когото така умело се бе отървал при хотела. Сега непознатият стоеше на опашката за трамвая на отсрещния тротоар.

- [1] Уважаема госпожица. — Б.ред. ↑
- [2] Естествено. — Б.ред. ↑
- [3] Мое мило момиче. — Б.ред. ↑
- [4] Добро утро, любезни господине. — Б.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Пасторът седеше до масата и от доста време мълчаливо изучаваше документа. Когато чу молбата на Адам, той покани младия мъж в уединената си малка канцелария зад Немската лютеранска църква.

Стаята беше почти празна, имаше само дървена маса и няколко различни стола. Единствената украса бе малък черен кръст върху боядисаните в бяло стени.

Адам и пасторът седяха на два от столовете. Адам беше изпънал гръб, а божият служител, покрит от главата до петите в свещеническо расо, беше поставил лакти на масата и подпрял с ръце главата си. Той се взираше в копието на документа.

Мина още време и той каза, без да вдига очи:

— Това е квитанция, ако не греша. Въпреки че малко разбирам от тези неща, аз съм напълно сигурен, че „Роже и сие“, които трябва да са швейцарски банкери в Женева, притежават предмет, описан тук като „Царската икона“. Ако добре си спомням от историята, оригиналът може да се види някъде в Москва. Излиза — продължи свещеникът, вгледан в листа, — че ако притежателят на този документ се представи в Женева, ще може да получи преждеспоменатата икона на „Свети Георги и змея“, депозирана там от господин Емануел Розенбаум. Признавам — каза пасторът и за първи път вдигна глава, — че не съм виждал досега такова нещо. — После сгъна копието на документа и го върна на Адам.

— Благодаря — каза Адам. — Много ми помогнахте.

— Съжалявам само, че епископа го няма, защото е на ежегодното си уединение. Сигурен съм, че той щеше да ви изясни нещата по-добре от мен.

— Казахте ми всичко необходимо — отговори Адам, — но не мога да не попитам дали иконите представляват някаква ценност изобщо.

— Още веднъж трябва да призная, че не съм човекът, който може да ви даде точен отговор. Мога само да ви кажа, че както при всички

изкуства стойността на един предмет може да варира от една крайност до друга, без ние смъртните да можем да си обясним защо.

— Значи няма как да се разбере стойността на точно тази икона? — попита Адам.

— Не бих си позволил да давам мнение, но без съмнение аукционерите за предмети на изкуството от „Сотби“ и „Кристи“ ще са склонни да ви осведомят. Нали твърдят в рекламиите си, че разполагат с експерти във всяка област и че са готови да дадат съвет.

— Тогава ще подложа на изпитание твърденията им, като ги посетя — каза Адам, стана и се ръкува с пастора. — Бяхте много любезен.

— Няма нищо — отвърна пасторът. — За мен беше удоволствие да ви помогна. Да се откъсна за малко от съпружеските проблеми на госпожа Гербер и от задълженията си на настоятел.

Адам взе автобус до ъгъла на Хайд парк и скочи от него веднага след левия завой по Найтсбридж. Мина през подлеза и продължи бързо надолу по площад „Пикадили“ към „Риц“. Беше чел някъде, че „Сотби“ е на Бонд стрийт, но не си спомняше да я е виждал.

Извървя още стотина метра, зави наляво и намали крачка, за да проверява всеки надпис от двете страни на улицата. Отмина „Гучи“, „Картие“, „Аспри“ и се зачуди дали паметта му не е изневерила и дали не трябва да провери в телефонния указател. Продължи покрай Ирландския комитет по туризма и най-накрая забеляза позлатения надпис над един малък вестникарски павилион на отсрещния тротоар.

Пресече еднопосочната улица и влезе през входа от страната на павилиона. Почувства се като момче през първия ден в ново училище, когато не познава обстановката и не знае към кого да се обърне за съвет. Повечето от хората, които минаваха покрай него, се качваха по стълбите и той тъкмо щеше да ги последва, когато чу до себе си глас:

— Нагоре по стълбите и направо, мадам. Аукционът ще започне след няколко минути.

— Къде да отида, ако искам да ми оценят нещо? — попита Адам.

— Направо по коридора, сър, в дъното ще видите едно момиче на receptionята вляво — изрева осведомителят му.

Адам му благодари и предположи, че предишното му работно място сигурно е било на плаца за строева подготовка. Тръгна към рецепцията. Някаква възрастна дама обясняваше на едно от момичетата зад гишето, че баба й била оставила преди години една ваза и тя искала да знае дали е ценна.

Момичето само погледна наследствената вещ и попита:

— Бихте ли дошли след около петнадесет минути? Тогава господин Мейклийс ще разполага с време да я разгледа и ще може да ви даде оценка.

— Благодаря, скъпа — каза обнадеждено старата дама.

Момичето вдигна голямата богато украсена ваза и я отнесе в една стая отзад. После веднага се върна и погледна Адам.

— С какво мога да ви помогна, сър?

— Не съм сигурен — започна Адам. — Нуждая се от съвет относно една икона.

— Носители ли я у себе си, сър?

— Не, в момента е все още в чужбина.

— Знаете ли някакви подробности?

— Подробности?

— Име на художника, дата, размер. Или дори по-добре ще е, ако имате снимка.

— Не — каза притеснено Адам. — Знам само името й, но имам и документи — добави той и подаде квитанцията, която бе показал на пастора.

— Не е много — каза момичето като изучаваше немския препис.

— Но ще попитам господин Седжуик, началника на отдела ни за руски и гръцки икони, може да ви помогне.

— Благодаря — каза Адам.

Момичето вдигна телефона.

— Господин Седжуик може ли да даде съвет на един клиент? — попита то, изслуша отговора и затвори телефона. — Ако желаете да почакате, господин Седжуик ще слезе след няколко минути.

— Разбира се — каза Адам, чувствайки се като измамник.

Момичето се обърна към следващия клиент, а Адам започна да разглежда картините на стената. Имаше снимки на предмети, продадени на последните търгове. Голяма картина на Пикасо със заглавие „Trois Baigneuses“^[1] бе купена за четири надесет хиляди лири.

Доколкото можа да възприеме ярките багри, Адам различи на картината три жени, които танцуваха на някакъв плаж. Беше сигурен, че са жени, защото имаха гърди, макар и нарисувани не по средата на гръденния им кош. До Пикасо стоеше картина на Дега, изобразяваща момиче на урок по балет, този път нямаше съмнение, че е момиче. Но Адам обърна най-голямо внимание на едно платно с маслени бои от неизвестен за него художник — Джаксън Полък. Картината бе продадена за единадесет хиляди лири. Зачуди се кои ли хора могат да си позволяят толкова пари за предмети на изкуството.

— Чудесно произведение — каза един глас зад него.

Адам се обърна и видя висок мъж с мъртвешки бледа кожа, червеникавожълти мустаци и оредяла червена коса. Костюмът му седеше като на закачалка.

— Казвам се Седжуик — обяви той.

— Скот — каза Адам и подаде ръка.

— Е, господин Скот, да седнем ей тук и да ми кажете как мога да ви помогна.

— Не съм сигурен дали можете — призна Адам и седна срещу него. — Просто ми завещаха една икона и се надявам да се окаже ценна.

— Добро начало — каза Седжуик, извади от джобчето си очила и ги отвори.

— Може и да не е — каза Адам, — защото аз не разбирам нищо от икони и не бих искал да ви губя времето.

— Не ми губите времето — увери го Седжуик. — Продаваме много предмети, които струват по-малко и от десет лири.

Адам не беше чувал за това и любезният глас на Седжуик намали неспокойството му.

— Както разбрах, вие нямате снимка на иконата.

— Точно така — каза Адам. — Иконата все още е в чужбина и, честно казано, никога не съм я виждал.

— Разбирам — каза Седжуик и сгъна очилата си. — А можете ли да ми кажете нещо за произхода ѝ?

— Много малко. Известна е като Царската икона и на нея е изобразен Свети Георги, който убива змея.

— Странно — каза Седжуик. — Миналата седмица още някой питаше точно за тази икона, но не остави името си.

— Някой друг е искал да знае за Царската икона? — каза Адам.

— Да, един руски господин, ако не греша. — Седжуик потупа с очилата по коляното си. — Направих обширно проучване, но открих много малко неща, които не ми бяха известни. Клиентът питаше дали е минавала през нас и дали сме чували нещо за нея. Можах да му обясня, че великата творба на Рубльов е в Зимния дворец и всички могат да я видят. Винаги може да се разбере дали в Зимния дворец е оригиналът, защото отзад трябва да е поставена царската сребърна коронка. От четиринацети век насам са правени безброй копия на шедьовъра на Рубльов. Те се различават много по качество и ценност, но той се интересуваше от копие, направено специално за цар Николай от придворен художник приблизително към 1914 година. Не можах да намеря никакви данни за такава икона в официалните материали по тези въпроси. Вие имате ли никакви документи за иконата си?

— Не много — каза Адам. — Но имам копие от квитанцията, оставена ми в завещанието — добави той и я подаде.

Господин Седжуик още веднъж разтвори очилата си и изучава листа няколко минути.

— Отлично, наистина отлично — каза накрая той. — Струва ми се, че когато „Роже и сие“ ви дадат завещаното, вие ще притежавате копие на Царската икона, рисувано от тогавашния художник. Но със сигурност трябва да отидете и да я вземете сам.

— Струва ли си труда? — попита Адам. — Можете ли да ми дадете никаква представа за цената ѝ?

— Трудно е да кажа точно, без да съм я видял — каза Седжуик и му върна документа.

— И каква е най-ниската сума, която мога да получа за нея?

Възрастният мъж се намръщи.

— Десет — каза той, след като помисли добре. — Може и петнадесет, но не повече от двадесет.

— Двадесет лири! — възклика Адам, без да може да скрие разочарованието си. — Съжалявам, че ви загубих времето, господин Седжуик.

— Не, не, господин Скот, погрешно сте ме разбрали. Имах предвид двадесет хиляди.

[1] „Трите къпещи се“. — Б.ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Още малко хайвер, другарю? — попита Петрова.
Седеше срещу него. Обядваха.

Романов се намръщи. Претекстът, че трябва да предаде строго секретна информация на най-високо равнище, беше предизвикал почти многозначителна усмивка у събеседничката му. Тя също не повярва, че шефът ѝ има следобед належаща среща, за която бил забравил да ѝ спомене.

Анна вдигна препълнена лъжица с хайвер и я поднесе към него, сякаш искаше да нахрани злоядо дете.

— Не, благодаря — каза твърдо Романов.

— Както искате — каза младата жена и я напъха в собствената си уста.

Романов поиска сметката. Донесоха му я и той плати без коментар, но си помисли, че с тези пари може да изхрани едно руско семейство в продължение на месец.

— Ще се видим в хотела — рязко каза той.

— Разбира се — каза Петрова, заета с кафето си. — По кое време да ви очаквам?

Романов отново се намръщи.

— Не преди седем.

— А има ли никаква работа за мен следобед, другарю майор?

— Правете каквото искате — отговори Романов и тръгна, без да каже нищо повече.

Излезе на улицата и се отправи в посока, противоположна на банката. Но се съмняваше дали е заблудил сътрудничката си, която го наблюдаваше подозрително през прозореца на ресторантa, или агента, който вече втори час стоеше на другия тротоар.

Към три часа Романов отново седеше в приемната на петия етаж. От стената го гледаха трите снимки на господата Бишов, четвъртият Бишов седеше срещу него, а петият стоеше зад баща си.

— Ние притежаваме... — започна Бишов със същия отмерен официален тон, който характеризираше и сутрешната среща — пет

касетки, които не са отваряни, откакто баща ви ни посети през 1945. Бихте ли желали да проверите съдържанието...

— Защо ще се връщам иначе? — попита Романов, вече изнервен от равномерния глас и познатия ритуал.

— Наистина — каза хер Бишов, сякаш не бе забелязал неуважението. — Всичко, което изискваме, е да подпишете този документ за дезавуиране, който узаконява положението пред швейцарските закони.

Романов се размърда неспокойно.

— Това е само една формалност.

Руснакът не отговори.

— Можете да бъдете сигурен, Ваше Превъзходителство, че доста ваши сънародници сядат от време на време на този стол.

Господин Бишов плъзна лист хартия през масата. На него бяха ситно напечатани на немски език над двадесет клаузи. Романов сложи подписа си на определеното място с предложената му златна писалка. Не направи опит да разбере какво подписва. Сметна, че едва ли ще се опитат да крадат наследството от дядо му, щом досега не са го направили.

— Ще бъдете ли така любезен да ме приджужите? — попита Бишов и бързо подаде листа на сина си, който излезе незабавно. После се надигна и мълчаливо изведе Романов в коридора. Този път слязоха до сутерена в личния асансьор на директора.

Вратите се отвориха. Романов си помисли, че би било също като в затвор, ако решетките не бяха от висококачествена стомана. На бюрото зад решетките седеше някакъв човек. Щом видя директора, той скочи и отвори металната врата с ключ с дълга дръжка. Романов последва Бишов през отворената врата, после двамата изчакаха да ги заключат отвътре. Човекът от охраната ги поведе по някакъв коридор, подобен на изба за вино. На всеки няколко крачки имаше уреди за измерване на температурата и влажността. Беше осветено колкото да виждат къде стъпват. В края на коридора пред огромна метална врата ги чакаше синът на хер Бишов. Възрастният мъж кимна и Бишов младши отключи. После директорът пристъпи и се справи с втората ключалка. Баща и син натиснаха и отвориха дебелата цяла педя врата, но никой от тях не направи опит да влезе в трезора.

— Вие притежавате пет касетки. Номера 1721, 1722, 1723, 1724...

— И без съмнение 1725 — прекъсна го Романов.

— Точно така — каза Бишов и извади малък пакет от джоба си.

— Това е вашият плик и с ключа от него ще отворите и петте.

Романов взе плика и се обърна към отвореното подземие.

— Първо трябва да отворим ключалката на банката — каза хер Бишов. — Бихте ли ни последвали?

Романов кимна, изчака ги да влязат, а после наведе глава и ги последва в трезора.

Младият Бишов отвори горните ключалки на петте касетки. Трите малки бяха разположени над две големи и образуваха идеален куб.

— След като напуснем, Ваше Превъзходителство, ще затворим вратата. Когато искате да ви я отворят, натиснете червения бутона в стената. Но трябва да ви предупредя, че точно в шест трезорът се заключва автоматично и не може да се отвори до девет часа на другата сутрин. В пет и четиридесет и пет ще чуете предупредителен сигнал.

Романов погледна часовника на стената. Три и седемнадесет. Не вярваше, че ще са му нужни повече от два часа, за да разбере какво има в петте касетки. Двамата господа Бишов се поклониха и излязоха.

Романов нетърпеливо изчака огромната врата зад гърба му да се затвори. Останал сам в пещерата на Аладин, той огледа помещението и прецени, че има поне три хиляди касетки, запълващи четирите стени. Сякаш виждаше библиотека от сейфове. Помисли си, че в този трезор има повече частно богатство, отколкото притежават доста държави по света. Провери номерата на собствените си касетки и застана пред тях като сирақ, на когото дават допълнителна порция.

Реши да започне с една от малките. Превъртя ключа и чу щракването на езичето. После издърпа трудно чекмеджето, което се оказа пълно с документи. Той ги прегледа бързо и откри, че са нотариални актове за собственост върху много земи къде ли не — някога тия земи бяха стрували милиони, но сега бяха притежание на социалистически държави. Докато проверяваше документите поред, му дойде наум поговорката: „Не струват и хартията, на която са написани“. Във втората касетка откри облигации от различни компании, управлявани от Негово Превъзходителство граф Николай

Александрович Романов. За последен път бяха донесли печалба през 1914 година. Той напсува системата, в която се бе родил, и премина към третата кутия, която съдържаше само един документ — завещанието на дядо му. Веднага откри, че всичко е било оставено на баща му, и ето защо сега той самият беше законен наследник на всичко — и нищо.

Обезсърчен, Романов коленичи пред по-големите касетки — и двете изглеждаха достатъчно големи да поберат цяло виолончело. Той се поколеба, после пъхна ключа в първата, превъртя го и издърпа огромния контейнер.

Втренчи се с очакване.

Беше празен. Можеше само да предположи, че е така от петдесет години, освен ако баща му не бе взел всичко. Но нямаше причини да вярва в тази възможност. Бързо отключи петата касетка и отчаяно я издърпа.

Имаше дванадесет еднакви отделения. Той вдигна капака на първото и погледна вътре. Не можеше да повярва на очите си. Имаше какви ли не скъпоценни камъни с такива форми и цветове, че само крал не би ахнал пред вида им. Алекс нетърпеливо вдигна капака на второто отделение и откри там перли с такова качество, че само един наниз от тях би превърнал обикновено момиче в светска красавица. Удивлението му не намаля и при вида на третата кутийка и той за първи път разбра защо бяха считали дядо му за един от най-предприемчивите търговци в страната. И сега всичко това принадлежи на Алекс Романов, безпаричния държавен служител, който се чудеше как би могъл да се възползва от тези богатства.

През следващия час Романов провери съдържанието на останалите девет отделения и интересът му почти намаля. Когато напълно изтощен стигна последното, откри в него само златни монети. Погледна часовника на стената: пет и тридесет. Започна да затваря отделенията едно по едно. Но по време на лова за съкровища бе попаднал на такъв великолепен предмет, че не можа да устои и го взе. Вдигна масивния златен синджир, на който висеше медальон също от чисто злато. На едната му страна беше гравиран портретът на дядо му — граф Николай Александрович Романов, горд и хубав мъж, а на другата се очертаваше профилът на баба му — толкова красива, че би

носила с нужната изисканост което и да е бижу от намереното съкровище.

Известно време Романов държа синджира в ръка, а после го мушна през главата си и оставил медальона да увисне на врата му. Погледна го за последен път и после го пъхна под ризата си. Сложи капака и на последното отделение, бутна касетката на мястото ѝ и я заключи. За втори път днес мислите на Романов се върнаха към баща му. Какво ли решение бе взел той при вида на това състояние? Беше се върнал в Русия с тайната си. Дали беше смятал да спаси Алекс от робското му бъдеще? Баща му винаги го бе уверявал, че го очаква вълнуващ живот, но е твърде млад, за да сподели с него тайните си. В замяна Алекс бе предал тази информация на властите и наградата му беше място в Комсомола. Но навсякътко баща му бе отнесъл тайната в гроба си, защото ако не беше Посконов, Алекс никога нямаше да научи за богатството.

Романов се замисли за възрастния директор на Госбанк. Дали е знал през цялото време, или беше чисто съвпадение, че го изпрати първо в тази банка? Хора с неговата професия нямаше да оцелеят, ако вярваха в съвпадения.

Една погрешна стъпка и държавата не би се поколебала да го прати в гроба при баща му и дядо му. Трябваше да прояви цялата си опитност при следващата среща с Посконов, защото в противен случай едва ли ще доживее да избира между власт в собствената си страна или богатство на Запад.

„Ще направя собствения си избор, след като намеря Царската икона“ — каза той почти на глас. Обърна се неочеквано при пронизителния звук на алармения сигнал. Погледна часовника и се изненада колко дълго е бил в заключената стая. Огромната врата се отвори и зад нея се показаха неспокойните лица на двамата господа Бишов. Синът влезе бързо в трезора, отиде до петте касетки и се погрижи за надеждността на банковите ключалки.

— Вече бяхме започнали да се беспокоим — каза възрастният мъж. — Вярвам, че намирате всичко според изискванията си.

— Напълно — каза Романов. — Но какво ще стане, ако не мога да се върна доста време?

— Няма никакво значение — отговори Бишов. — Никой няма да докосне касетките, докато не се върнете, и тъй като са херметически

запечатани, имуществото ви ще остане в идеално състояние.

— При каква температура се съхраняват?

— Десет градуса по Целзий — каза Бишов, някак си озадачен от въпроса.

— Затворени ли са херметически?

— Разбира се — отговори банкерът. — Освен това непромокаеми, въпреки че сутеренът никога не е бил наводняван — добави съвсем сериозно той.

— Значи всичко, оставено в тях, е напълно осигурено от каквото и да е издирване?

— За петдесет години вие сте третото лице, което ги отваря — дойде твърдият отговор.

— Отлично — каза Романов и погледна отвисоко ниския Бишов.

— Имам предвид, че може да се върна утре сутринта и да депозирам пакет от свое име.

— Бихте ли ме свързали с господин Пембъртън, моля? — каза Адам.

Последва доста дълга пауза.

— Господин Пембъртън не работи тук, сър.

— Говоря с „Баркли Интърнешънъл“ в Сити, нали?

— Да, сър.

— Търся господин Лорънс Пембъртън. Сигурен съм, че точно това е клонът му.

Този път тишината продължи по-дълго.

— А, да — отговориха най-накрая. — Сега намерих в кой отдел работи. Ще видя дали е там.

Адам чу в далечината да звъни телефон.

— Изглежда, в момента не е на бюрото си, сър. Ще оставите ли съобщение?

— Не, благодаря — каза Адам и затвори.

Остана да стои замислен и дори не светна лампата, въпреки че се стъмваше. Нуждаеше се от още малко информация, ако щеше да осъществява идеята си, и Лорънс като банкер лесно можеше да му я осигури.

Вратата се отключи и Адам видя как приятелят му влиза и светва лампата. Лорънс се стресна като го видя да седи пред него.

— Как се открива сметка в швейцарска банка? — попита Адам направо.

— Няма да е толкова лесно, ако единственото, което можеш да предложиш, е чекът ти на безработен — каза Лорънс. — Имай предвид, че те обикновено използват кодово име за английските си клиенти — добави той и сложи на масата брой на „Ивнинг нюз“. — Твоето може да е „Прояк“.

— Може да те изненадва, но въпросът ми е сериозен — каза Адам.

— Аха. — Лорънс стана сериозен. — Истината е, че всеки може да открие сметка в швейцарска банка, стига да депозира прилична сума. И като казвам „прилична“, имам предвид поне десет хиляди лири.

— Да, но какво се прави, за да изтеглиш пари?

— Това може да се направи по телефона или лично и в тези случаи швейцарските банки не се различават съществено от която и да е английска банка. Но много малко клиенти рискуват с телефона, освен ако са от страна, където няма опасност да нарушат данъчните закони. Но в такъв случай защо ще прибегнат до международните финансисти от Цюрих?

— Какво става, когато някой клиент умре и банката не е сигурна кой е законният собственик на авоарите?

— Банката не предприема нищо. Ищещът трябва да докаже, че именно той е лицето, наследило съответните влогове. Това изобщо не е проблем, ако притежаваш нужната документация — завещание и доказателство за самоличност. Всеки ден се занимаваме с такива случаи.

— Но ти току-що призна, че е незаконно.

— Не и за клиентите ни от чужбина или пък когато се наложи да правим баланс на влоговете в злато. Да не говорим за счетоводните книги. Но „Банк ъв Ингълнд“ следи всяко пени, което влиза или излиза от страната.

— И така, ако аз имам право на един милион лири в злато, които мой вуйчо от Аржентина е вложил в швейцарска банка, и притежавам

законни документи на наследник — всичко, което трябва да направя, е да отида и да ги поискам.

— Никой не може да те спре — каза Лорънс. — Въпреки че според сегашните закони трябва да ги донесеш в страната, да продадеш златото на „Банк ъв Инглънд“ за посочена от тях сума и после да платиш данък наследство върху тази сума.

Адам замълча.

— Ако наистина имаш вуйчо аржентинец, който ти е оставил всичкото това злато в Швейцария, най-добре ще е да го оставиш където е. Ако изпълниш стриктно буквата на закона, това правителство ще ти даде само седемдесет и половина процента от истинската стойност.

— Жалко, че нямам вуйчо от Аржентина — каза Адам.

— Не е нужно да е аржентинец — каза Лорънс, като изучаваше внимателно всяка реакция на приятеля си.

— Благодаря за информацията — каза Адам и изчезна в спалнята си.

Последните парченца от картина започваха да се наместват. Той притежаваше квитанцията на Роже за иконата, първоначално предназначена за баща му, беше му необходимо само копие от завещанието, с което да удостовери, че той наследява документа. Така вече можеше да докаже, че притежава малооценено или безценно (нямаше как да се увери кое от двете) копие на Царската икона.

Стоя буден цяла нощ и си припомняше думите от бащиното писмо: „Ако има нещо, което да се спечели от съдържанието на този плик, то нека майка ти първа се възползва от него, без обаче да знае какъв е произходът на това богатство“.

Когато Романов се върна в хотела, намери Петрова в стаята й. Беше облечена в дънки и ярък розов пулOVER и седеше въгъла. Четеше книга, а краката ѝ нехайно си играеха със стола.

— Надявам се, че си прекарала пълноценно следобеда — любезно каза той.

— Разбира се — отговори Анна. — Струва си да посетиш галериите в Цюрих. Но по-добре ми разкажи за твоя следобед. Беше ли също плодоносен?

— Беше цяло откритие, малката ми. Защо да не вечеряме спокойно в моята стая и да ти разкажа всичко, докато празнуваме стилно?

— Каква великолепна идея! — възклика сътрудничката. — Може ли аз да поръчам вечерята?

— Разбира се — каза Романов.

Петрова пусна книгата на пода и съсредоточено заразглежда дългия списък на менюто, оставено на нощната масичка до леглото на Романов. Избира доста дълго всяко едно блюдо за угощението им, но дори Романов се впечатли при появяването на вечерята.

За предястие Анна бе поръчала пушена норвежка съомга със сос от копър. С нея вървеше половин бутилка „Премие Крю Шабли“ от 1958.

Между хапките Романов ѝ разказа за съдържанието на фамилното си наследство. Докато описваше всяко ново съкровище, очите на сътрудничката му ставаха все по-големи.

Монологът на Романов бе прекъснат само веднъж от сервитьора, който вкара количка със сребърен поднос, вдигна похлупака и откри порциите агнешко, гарнирано с тиквички и пресни малки картофи. За това ястие хотелът бе осигурил бутилка „Жерви Шамберте“.

За десерта — пухкаво малиново суфле — сътрудничката пожела прекрасното „Шато Икем“. Тя избра бутилка от четиридесет и девета, която я накара да запее руски народни песни.

Романов почувства, че при дадените обстоятелства поведението ѝ не е много подходящо.

Петрова пресуши последната капка вино в чашата си, стана и като се олюяваше леко, каза:

— За Алекс — мъжа, когото обичам.

Романов благодари с кимване и предложи да си лягат, защото на сутринта ще трябва да вземат първия самолет за Москва. Избула количката в коридора и постави на дръжката на вратата табелката „Не беспокойте“.

— Изключителна вечер! — усмихна се сътрудничката и си изхлузи обувките.

Романов възхитено я загледа как се съблича. Но когато и той си разкопча ризата, сътрудничката спря и ахна от изненада.

— Великолепен е — каза тя с благоговение.

Романов вдигна златния медальон.

— Това е дрънкулка в сравнение със съкровищата, които оставил
— увери я той.

— Другарю любовник — каза Анна глезено и го задърпа към
леглото, — разбираш ли колко те обожавам, уважавам и ти се
възхищавам?

— Хм — каза Романов.

— А също така знаеш — продължи тя, — че никога не съм те
молила за услуга.

— Имам чувството, че сега ще го направиш — каза Романов,
докато тя вдигаше кувертюрата.

— Щом този златен синджир не е нещо повече от дрънкулка,
може би ще ми разрешиш да го нося понякога?

— Понякога? — каза Романов и се вгледа в очите на Анна. —
Защо понякога? Защо не постоянно, скъпа моя? — И без дума да каже
повече, той смъкна златния синджир от врата си и го нахлузи през
главата на младото момиче.

Анна попипа пътните златни халкички и въздъхна. Романов не
пускаше синджира.

— Причиняваш ми болка, Алекс — каза тя през смях. — Моля
те, пусни го.

Но Романов само пристегна синджира още по-силно. По бузите ѝ
закапаха сълзи. Металът се впиваше в кожата ѝ.

— Не мога да дишам — произнесе задъхано сътрудничката. —
Спри да се шегуваш, моля те.

Но Романов продължаваше да стяга синджира около гърлото ѝ,
докато лицето на Анна започна да се зачервява от нахлулата в него
кръв.

— Няма да кажеш на никого за неочекваното ми наследство,
нали, малката ми?

— Не, никога, Алекс. На никого. Можеш да разчиташ на мен —
каза отчаяно тя. Задушаваше се.

— Мога ли да съм абсолютно сигурен? — попита той
заплашително.

— Да, да, разбира се, но моля те, спри сега — изпища тя.

Нежните ѝ ръце отчаяно посягаха да хванат русата коса на шефа
ѝ, но Романов продължаваше да пристяга тежката златна верига около

врата ѝ все по-плътно и по-плътно, без да обръща внимание на ръцете ѝ, търсещи отчаяно опора в косата му, докато изви синджира за последен път.

— Сигурен съм, че разбираш — трябва да съм абсолютно сигурен, че няма да споделиш тайната ни с никого — обясняваше той.

Но тя не чу оправданието му, защото прешлените на врата ѝ бяха вече счупени.

Докато правеше сутрешния си крос по крайбрежната улица, Адам обмисляше какви задачи му предстоят.

Ако вземе сутрешния самолет от „Хийтроу“ в сряда, ще може да се върне в Лондон същата вечер или най-късно в четвъртък. Но имаше да уреди още няколко неща, преди да тръгне за Женева.

Той спря на тротоара пред блока си и преди да се изкачи до апартамента, провери пулса си.

— Има три писма за тебе — каза Лорънс. — Обърни внимание, нито едно за мен — добави той, когато съквартирантът му дойде при него в кухнята. — Двете са в кафяви пликове.

Адам взе писмата и на път за банята ги оставил на ръба на леглото си. Издържа пет минути под ледения душ и се изтри с хавлиена кърпа. След като се облече, отвори писмата. Започна с белия плик, който се оказа бележка от Хайди — тя му благодареше за вечерята и изразяваше надежда да се видят отново някой път. Той се усмихна и разкъса първия от кафеникавите пликове, в който се намираше още едно официално писмо от администрацията на Министерството на външните работи.

Капитан Скот — чинът вече изглеждаше неуместен — се поканваше да се яви на медицински преглед в понеделник в три часа на улица „Харли“ 122 при д-р Джон Ванс.

Накрая отвори другия кафяв плик и извади писмо от „Лойдс“, клонът „Кокс и Кингс“ в Пал Мал. Информираха „Уважаемия господин/госпожа“, че са получили чек за петстотин лири от Холбрук („Холбрук и Гаскойн“) и че текущата му разплащателна сметка възлиза на 272 лири, 18 шилинга и 40 пенса при затварянето на банката предния ден. Адам прегледа сметката си и видя, че преди да получи петстотинте лири от наследството, е бил „на червено“. За първи път в

живота си се бе осмелил да тегли повече пари, отколкото има в банковата си сметка. Ако беше още в армията, това би предизвикало всеобщо неодобрение — само преди двадесет години в някои полкове военният съд бе считал превишаването на кредита от някои офицери за престъпление. Как ли биха реагирали събратята му офицери, ако им кажеше, че е изтеглил двеста лири от сметката си без реална гаранция за връщане?

Адам се облече и отново отиде при Лорънс в кухнята.

— Как беше шахът на Иран? — попита той.

— О, много разумен човек — каза Лорънс и обърна страницата на „Дейли Телеграф“, — като се имат предвид обстоятелствата. Обеща да направи каквото може относно сегашните си финансови затруднения, но е малко на зор, чака Западът да му позволи да вдигне цената на петрола.

— Къде го заведе на обяд? — попита Адам, като се наслаждаваше на играта.

— Предложих му мусака с картофено пюре в „Грийн Ман“, но проклетникът доста се ядоса. Трябвало да се отбият с шахкинята при „Хародс“ да ги премерят за нов престол. Бих отишъл с него, разбира се, но шефът ми искаше да му изхвърля кошчето за отпадъци, така че пропуснах сделката при „Хародс“.

— И какво ще вършиш днес?

— Не бива да те посвещавам в това — каза Лорънс, като се взираше в снимката на Тед Декстър, победеният капитан на английския отбор по крикет, — но управителят на „Банк ъв Ингълънд“ иска мнението ми по въпроса дали да намали стойността на лирата от 2,80 на 2,40 долара.

— И какво е мнението ти?

— Обясних му, че познавам единствено автобус 240, който се движи между „Голдърс Грийн“ и „Еджуеър“, и ако не побързам, ще изпусна любимия ми №14 — каза Лорънс и погледна часовника си.

Адам се изсмя, а приятелят му затръшна куфарчето си и изчезна през вратата.

Лорънс се беше променил доста през годините, откакто завърши „Уелингтън“. Може би защото Адам си го спомняше като капитан на училищния отбор, преди да отиде в „Балпол“ със стипендията за най-добър по класически езици и литература. През онези дни той

изглеждаше толкова сериозен и предопределен за велики дела. Никой не би помислил, че ще завърши като аналитик по инвестициите в „Баркли“. В Оксфорд състудентите му се шегуваха, че ще стане министър. Възможно ли е човек винаги да очаква твърде много от идолите си, особено ако са малко по-големи от самия него? Приятелството им стана по-силно след завършване на училището. А когато Адам бе изпратен в Малая, Лорънс не повярва на военния бюлетин, че приятелят му е безследно изчезнал, вероятно мъртъв. Не поиска и никакво обяснение и когато Адам обяви, че напуска армията, и сега се отнасяше сърдечно към проблемите му на безработен. Адам се надяваше да може да се отплати за такова приятелство.

Опържи си яйце и няколко тънки резена бекон. Не можеше да свърши кой знае колко до девет и тридесет, но въпреки това намери време да напише набързо писмо до сестра си, в което приложи чек за петдесет лири.

В девет и тридесет проведе телефонен разговор. Господин Холбрук (Адам се чудеше дали всъщност има собствено име) не можа да скрие изненадата си от телефонния разговор с младия господин Скот. Холбрук се изненада още повече от молбата му.

— Няма никакво съмнение относно онзи плик — промърмори той, но се съгласи да изпрати следобед по пощата копие от завещанието на баща му.

Другите неща не можеха да се свършат по телефона и затова Адам заключи апартамента и скочи на двуетажния автобус, който вървеше по Кингс Роуд. Слезе на ъгъла на Хайд парк и се отправи към банката „Лойдс“ в Пал Мал, където се нареди на опашката пред гишето за обмяна на валута.

— Заповядайте — каза любезно служителката, когато най-после му дойде редът.

— Бих желал петдесет лири в швейцарски франкове, петдесет лири в брой и сто лири в пътнически чекове — обясни Адам.

— Как се казвате? — запита тя.

— Адам Скот.

Момичето започна да прави някакви калкулации на голяма машина върху бюрото си и накрая завъртя дръжката няколко пъти. Погледна резултата, после изчезна за няколко минути и се върна с

копие от официалния бюлетин на банката, което Адам бе получил със сутрешната поща.

— Общата сума, включваща и нашите такси, ще бъде 202 лири, 1 шилинг и 4 пенса. Така по сметката ви ще има кредит 70 лири, 16 шилинга и два пенса — информира го тя.

— Да — каза Адам, но не добави, че действително тя ще бъде 20 лири, 16 шилинга и два пенса в момента, когато сестра му представи чека си. Започна да се надява, че Външно министерство плаща всяка седмица, иначе го очакваше още един месец икономисване.

Разбира се, освен ако...

Адам подписа десетте пътнически чека в присъствието на касиерката и тя му подаде петстотин деветдесет и четири швейцарски франка и петдесет лири в брой. Това беше най-голямата сума, която Адам бе теглил наведнъж.

Отново с автобус стигна до спирката на Кромуел Роуд, където се намираше Британската авиокомпания за Европа. Там помоли едно момиче за билет за отиване и връщане до Женева.

— Първа или втора класа? — попита тя.

— Втора — каза Адам, развеселен от мисълта, че някой би могъл да допусне той да пътува в първа класа.

— Моля, тридесет и една лири, сър.

Адам плати в брой и сложи билета във вътрешния си джоб, а после се върна в апартамента за лек обяд. Следобед се обади на Хайди, която се съгласи да вечерят в „Челси Китчън“ в осем часа. Преди да вечеря с нея обаче, Адам трябваше да се увери в още нещо.

Романов се събуди от звъненето на телефона.

— Да — каза той.

— Добро утро, другарю Романов, на телефона е Мелински, вторият секретар на посолството.

— Добро утро, другарю. Какво мога да направя за вас?

— Отнася се за другарката Петрова.

Романов се усмихна, като си я представи как лежи сега в банята.

— Виждали ли сте я, откакто докладвахте, че е изчезнала?

— Не — отговори Романов. — И не е спала в леглото си снощи.

— Разбирам — каза вторият секретар. — В такъв случай вашите подозрения, че е дезертирала, започват да стават доста основателни.

— Страхувам се, че е така — каза Романов, — и ще трябва да направя пълен доклад за случилото се пред висшестоящите веднага щом се върна в Москва.

— Да, другарю майор, разбира се.

— Ще изтъкна също, че сте направили всичко възможно да ми помогнете по случая, другарю втори секретар.

— Благодаря, другарю майор.

— И ми докладвайте веднага щом попаднете на някаква информация, която може да ни заведе до нея.

— Разбира се, другарю майор.

Романов затвори телефона и отиде до банята в съседната стая. Вгледа се в тялото, което лежеше изгърбено във ваната. Очите на Анна бяха изцъклени, лицето — разкривено, а кожата вече посивяла. Той хвърли една хавлиена кърпа върху главата на мъртвата си сътрудничка, заключи вратата, отиде в своята баня и взе един необичайно дълъг душ.

Върна се, заметнал само хавлия на кръста си, седна от своята страна на леглото и взе телефона. Поръча закуска и когато тя след петнадесет минути пристигна, той вече бе облечен.

След като привърши с портокаловия сок и кроасаните, Романов се върна при телефона, като се опитваше да си спомни името на управителя на хотела. Когато чу администраторката да казва: „Guten morgen, mein Herr“^[1], веднага се сети.

— Жак, моля — каза само Романов.

Минута по-късно той чу гласа на управителя.

— Добро утро, господин Романов.

— Имам един деликатен проблем и се надявам да можете да ми помогнете.

— Със сигурност ще опитам, сър — дойде отговорът.

— Притежавам доста ценен предмет, който желая да оставя на съхранение в банката си и не бих искал...

— Напълно разбирам дилемата, пред която сте изправен — каза управителят. — И как мога да ви помогна?

— Нужен ми е голям сандък или куфар.

— Кош за пране ще стане ли?

— Идеално, но има ли здрав похлупак?

— О, да — отговори Жак.

— Чудесно — каза Романов.

— Ще бъде при вас след минута — каза Жак. — Ще изпратя носач да ви помогне. Предлагам също да се смъкне долу с товарния асансьор и да излезете от задния вход. Така ще е сигурно, че никой няма да ви види като тръгвате.

— Много мило — каза Романов.

— Ще ви вземат ли с кола?

— Не — каза Романов. — Аз...

— Тогава ще уредя да ви чака такси. Кога ще го искате?

— След не повече от половин час.

— Ще го намерите паркирано до служебния вход след двадесет минути.

— Много сте любезен — каза Романов и добави: — Директорът на Госбанк не е преувеличил похвалите за вас.

— Благодаря, хер Романов — каза Жак. — Има ли още нещо?

— Може би ще бъдете така добър да пригответе сметката, за да не се забавя.

— Разбира се.

Романов затвори телефона и му се прииска да може да експортира това обслужване в Москва. Изчака минута и набра пълния от двата тухашни номера. И в двата случая желанията му бяха незабавно удовлетворени. Когато за трети път затвори телефона, чу на вратата леко почукване. Отиде бързо да отвори. В коридора стоеше млад носач с голям кош за пране. Усмихваше се любезно. Романов кимна леко и вкара вътре коша.

— Върнете се, като дойде таксито, моля — каза той.

Носачът се поклони леко, но не каза нищо.

След като той си замина, Романов заключи вратата и сложи предпазния синджир. После избула коша за пране в спалнята си и го нагласи до леглото. Разкопча дебелите кожени кайши и отвори капака.

Отключи вратата на банята и вдигна на ръце вкочаненото тяло на Петрова. Опита се да го натъпче в коша. Вкочанясането на трупа беше почти цялостно, краката не можеха да се свият и сътрудничката не се побираше вътре. Романов постави голата Петрова на пода, изпъна пръстите на ръката си и изведнъж удари с такава сила десния крак, че

той се счупи като клон от буря. Повтори същото и с левия. Истинска гимнастика — не беше нужно да повтаря. После пъхна краката под тялото ѝ и се развесели при мисълта, че ако той беше убитият, Анна Петрова нямаше да може да го натика в коша, колкото и да се опитва да му счупи нещо. Вкара количката от закуската в стаята на сътрудничката си. Изпразни всички чекмеджета — извади дрехите на Анна (мръсни и чисти), обувките ѝ, тоалетната чанта и дори една своя стара снимка — и хвърли всичко в коша върху трупа. Свали златния медальон от врата на мъртвата и като се увери, че не е останало нищо от личните ѝ вещи, покри тялото с хотелска хавлия и я напръска обилно с „Шанел 5“, любезно оставен от хотела.

Накрая закопча здраво капака и избута скърцащия кош до вратата.

Започна да си опакова багажа. Още не беше свършил и на вратата се почука.

— Почакай — твърдо каза той.

Отвън промърмориха нещо като: „Ja, mein Herr“.

След малко Романов отвори. Носачът влезе, кимна му и започна да дърпа коша за пране, който не се помръдна, докато Романов не го тласна силно с крак.

Носачът с усилие повлече коша по коридора. Романов вървеше до него с куфара си. Стигнаха задната част на хотела, кошът хълтна в служебния асансьор. Романов също пристъпи вътре.

Вратите на приземния етаж се отвориха и Романов с облекчение видя Жак, който го чакаше до голям мерцедес с отворен багажник. Шофьорът на таксита и носачът вдигнаха коша за пране и го наместиха в багажника, но куфарът на Романов не се побра и се наложи да го сложат в колата.

— Да изпратим ли сметката ви в консулството, mein Herr? — попита Жак.

— Да, това ще ме улесни...

— Надявам се, че сте доволен от обслужването ни — каза Жак, като държеше отворена задната врата на мерцедеса за заминаващия гост.

— Напълно — каза Романов.

— Добре, добре. Младата дама с вас ли тръгва? — Управителят погледна през рамо към хотела.

— Не — каза Романов. — Тя вече отиде на летището.

— Ах, жалко, че съм я изпуснал. Предайте ѝ, моля, моите най-добри пожелания.

— Ще го направя — каза Романов — и с нетърпение ще чакам да се върна в хотела ви в най-близко бъдеще.

— Благодаря ви, сър — каза управителят.

Романов се вмъкна на задната седалка и остави Жак да затвори вратата след него.

Романов пристигна в приемната на „Суис еър“ и само след минути куфарът му мина през контрола, а той продължи към банката. Синът на Бишов, заедно с един от мъжете в сиво, го чакаше във фоайето.

— Много се радвам да ви видя пак толкова скоро — поздрави го младият хер Бишов.

Плътният му глас изненада Романов. Шофьорът на таксито изчака до отворения багажник, докато придружителят на хер Бишов, който беше висок поне метър и деветдесет и доста як, вдигна коша за пране, сякаш беше пандишпанова торта. Романов плати на шофьора и последва хер Бишов в асансьора.

— Ние сме напълно подгответи за вашия депозит, след като се обадите по телефона — каза хер Бишов. — Баща ми съжалява, че не може да присъства лично. Има отдавна уговорена среща с друг клиент и моли да го извините.

Романов махна с ръка.

Асансьорът отиде направо в приземния етаж, пазачът видя младия хер Бишов и отключи огромната стоманена клетка. Романов и двамата банкери продължиха с бавни крачки по коридора. Великанът носеше коша непосредствено зад тях.

До вратата на трезора седеше с кръстосани ръце другият съдружник, когото Романов бе видял предния ден. Хер Бишов кимна и той постави ключа в най-горната ключалка на вратата, без да каже дума.

После хер Бишов отключи втория секрет и двамата заедно натиснаха и отвориха массивната стоманена врата. Хер Бишов и съдружникът му влязоха пред Романов и отвориха горните ключалки на петте му касети, а пазачът оставил коша за пране на пода до тях.

— Необходима ли ви е помощ? — попита хер Бишов, докато подаваше на руския си клиент личен запечатан плик.

— Не, благодаря — отвърна Романов, но се успокои чак когато огромната врата се затвори и четиримата швейцарци останаха от другата ѝ страна.

Щом се увери, че е сам, той се вгледа в най-големия метален контейнер. Знаеше, че е празен, но беше по-малък, отколкото си бе представял. Докато го отключваше и вдигаше херметическия капак, по челото му избиха капки пот. Капакът щеше да прилепне плътно. Романов махна кайшите на коша за пране и извади всичко, освен тялото. Втренчи се в разкривеното лице и дълбоките следи около врата. Вече бяха тъмносини. Наведе се и вдигна сътрудничката си през кръста, но тъй като всички части на тялото ѝ бяха неподвижни, с изключение на счупените крака, се наложи да я пусне с главата надолу. И все пак дори и така трябваше да я натисне с всичка сила, за да се затвори контейнерът. Ако Анна беше съвсем мъничко по-висока, усилията му щяха да са безсмислени. Накрая Романов напъха вещите на момичето около трупа, като оставил в коша само хавлията, пропита с „Шанел“.

Преди да избути контейнера на мястото му, Романов затвори херметическия капак и провери два пъти, че не може да се отвори без личния му ключ. Отдъхна си, като откри, че капакът не помръдва. Поколеба се за миг, втренчен във втория голям контейнер, но реши, че не е време да си угажда: щеше да изчака друг случай.

Доволен, че всичко е наред, той закопча капака на коша за пране и го избути до входа на трезора. Натисна малкия червен бутона.

— Надявам се, че всичко е както трябва — каза младият хер Бишов, след като заключи петте касети.

— Да, благодаря — каза Романов. — Ще може ли някой да върне коша за пране в хотел „Сен Готар“?

— Разбира се — каза банкерът и кимна на якия мъж.

— Мога ли да съм сигурен, че кутиите няма да се пипат в мое отсъствие? — попита Романов, докато вървяха по коридора.

— Естествено, Ваше Превъзходителство — каза хер Бишов, малко обиден от подобно предположение. — Когато се върнете — продължи той, — ще намерите всичко точно както сте го оставили.

„Е, не съвсем точно“ — помисли си Романов.

Излязоха от асансьора на първия етаж и Романов мянна бащата на хер Бишов с друг клиент.

Шахът на Иран бе откаран набързо от един „Ролс-Ройс“, придружен от полицейски мотор, а директорът дискретно му махна за сбогом.

Стигнаха до входа на банката. Младият хер Бишов се поклони.

— Ще чакаме с нетърпение да ви видим, когато дойдете следващия път в Цюрих, Ваше Превъзходителство — каза той.

— Благодаря за всичко — каза Романов, ръкува се с младия мъж и стъпи на платното, където една черна кола дискретно го чакаше, за да го откара до летището. И изпсува. Този път наистина забеляза агента, когото бе видял в хотела.

[1] Добро утро, любезни господине. — Б.ред. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Вижте му сметката, сър — прошепна ефрейторът на Адам.

— Няма голяма надежда — промърмори Адам и скочи в центъра на ринга.

Жилавият инструктор го чакаше със стегнати мускули.

— Няколко рунда, за да видим как се справяте, сър.

Адам заподскача около инструктора в очакване на благоприятна възможност, после замахна с лявата ръка и получи тупване по носа за причиненото беспокойство.

— Дръж гарда високо — каза старши сержантът.

Адам поведе отново и успя да нанесе истински удар в гърдите на инструктора, но получи за наказание остьр ляв отстрани на главата. Залюля се и ухото му пламна, но успя да задържи високо гарда си. Последваха ляв и десен удар.

— Слабичък сте, сър, това е проблемът ви. Не можете да смачкате с юмрук дори оризов пудинг.

Адам финтира с дясната ръка и нанесе такъв силен удар с лявата по брадата на старши сержанта, че той се олюля и падна.

Ефрейторът до ринга се хилеше самодоволно. Инструкторът лежеше на пода. Накрая успя да се изправи на крака.

— Съжалявам — каза Адам, който вече беше готов с вдигнат гард.

— Не съжалявай, глупако... сър. Добър удар. Технически нокаут, ако трябва да сме точни, тъй че ще почакам ден-два до реванша.

Адам въздъхна с облекчение и смъкна гарда си.

— Но това не значи, че ще се отървете сега. Следва силова тренировка, сър. Работа с щангите и земна гимнастика.

През следващия час старши сержантът не остави на мира Адам — преследваше го, докато накрая той се строполи на пода, неспособен да вдигне дори вечерен вестник.

— Не е лошо, сър. Сигурен съм, че Външно министерство ще съумее да ви намери подходящо място. Забележете, че повечето от тях са слабаци и дори вие ще имате шанс да блеснете.

— Ласкаете ме, сержант — каза Адам, както лежеше по гръб.

— Стани! — изкреша инструкторът.

Адам неохотно се изправи, доколкото му позволяваше умореното тяло.

— Сержант, само не ми казвайте, че... не скоростта, а възстановяването доказва физическото здраве — казаха и двамата едновременно.

— Жалко, че сте напуснали армията — каза инструкторът, когато бяха вече в съблекалнята на клуб „Куинс“. — Малко са офицерите, които могат да ме свалят на пода. — Инструкторът докосна нежно брадичката си. — Това ще ме научи да не подценявам мъж, оживял девет месеца на китайска храна. Да се надяваме, че във Външно министерство също няма да ви подценят.

Старши сержантът стана от пейката до гардеробчето си:

— По същото време в сряда?

— Не мога в сряда, сержант. Вероятно няма да съм се върнал от Женева.

— Значи се шляем по Европа, а?

— Мога да дойда в четвъртък сутринта, ако ви е удобно — каза Адам, без да обръща внимание на подигравката.

— Прегледът при оня шарлатанин е следващия понеделник, ако добре си спомням.

— Точно така.

— Тогава в четвъртък, десет часа. Тъкмо ще имате време да си помислите за десния ми прав.

Председателят на КГБ проучващ доклада на бюрото си: нещо не звучеше както трябва. Вдигна поглед към Романов.

— Причината за посещението ви при „Бишов и сие“ е твърдението им, че притежават икона от петнадесети век, чието описание се доближава до интересуващата ни.

— Точно така, другарю председател, и директорът на Госбанк ще потвърди, че той лично уреди срещата.

— Но се оказа, че иконата е на Свети Петър, а не на „Свети Георги и змея“.

— Потвърдено и от Петрова в доклада й.

— А, да, другарката Петрова — каза Заборски и погледът му се върна на листа хартия.

— Да, другарю председател.

— И по-късно вечерта другарката Петрова загадъчно не идва на срещата с вас.

— Необяснимо — каза Романов.

— Но вие сте докладвали за това на другаря Мелински в посолството. — Той спря за малко. — Вие отговаряхте за избирането на Петрова, нали?

— Тъй вярно, другарю председател.

— Това не говори ли за известна липса на преценка от ваша страна?

Романов не възрази.

Председателят се вгледа пак в папката.

— Когато се събудихте на другата сутрин, не открихте ли никакви следи от момичето?

— Тя не се появи на уговорената закуска — каза Романов — и когато отидох до стаята ѝ, видях, че всичките ѝ лични вещи са изчезнали.

— И това ви убеди, че е дезертирала?

— Да, другарю председател.

— Но швейцарската полиция — каза Заборски — не може да открие никаква следа от нея. И затова продължавам да се питам защо ще иска да дезертира. Съпругът ѝ и най-близките ѝ роднини живеят в Москва. До един са на държавна работа и освен това тя не за първи път е на Запад.

Романов не изказа мнение.

— Може би Петрова е изчезнала, защото би могла да ни каже нещо, което вие не желаете да чуем.

Романов пак не каза нищо.

— Чудя се какво ли е искала да ни каже младата Петрова? Може би с кого сте спали вечерта?

Романов потръпна от страх — чудеше се какво всъщност знае Заборски.

Заборски замълча и се направи, че проверява нещо друго в доклада.

— Сигурно би могла да ни каже защо е било необходимо да ходите втори път при „Бишов и сие“... Мисля, че мога да започна разследване за изчезването на другарката Петрова. Защото, другарю Романов, след третото ви връщане в банката — гласът на председателя се повишаваше при всяка дума — всеки второкласен шпионин от тук до Истанбул е бил наясно, че търсим нещо.

Председателят мълкна. Романов все още отчаяно се мъчеше да открие дали Зaborски има някакви улики. Известно време и двамата мълчаха.

— Вие винаги сте разчитали само на себе си, майор Романов, и не отричам, че понякога резултатите ви са ми позволявали да си затварям очите за някои пропуски. Но аз не съм единак, другарю. Аз съм администратор и не мога да си позволя вашата свобода на действие.

Той повъртя в ръцете си преспапието с формата на космическия кораб „Луна 9“.

— Аз се занимавам с досиета и книжа. Правя доклади в три екземпляра, отговарям на запитвания в четири екземпляра, обяснявам решения в пет екземпляра. Сега ще трябва да обяснявам обстоятелствата по изчезването на Петрова пред Политбюро в безброй екземпляри.

Романов продължаваше да мълчи. КГБ бе загубило няколко години, докато му внуши това. Той все повече се уверяваше, че Зaborски само се досеща. Ако подозираше истината, разпитът щеше да се проведе в сутерена и подходът при задаване на въпросите нямаше да е така интелектуален.

— В СССР — продължи Зaborски, като стана от стола си, — независимо от репутацията ни на Запад, ние разследваме всяка подозителна смърт или дезертьорство по-щателно от която и да е друга нация по света. Вие, другарю Романов, щяхте по-лесно да работите, ако бяхте роден в Африка, Южна Америка или дори в Лос Анджелис. Генералният секретар ме информира в един часа тази нощ, че не е впечатлен от последните ви усилия, „доста неубедителни“ бяха точните думи, които използва, особено след отличния ви старт. Все пак той се интересува само от намирането на Царската икона и засега е решил да няма разследване. Но ако пак действате по този безотговорен начин, чака ви не следствие, а съд. А всички знаем какво се случи с

последния Романов, когато се изправи пред съда. — Той затвори папката и изрева: — Въпреки моето мнение, и защото ни остава по-малко от седмица, генералният секретар ви дава още една възможност с надеждата, че наистина ще откриете Царската икона. Ясно ли се изразих, другарю?

— Съвсем ясно, другарю председател — каза Романов, завъртя се елегантно на токове и напусна стаята.

Председателят на КГБ изчака вратата да се затвори и отново се вгледа в папката. Трябаше да разбере какво е намислил Романов — изведенъж осъзна, че собствената му кариера е заложена на карта.

Натисна един бутон на малкото табло отстрани на бюрото и нареди:

— Майор Валчек при мен!

— Въщност никога не съм опитвал шампанско с хайвер — призна Адам на красивото момиче на масата срещу него.

Харесваше му как си връзва косата, как се облича, как се смее, но най-много от всичко харесваше усмивката ѝ.

— Е, не се плаши. Няма да поръчваме и хайвер — подразни го Хайди. — Но може би скоро, щом станеш собственик на Царската икона, стига господин Розен...

Адам сложи пръст на устните си.

— Никой не знае за това, дори Лорънс.

— Много умно от негова страна — прошепна Хайди. — Той просто ще изчака да внесеш всичките си пари от продажбата в скапаната му банка.

— Какво те кара да мислиш, че ще я продам? — попита Адам. Опитваше се да открие какво е разбрала досега.

— Ако имаш „Ролс-Ройс“ и си безработен, няма да наемеш шофьор, нали?

— Но аз имам само мотор.

— И ще трябва да продадеш и него, ако иконата се окаже без стойност — засмя се тя.

— Ще поръчвате ли кафе? — попита сервитьорът.

Вече прибираще масата с надежда тази вечер да обслужи още двама клиенти.

— Да, моля. Две капучино — каза Адам и пак се вгледа в Хайди.
— Интересно — продължи той, когато сервиторът се оттегли, — само веднъж позвъниха на Лорънс в банката и телефонистът не можа да го открие веднага.

— Какво толкова те изненадва? — попита Хайди.

— Сякаш изобщо не бяха чували за него — каза Адам. — Но може би просто си въобразявам.

— В банка като тази сигурно има повече от хиляда служители. Може да минат години, без да познаваш всеки, който работи там.

— Сигурно си права — каза Адам.

Сервиторът сложи пред тях двете кафета.

— Кога смяташ да ходиш в Женева? — попита Хайди и сръбна от кафето, без да го чака да изстине.

— В сряда сутринта. Надявам се да се върна същата вечер.

— Много мило.

— Какво искаш да кажеш?

— Избираш единствения ми свободен ден да отпътуваш — каза тя. — Не е много романтично.

— Тогава защо не дойдеш с мен? — попита той и се наведе над масата да вземе ръката ѝ.

— Това може да се окаже по-важно от вечерята с кренвиршите.

— Наистина се надявам да е така. Освен това бих могъл да те използвам.

— Много си мил.

— Знаеш, че нямах предвид това. Просто не знам нито немски, нито френски, а в Швейцария съм бил само веднъж, като ученик. Ходихме на ски. Непрекъснато падах.

Хайди пак отпи от кафето си.

— Е? — каза Адам, без да пуска ръката ѝ.

— Швейцарците говорят идеално английски — каза тя, — а ако имаш някакви проблеми с банката, можеш да се обадиш на Лорънс.

— Само един ден — каза Адам.

— И ще загубиш парите си.

— Не е много романтично.

Туш.

— Помисли — каза Адам. — След като платя билета ти, ще ми останат само 19,969 лири. Не знам как ще преживявам.

— Значи наистина ме каниш, така ли? — каза Хайди за първи път сериозно. — Нали знаеш, че жените не са импулсивни същества.

— Винаги можеш да вземеш Йохен с теб.

— Няма да се побере в самолета — засмя се Хайди.

— Кажи, че ще дойдеш — каза Адам.

— При едно условие — каза тя замислено.

— Отделни самолети? — попита Адам с усмивка.

— Не, но ако иконата се окаже без никаква стойност, ще ми позволиш да си платя билета.

— Няма да струва по-малко от тридесет и една лири, така че се съгласявам с условието ти — каза Адам, наведе се и целуна Хайди по устните. — Може би ще ни отнеме повече от един ден — каза той. — Какво ще кажеш?

— Бих поискала отделни хотели — отговори Хайди, — ако цената на швейцарския франк не беше толкова висока.

— Винаги може да се разчита на вас, другарю Романов. Отговаряте на първото условие за добър банкер.

Романов внимателно изучаваше стария мъж и търсеше някакъв знак, че е знаел какво го е очаквало в швейцарската банка.

— А вие винаги сте толкова сдържан, другарю Посконов... единственото условие, необходимо за моята професия.

— Боже мой, заприличваме на двама стари комисари на другарска среща. Как беше в Цюрих? — попита Посконов и запали цигара.

— Като полски трактор. Частите, които работеха, бяха чудесни.

— Ще рече, частите, които не са работили, не са успели да произведат Царската икона — каза директорът.

— Правилно. Но Бишов се оказа много полезен, също и Жак. Всичките ми нужди бяха задоволени.

— Всички ли?

— Да — отговори Романов.

— Добър човек е Бишов — каза банкерът и се отпусна на стола.

— Затова те изпратих първо при него.

— Имаше ли друга причина да ме изпратите първо там?

— Поне пет — каза Посконов. — Но няма да се занимаваме с тях, докато не намериш иконата си.

— Може да искам да се занимаем с тях сега — натърти Романов.

— Надживял съм две поколения Романовци — каза възрастният мъж и вдигна очи — и не бих искал да надживея и третото. Да спрем засега дотук. Сигурен съм, че ще се разберем, когато не си вече център на внимание.

Романов кимна.

— И сигурно ще си доволен да научиш, че не съм бездействал, докато те нямаше. Но се страхувам, че резултатите ми също приличат на полски трактор.

Банкерът махна на Романов да седне и отвори отново папката — беше доста по-дебела в сравнение с последния път, когато се бяха видели.

— Отначало — започна директорът — ми представихте списък на четиринадесет банки, единадесет от които досега потвърдиха, че не притежават Царската икона.

— Не съм сигурен дали твърденията им могат да се приемат безрезервно — каза Романов.

— Не е задължително — усмихна се банкерът. — Но ако трябва да избират, швейцарците биха предпочели да не се замесват, а не да излъжат преднамерено. След време лъжата винаги излиза наяве, а аз все още контролирам от този кабинет движението на парите на осем нации. Може да не притежавам това, което те наричат „финансово влияние“, но все още мога да саботирам начинанията на капиталистите в областта на монетарната система.

— Така че ни остават три банки? — каза Романов.

— Правилно, другарю. Първата е „Бишов и сие“, която вече посетихте. Но другите две отказаха каквото и да е сътрудничество.

— Защо вашето влияние не се простира и върху тях?

— Причините са съвсем ясни — отговори Посконов. — Други интереси упражняват по-силно влияние. Например ако основните ти източници на доходи произхождат от влиятелни еврейски семейства, респективно американски, никакъв натиск не би те накарал да работиш със Съветския съюз.

Романов кимна разбиращо.

— В такъв случай — продължи Посконов — има вероятност една от двете банки да притежава Царската икона, но тъй като те никога няма да го признаят на Майка Русия, колебая се какво да ти препоръчам като следващ ход.

Банкерът се облегна и изчака Романов да осмисли новините.

— Необичайно мълчалив си — отбеляза Посконов и запали още една цигара.

— Дадохте ми една идея — каза Романов. — Мисля, че американците ще я опишат като „далечен удар“. Но ако съм прав, на финала ще стигнат руснаците.

— Никога не съм разбирал от бейзбол, но се радвам, че все успях да ти помогна с нещо. Предполагам, че ще се нуждаеш от това, какъвто и далечен удар да планираш. — Посконов извади лист хартия от папката и го подаде на Романов. На него пишеше: „Симон и сие“, Цюрих (отказали), „Роже и сие“, Женева (отказали).

— Без съмнение скоро ще се върнеш в Швейцария.

Романов се втренчи в банкера.

— Не ти препоръчвам при това пътуване да посетиш „Бишов и сие“, Алекс. В бъдеще ще има достатъчно време за това.

Романов стисна листа с всичка сила.

Старият мъж се втренчи в него и добави:

— Няма да се отървеш така лесно от мен, както от Анна Петрова.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Старецът се нареди в края на опашката за такси. Трудно можеше да се определи възрастта му — изглеждаше съвсем немощен и прегърбен. Голямото палто, което беше по-старо дори от притежателя си, стигаше почти до земята, а от ръкавите се подаваха пръстите му в сиви вълнени ръкавици. С едната ръка държеше здраво малко черно кожено куфарче с инициали Е. Р. — толкова извехтяло, че сигурно бе принадлежало на дядо му. Човек трябваше да се наведе или да е много нисък, за да види лицето на стареца — на него се открояваше нос, на който би завидял дори Сирano дъо Бержерак. Той се тътреше бавно надолу, докато дойде редът му да се качи. Направи го толкова бавно, че шофьорът вече барабанеше с пръсти по кормилото, когато пътникът му каза с гърлен глас, че иска да го закарат до банката „Симон и сие“. Шофьорът потегли, без да задава други въпроси.

Швейцарските таксиметрови шофьори знаят пътя до банките така добре, както лондонските им събрата намират винаги театрите, а жълтите таксита в Ню Йорк — който и да е бар в западната част. Когато стигнаха, старецът дълго пробира с кои монети да плати. После се измъкна бавно и застана на тротоара, впил поглед в мраморната сграда. Солидността ѝ го караше да се чувства в безопасност. Тъкмо се канеше да бутне вратата, когато мъж в елегантна синя униформа му я отвори.

— Дошъл съм да се срещна... — започна старецът на неестествен немски, но портиерът му посочи момичето зад рецепцията.

Той се дотътри при нея и повтори.

— Дошъл съм да се срещна с господин Домие. Казвам се Емануел Розенбаум.

— Имате ли уговорена среща? — попита тя.

— Боя се, че не.

— Хер Домие в момента е на заседание — каза момичето, — но ще видя дали мога да открия някой друг от ръководството. — След

кратък телефонен разговор на немски тя продължи: — Бихте ли взели асансьора до третия етаж?

Господин Розенбаум кимна неохотно, но направи каквото му казаха. Щом излезе от асансьора, още преди вратите зад гърба му да се затворят, го посрещна друга млада жена, която го помоли да бъде така любезен да почака и го въведе в една стая с два стола. Приличаше на гардероб.

Мина известно време, без никой да дойде. Накрая се появи едно момче и старецът не можа да скрие изненадата си от възрастта му.

— Аз съм Велхерд Прегер — каза младият мъж, — съдружник на банката.

— Седнете, седнете — каза господин Розенбаум. — Трудно ми е да си вдигам главата, за да ви гледам.

Младият съдружник седна.

— Казвам се Емануел Розенбаум. Оставил при вас пакет през 1938 година и сега се върнах да го взема.

— Да, разбира се — каза младият мъж вече с друг тон. — Имате ли някакво доказателство за самоличност или някакъв документ от банката?

— О, да — беше отговорът и старият мъж подаде паспорта си и една разписка, толкова пъти сгъвана и разгъвана, че беше почти на парчета.

Младият мъж проучи внимателно двата документа. Паспортът беше израелски. Всичко изглеждаше наред. Банковата квитанция също се оказа автентична, въпреки че беше издадена в годините на раждането му.

— Мога ли да ви оставя за момент, сър?

— Разбира се — каза старецът. — След двадесет и осем години мисля, че мога да почакам още няколко минути.

Малко след като господин Прегер излезе, жената се върна и покани господин Розенбаум да се премести в друга стая. Този път тя беше по-голяма и удобно мебелирана.

След минути младежът се върна с още един мъж, когото представи като хер Домие.

— Не мисля, че сме се срещали, господин Розенбаум — каза директорът любезно. — Трябва да сте били клиент на баща ми.

— Не, не — каза господин Розенбаум. — Бях клиент на дядо ви Хелмут.

В погледа на господин Домие се четеше уважение.

— Видях само веднъж баща ви и с тъга научих за преждевременната му смърт — добави Розенбаум. — Той беше винаги толкова мил. Вие не носите като него роза в ревера си.

— Не, сър, просто малко непокорство.

Розенбаум направи опит да се засмее, но само се покашля.

— Бих искал да знам дали имате друго доказателство за самоличност, освен паспорта си — попита любезно хер Домие.

Емануел Розенбаум вдигна глава и като изгледа уморено хер Домие, обърна китката си. На вътрешната ѝ страна беше татуиран номерът 712910.

— Извинявам се — каза Домие, очевидно притеснен. — Ще ми отнеме само няколко минути да донеса касетката ви, ако бъдете така любезен да почакате.

Господин Розенбаум само премигна, сякаш твърде уморен да кимне в съгласие. Двамата мъже го оставиха сам. Малко по-късно се върнаха с плоска метална касета и я поставиха на масата в центъра на стаята. Хер Домие отвори горната ключалка — другият съдружник служеше за свидетел — подаде ключа на Розенбаум и каза:

— Сега ще ви оставим сам, сър. Натиснете копчето от долната страна на масата, когато пожелаете да се върнем.

— Благодаря — каза Розенбаум и изчака да се затвори вратата зад тях.

Превъртя ключа и вдигна капака. Вътре имаше пакет с форма на картина с размери четиридесет и пет на тридесет, завит в муселин и здраво овързан. Розенбаум сложи внимателно пакета в стария си куфар. После затвори касетата и я заключи. Натисна бутона под масата и господин Домие и младият съдружник се върнаха след секунди.

— Надявам се всичко да е както сте го оставили, хер Розенбаум — каза директорът. — Доста време е минало все пак.

— Да, благодаря ви. — Този път старият джентълмен успя да кимне.

— Мога ли да спомена нещо, което няма голямо значение? — попита хер Домие.

— Моля.

— Имате ли намерение да продължите използването на касетата? Средствата, които оставихте за покриване на разносците, наскоро се изчерпаха.

— Не, не се нуждая повече от нея.

— Просто имаше малка такса, останала неизплатена. Но при тези обстоятелства ще сме щастливи да се откажем от нея.

— Много любезно от ваша страна.

Хер Домие се поклони. Младши съдружникът придружи клиента до входа, помогна му да се качи в такси и нареди на шофьора да закара господин Розенбаум до летище Цюрих.

На летището старецът загуби доста време да стигне до гишето за контрол при заминаване, защото се страхуваше от ескалатора. Сега куфарът му беше доста тежък и той трудно се справяше със стъпалата.

На гишето той представи билета си за проверка и се зарадва, че фоайето за пътници е почти празно. Дотъри се до ъгъла и се отпусна на удобното кресло. Огледа се и се увери, че другите пътници във фоайето не го виждат.

Натисна малките копчета на стария куфар и пружините щракнаха. Той отвори капака, извади пакета и го задържа до гърдите си. Пръстите му се бориха известно време с възлите, докато ги разглобят. Господин Розенбаум махна муселина, за да провери наградата си и се втренчи в шедьовъра. Беше „Жълти ниви и кипариси“ на Ван Гог, за която той нямаше как да знае, че липсва от Виенската национална галерия от 1938.

Емануел Розенбаум изпсува, което съвсем не подхождаше на ролята му. После опакова внимателно картината и я върна в куфара. Отиде бавно до гишето за вътрешни полети и помоли да му запазят билет за първия възможен самолет до Женева. С малко късмет все още можеше да се добере до „Роже и сие“ преди да затворят.

Самолетът „Виконт“ на Британските авиолинии се приземи на летище Женева в единадесет и двадесет и пет сутринта, местно време, с няколко минути закъснение. Стюардесата посъветва пътниците да преместят часовниците си един час напред по централното европейско време.

— Идеално — каза Адам. — Ще бъдем в Женева навреме за обяд, посещение в банката и после ще се върнем на летището за самолета в пет и пет.

— Гледаш на всичко това като военно учение — засмя се Хайди.

— Освен последната част — каза Адам.

— Последната част? — запита тя.

— Празничната ни вечеря.

— Без съмнение отново в „Челси Китчън“.

— Грешиш — каза Адам. — Запазил съм маса за двама, осем часа, в „Кок д'ор“, точно след Пикадили.

— Рибата е още в морето, а слагаш тигана на огъня, нали? — каза Хайди.

— О, много смешно! — каза Адам.

— Смешно? Не разбирам.

— Ще ти обясня по време на вечерята.

— Надявам се да не успеем — каза Хайди.

— Защо? — попита Адам.

— Защото утре ме очаква единствено касата на щанда в немския супермаркет.

— Не е толкова лошо в сравнение с тренировката ми при старши сержанта в десет — въздъхна Адам. — А след десет ще лежа по гръб и ще съжалявам, че съм напуснал Женева.

— Това ще ти помогне да го нокаутираш — каза Хайди. — Тогава, може би, да останем тук — добави тя и го хвана под ръка.

Адам се наведе и я целуна нежно по бузата.

Подвижната стълба се прилепи до самолета. Навън ръмеше. Адам разкопча шлифера си и се опита да загърне Хайди, докато изтичаха по настилката пред аерогарата към залата за митнически контрол.

— Добре че го взех — каза той.

— Повече прилича на палатка, отколкото на шлифер — каза тя.

— От армията ми е — увери я той и разгърна пешовете. — Побира карти, компаси, дори комплект за нощувка.

— Адам, сега е лято и ние просто ще се разхождаме из Женева. Не сме се загубили в тъмна гора посред зима.

Той се засмя.

— Ще ти припомня тези подигравки винаги, когато завали.

Автобусът, който пътуваше от града до летището и обратно, стигна в Женева само за двадесет минути. Минаха през предградията и стигнаха великолепното спокойно езеро, заобиколено като гнездо от хълмовете, продължиха покрай брега и накрая спряха срещу массивен фонтан, чиято струя се извисяваше поне на сто метра.

— Започвам да се чувствам като туристка — каза Хайди, когато слязоха и с удоволствие откриха, че лекият дъжд е престанал.

И двамата бяха впечатлени от чистотата на града — вървяха по широкия тротоар, без да забележат следи от боклук. От другата страна на пътя се виждаха безброй спретнати хотели, магазини и банки и не можеше да се каже кои преобладават.

— Първо трябва да открием къде е нашата банка, за да обядваме наблизо, преди да вземем плячката.

— И как един военен би се справил с тази трудна задача? — попита Хайди.

— Много просто. Отбиваме се в първата срещната банка и ги молим да ни упътят до „Роже и сие“.

— Обзалагам се, че като момче си бил отличник.

Адам избухна в смях.

— Толкова ли съм зле?

— По-лошо — каза Хайди. — Ти олицетворяваш представата на обикновения германец за идеалния английски джентълмен.

Адам се обърна, докосна нежно косата ѝ и се наведе да я целуне по устните.

Хайди веднага забеляза, че са обект на внимание от страна на минувачите.

— Мисля, че швейцарците не одобряват подобни неща на публично място — каза тя. — Въщност казвали са ми, че някои не ги одобряват и насаме.

— Искаш ли да отида и да целуна онази противна бабка, която още ни гледа гневно?

— Не го прави, Адам, можеш да се превърнеш в жаба. Сега нека осъществим плана ти за акцията — каза тя и посочи Националната банка на отсрещния тротоар.

Пресякоха шосето и Хайди попита портиера как се стига до „Роже и сие“. После според указанията му продължиха към центъра, като се полюбуваха още веднъж на величествения еднострен фонтан.

Не беше лесно да се открие „Роже и сие“ и те минаха два пъти покрай нея, преди Хайди да забележи дискретния знак, изваян в камъка до високата врата от ковано желязо и шлифовано стъкло.

— Изглежда внушителна, дори затворена — каза Адам.

— А ти какво очакваши — малък клон в провинцията? Знам, че англичаните не обичат да го признават, но центърът на световното банково дело е тук.

— Нека намерим ресторант, преди да сме развалили сърдечното си разбираителство.

Тръгнаха към фонтана и понеже слънцето проблясваше между облаците, избраха едно кафене на тротоара с изглед към езерото. Поръчаха сирене и си поделиха половин бутилка бяло вино. Адам така се наслаждаваше на присъствието на Хайди, че започна да ѝ разказва истории от годините си в армията. Наложи се тя да го спре и да отбележи, че е почти два часът. Той неохотно поиска сметката.

— Дойде време да открием дали Царската икона наистина съществува — каза той.

Върнаха се до входа на банката. Адам бутна тежката врата, влезе и се заоглежда в мрачното фоайе.

— Ей там — каза Хайди и посочи една жена зад някакво бюро.

— Добър ден. Казвам се Адам Скот. Дошъл съм да взема нещо, което ми е оставено в завещание.

Жената се усмихна и попита с едва забележим акцент:

— Имате ли определена среща?

— Не — каза Адам. — Не се досетих, че ще е необходимо.

— Сигурна съм, че ще се уреди — каза дамата, вдигна телефона, избра едноцифрен номер и проведе кратък разговор на френски. После затвори телефона и ги помоли да се качат на четвъртия етаж.

Когато излязоха от асансьора, Адам се изненада, че го посрещна мъж на неговата възраст.

— Добър ден, казвам се Пиер Неф и съм съдружник в банката — каза младият мъж на перфектен английски.

— Предупредих те, че ще съм излишна — прошепна Хайди.

— Не бързай — отговори Адам. — Дори не сме започнали да излагаме проблема си.

Господин Неф ги отведе в малка, елегантно мебелирана стая.

— Спокойно бих могъл да се настаня тук — каза Адам докато събличаше шлифера си.

— Нашето желание е клиентите ни да се чувстват като у дома си — каза господин Неф снизходително.

— Очевидно не сте виждали моя дом — каза Адам.

Господин Неф не се засмя и вместо отговор попита:

— С какво мога да ви помогна?

— Баща ми почина миналия месец — започна Адам — и ми оставил в завещанието си квитанция за нещо, което е при вас на съхранение от 1938 година. Това е подарък, даден му от ваш клиент. — Адам се поколеба. — Някой си господин Емануел Розенбаум.

— Имате ли някакви документи относно този подарък? — попита господин Неф.

— О, да — каза Адам, бръкна във вътрешния джоб на шлифера си и подаде квитанцията от „Роже и сие“ на младия банкер.

Господин Неф я разгледа и кимна:

— Може ли да видя паспорта ви, господин Скот?

— Разбира се — каза Адам и пак бръкна в шлифера си.

— Извинете ме за момент — надигна се господин Неф и ги оставил сами.

— Какво мислиш, че правят сега? — попита Хайди.

— Първо, проверяват дали иконата е още при тях, и второ, дали квитанцията ми е автентична. 1938-а е била доста отдавна, нали?

Минутите отлитаха и Адам се почувства разочарован, после потиснат и накрая реши, че всичко ще е просто загуба на време.

— Винаги можеш да свалиш една от картините от стената и да я сложиш в шлифера си — пошегува се Хайди. — Сигурна съм, че ще вземеш добри пари в Лондон. Може би дори повече, отколкото за обичната ти икона.

— Твърде късно — каза Адам, тъй като господин Неф се появи отново с още един банкер, когото представи като господин Роже.

— Добър ден — каза господин Роже. — Съжалявам, че баща ми няма да се срещне с вас, господин Скот, но е в Чикаго по работа. — Той се ръкува с Адам и Хайди. — В архива имаше писмо от господин Розенбаум, в което той дава ясни разпореждания към банката кутията да не се отваря от никой друг, освен... — Той погледна към листа, който бе донесъл, освен от полковник Джералд Скот, носител на Орден

за особени заслуги, кавалер на Ордена на Британската империя IV степен, и носител на Кръст за храброст.

— Баща ми — каза Адам. — Но както обясних на господин Неф, той почина миналия месец и ми оставил в завещанието си пазеното от вас.

— Мога да приема думите ви — каза господин Роже, — ако видя копие от смъртния акт и от самото завещание.

Адам се усмихна на собствената си предвидливост и още веднъж бръкна в шлифера си, за да намери големия кафяв плик, на който напречно с едри черни букви бяха напечатани думите „Холбрук, Холбрук и Гаскойн“. Извади копията от смъртния акт, от завещанието и едно писмо с надпис „Да послужи, където трябва“ и ги подаде на господин Роже, който прочете бавно трите документа и ги подаде на колегата си. Той също ги прочете и пошепна нещо на господин Роже.

— Имате ли нещо против да се обадим на господин Холбрук във ваше присъствие? — попита господин Роже.

— Не — каза Адам. — Но трябва да ви предупредя, че той е доста темерутест.

— Темерутест? — каза банкерът. — Тази дума не ми е известна, но мисля, че доловя значението ѝ. — После се обърна и каза нещо на господин Неф, който незабавно напусна стаята и се върна след минута с регистъра на Английското дружество на юристите от 1966.

Докато господин Роже проверяваше дали телефонният номер и адресът от годишника съвпадат с тези върху писмото, Адам седеше, впечатлен от акуратността на банката.

— Не мисля, че ще е необходимо да се обаждаме на господин Холбрук — каза господин Роже, — но има още един малък проблем, господин Скот.

— Какъв? — попита нервно Адам.

— Сумата, която господин Розенбаум оставил за покриване на разходите по съхранението, е превишена. Според правилата на банката сметката трябва да се уреди, преди да се отвори касетата.

Пулсът на Адам се повиши — ами ако нямаше достатъчно пари, за да покрие евентуалната сума?

— Дългът по сметката е само сто и двадесет франка — продължи господин Роже, — което е таксата за съхранение през последните две години, откакто депозитът на господин Розенбаум се изчерпа.

Адам въздъхна с облекчение, извади портфейла си, подписа пътнически чек и го подаде.

— И накрая — каза господин Роже и му подаде някакъв лист — трябва да подпишете формуляр за освобождаване на банката от отговорност.

Формулярът се състоеше от безброй ситно напечатани на френски език параграфи. Адам само го погледна и го прехвърли на Хайди, която внимателно зачете всеки отделен параграф. През това време господин Роже обясни на Адам, че ставало дума за стандартен документ, който освобождава банката от каквато и да е било отговорност, отнасяща се до съдържанието на касетата или до законността на иска, който Адам бе предявил.

Хайди вдигна поглед и кимна в знак на съгласие. Адам сложи подписа си със заврънкулки на определеното с точки място.

— Отлично — каза банкерът. — Сега остава да донесем само вашата кутия.

— Предполагам, че може да е празна — каза Адам, след като отново ги оставиха сами.

— А може да е претъпкана със златни испански монети, песимисте — каза Хайди.

Двамата мъже се върнаха след няколко минути. Господин Неф носеше плоска метална кутия.

Адам се разочарова от скромния размер, но не показва чувствата си. Господин Роже отвори горната ключалка с банков ключ и после подаде на Адам малък избелял плик с восъчен печат, върху който личаха подписи.

— Всичко в кутията ви принадлежи, господин Скот. Когато свършите, бъдете така любезен да ни се обадите. Дотогава ние ще останем навън в коридора.

Двамата швейцарци напуснаха стаята.

— По-бързо де — каза Хайди. — Не мога да чакам.

Адам отвори плика и от него изпадна ключ. Ключалката заяде, после щракна и Адам вдигна капака. Вътре имаше малък плосък пакет, загърнат в муселин и овързан здраво с канап. Възлите не се поддаваха, така че нетърпеливият Адам скъса канапа и бавно махна муселина.

Двамата се втренчиха в шедьовъра с невярващи очи. Красотата на златистото, червеното и синьото спря дъха им. Не бяха очаквали

иконата да е толкова поразителна. Свети Георги се извисяваше над змея с огромен меч и тъкмо го бе забил в сърцето на звяра. Тъмночервеният огън, бълван от устата на змея, беше в поразителен контраст със златното наметало, което обгръщаще светеца.

— Великолепна е — каза Хайди, възвърнала способността си да говори.

Адам продължаваше да държи иконата.

— Кажи нещо — подкани го Хайди.

— Бих желал баща ми да я бе видял — може би това би променило целия му живот.

— Не забравяй, че неговото желание е било тя да промени твоя — каза Хайди.

Адам обърна иконата и видя отзад малка сребърна корона, поставена в дървото. Втренчи се в нея, като се опитваше да си припомни какво означаваше това според думите на господин Седжуик от „Сотби“.

— Бих желал баща ми да е отворил писмото — каза Адам, като обърна иконата и още веднъж се възхити от триумфа на Свети Георги.

— Защото по право тя е негова.

Хайди провери дали в кутията не е останало нещо. После пусна капака, Адам заключи, обви муселина около шедьовъра, завърза го здраво и пусна малката икона във вътрешния джоб на шлифера си.

Хайди се усмихна.

— Знаех, че ще можеш да докажеш необходимостта от шлифера си, дори да не вали.

Адам отиде до вратата и я отвори. Двамата банкери незабавно влязоха при тях.

— Надявам се, че намерихте обещаното — каза господин Роже.

— Да, но кутията няма да ми е нужна вече — каза Адам и върна ключа.

— Както желаете — каза господин Роже и се поклони, — а ето рестото от пътническия ви чек, сър. — Той подаде на Адам няколко швейцарски банкноти. — Извинете ме, но ще трябва да се сбогувам с вас. Господин Неф ще ви изпрати.

Той се ръкува с Адам, поклони се леко на Хайди и добави с лека усмивка:

— Надявам се, че не ни намирате твърде темерутести.

Двамата се засмяха.

— Надявам се, че ще прекарате добре в нашия град — каза господин Неф, докато асансьорът плавно слизаше надолу.

— Престоят ни ще е кратък — каза Адам. — Трябва да сме на летището след по-малко от час.

Асансьорът спря и господин Неф придружи Адам и Хайди през фоайето. Отвориха им вратата, но двамата се отдръпнаха, за да позволят на някакъв старец да премине бавно покрай тях. Въпреки че повечето хора биха се вгледали в носа му, Адам бе впечатлен от пронизващия му поглед.

— Той е в Чикаго в момента, сър, но ще видя дали синът му може да ви приеме. За кого да му съобщя?

— Емануел Розенбаум.

Жената вдигна телефона и проведе разговор на френски. После затвори и попита:

— Бихте ли се качили до четвъртия етаж, господин Розенбаум?

Още веднъж трябваше да вземе страховития асансьор и още веднъж едва успя да излезе, преди огромните му челюсти да го сграбчат. Друга жена на средна възраст го придружи до чакалнята. Той любезно отказало предложеното кафе, като потупа с дясната ръка по сърцето си.

— Господин Роже ще дойде всеки момент — увери го тя.

Не му се наложи да чака дълго. Господин Роже се появи усмихнат.

— Много се радвам, че мога да се запозная с вас лично, господин Розенбаум, но се боя, че току-що изпуснахте господин Скот.

— Господин Скот? — изрече изненадано старецът.

— Да, той замина само преди няколко минути, но ние спазихме указанията от писмото ви.

— Моето писмо? — каза господин Розенбаум.

— Да — каза банкерът, отвори за втори път папката, небутвана повече от десет години и подаде писмото на стареца.

Емануел Розенбаум извади очила от вътрешния си джоб, отвори ги бавно и зачете познатия почерк. Буквите бяха изписани отривисто, с плътно черно мастило.

Форстхаус Харот

Амсберг 14

Фосвинел

Захсен

Германия

12 септември 1946 г.

Уважаеми господин Роже,

Оставил съм на съхранение при вас малка икона на „Свети Георги и змея“ в 718. Прехвърлям притежанието си върху тази икона на офицера от Британската армия полковник Джералд Скот, носител на Орден за особени заслуги, кавалер на Ордена на Британската империя IV степен и на Кръст за храброст. Ако полковник Скот дойде и поиска иконата, нека незабавно получи моя ключ.

Предварително благодаря за съдействието.

Съжалявам, че никога не сме се срещали лично.

Искрено ваш

Емануел Розенбаум

— И казвате, че полковник Скот е дошъл да вземе съдържанието на касетата точно днес?

— Не, не, мосю Розенбаум. Полковникът е починал наскоро и е завещал съдържащото се в касетата на сина си, Адам Скот. Мосю Неф и аз проверихме всички документи, включително смъртния акт и завещанието, и у нас не остана съмнение, че са автентични и всичко е както трябва. Той притежаваше и вашата квитанция. — Младият банкер се поколеба. — Надявам се, че сме постъпили правилно, мосю Розенбаум?

— Разбира се — каза старецът. — Дойдох само да проверя дали желанието ми е изпълнено.

Господин Роже се усмихна с облекчение.

— Би трявало да отбележа, че сметката ви има малък дефицит.

— Какво ви дължа? — попита старецът и започна да бърка в горния си джоб.

— Нищо — каза мосю Роже. — Абсолютно нищо. Мосю Скот се разплати с нас.

— Значи имам дълг към господин Скот. Можете ли да ми кажете сумата?

— Сто и двадесет франка — каза мосю Роже.

— Трябва веднага да ги върна — възкликна старецът. — Случайно да имате адрес, на който да се свържа с него?

— Съжалявам, не мога да ви помогна по този въпрос.

Неф докосна лакътя на мосю Роже и после му пошепна нещо на ухoto.

— А, да — каза Роже. — Господин Скот веднага се връща в Англия и трябвало да се регистрира на летището в Женева до пет часа.

Старецът се надигна.

— Много ми помогнахте, господа, няма да ви отнемам повече време.

— Полетът е БЕ 171, а местата ви са 14А и Б — каза мъжът зад гишето. — Самолетът излиза навреме, така че след около двадесет минути трябва да сте при изход номер девет.

— Благодаря — каза Адам.

— Имате ли багаж за регистриране?

— Не — каза Адам. — Прекарахме само един ден в Женева.

— Приятно пътуване, сър — каза мъжът и им подаде бордните карти.

Адам и Хайди се отправиха към ескалатора, който щеше да ги отведе до фоайето за заминаващи пътници.

— Останали са ми седемстотин и седемдесет швейцарски франка — каза Адам, като прехвърляше някакви банкноти — и докато сме тук, трябва да купя на майка си кутия хубави ликърени бонбони. Като момче винаги ѝ подарявах за Коледа малка кутия. Заклех се, когато порасна и дойда някога в Швейцария, да ѝ купя най-хубавите бонбони, които съществуват.

Хайди посочи един щанд, където бяха изложени ред върху ред богато украсени кутии. Адам отиде и избра голяма кутия бонбони „Линдт“ в златна опаковка. Продавачката ги уви като за подарък и ги сложи в торбичка.

— Защо се мръщиш? — попита Адам, като взе рестото си.

— Тя ми напомни, че утре сутринта трябва да съм зад касата — каза Хайди.

— Е, имаме поне „Кок д'ор“ като перспектива тази вечер — каза Адам и погледна часовника си. — Сега нямаме друга работа, освен да вземем малко вино от безмитния.

— Искам да намеря брой на „Дер Шпигел“, преди да минем през митницата.

— Чудесно — каза Адам. — Да видим на павилиона там в ъгъла.

„Повикване за господин Адам Скот. Моля, Адам Скот да се върне на гише БЕА на първия етаж“ — гърмеше уредбата.

Адам и Хайди се спогледаха.

— Може да са ни дали погрешни места — сви рамене Адам. — Хайде да се върнем и ще видим.

Слязоха долу и отидоха при человека, който им беше дал бордните карти.

— Мисля, че вие ме повикахте — каза Адам. — Името ми е Скот.

— О, да — каза служителят. — Има спешно съобщение за вас. — И той прочете от тефтерчето пред себе си. — „Моля, обадете се на мосю Роже в «Роже и сие» — Женева 271279“. — Откъсна листа и го подаде на Адам.

— Телефонът е ей там, в ъгъла зад гишето на КЛМ, ще ви трябват двадесет сантима.

— Благодаря — каза Адам, вгледан в бележката, но от нея не разбираше защо господин Роже ще иска да говори с него.

— Чудя се какво може да иска? — попита Хайди. — Малко е късно да си връща иконата.

— Има само един начин да разбера — каза Адам и ѝ подаде найлоновата торбичка. — Подръж я, ще се върна след минута...

— Ще се опитам да си взема списанието, ако открия павилион за вестници на този етаж — каза Хайди и взе ярката торбичка с шоколадовите бонбони.

— Добре — каза Адам. — Ще се срещнем тук след няколко минути.

— Господин Роже ме е търсил по телефона — каза Адам, без да се мъчи да говори на френски.

— Да, сър. За кого да съобщя? — веднага премина на английски телефонистката.

— Адам Скот.

— Момент, сър.

Адам се извърна да види дали Хайди се е върнала до гишето на Британските авиолинии и понеже я нямаше, помисли, че още търси вестник. Тогава забеляза един старец, който пресичаше бавно залата. Можеше да се закълне, че вече го евиждал някъде.

— Господин Скот?

Адам залепи ухо до слушалката.

— Да, аз съм Мосю Роже, търсил сте ме по телефона.

— Търсил съм ви по телефона? — каза озадачено банкерът. — Не разбирам.

— Имаше съобщение на гишето на Британските авиолинии. Трябвало спешно да ви телефонирам.

— Сигурно има някаква грешка. Не съм оставял съобщение. Но щом се обаждате, може би ще ви е интересно да узнаете, че точно когато си тръгвахте, ни посети господин Розенбаум.

— Емануел Розенбаум? Но аз мислех, че той е...

— Бихте ли ми помогнали, госпожице?

Хайди погледна стареца, който я бе заговорил на английски със силен средноевропейски акцент. Учуди се защо е толкова сигурен, че тя знае английски, но реши, че е изbral този език като най-подходящ за общуване.

— Опитвам се да намеря такси и вече закъснявам, но се боя, че невиждам както преди.

Хайди оставил броја на „Дер Шпигел“ на рафта и каза:

— Те са веднага след двойната врата в центъра. Ще ви заведа.

— Много сте любезна — каза той. — Надявам се, че не ви затруднявам много.

— Няма нищо — каза Хайди, хвана стареца под ръка и го поведе към вратата с надпис „Taxi et Autos“.

— Сигурен ли сте, че е Розенбаум? — попита Адам нетърпеливо.

— Сигурен съм — отговори банкерът.

— И остана доволен, че съм взел иконата?

— О, да. Не е това проблемът. Единствената му грижа беше да ви върне сто и двадесетте франка. Мисля, че може би е опитал да се свърже с вас.

— Моля всички пътници на БЕА да се явят на изход номер девет — чу се по уредбата.

— Трябва да тръгвам — каза Адам. — Самолетът ми излиза след няколко минути.

— Приятно пътуване — каза банкерът.

— Благодаря, мосю Роже — каза Адам и оставил слушалката.

Обърна се към гишето на БЕА и с изненада откри, че Хайди още не се е върнала. Очите му зашариха с надежда да открие павилиона за вестници — помисли си, че тя не е чула съобщението за заминаване.

Изведнъж я мярна да излиза през двойната врата — помогаше на стареца, когото бе видял преди малко.

Адам извика и ускори крачка. Нещо не беше наред. Стигна автоматичната врата и трябваше да спре, докато тя се плъзна обратно. Виждаше как Хайди отваря вратата на едно такси, за да помогне на стареца да се качи.

— Хайди! — извика той.

Старият джентълмен неочеквано се обърна и Адам още веднъж се оказа срещу мъжа, когото — можеше да се закълне — беше видял в банката.

— Господин Розенбаум? — запита той.

Тогава само с едно бързо и силно движение, което изненада Адам, старецът бълсна Хайди на задната седалка, скочи до нея и затръщна вратата, а после изкрештя:

— Тръгвайте бързо!

За миг Адам се вцепени, после се спусна към таксито. Успя само да докосне ръчката на вратата, докато колата се отделяше от бордюра.

Бързото потегляне тласна Адам към тротоара, но той успя да види вцепененото лице на Хайди. Втренчи се в номера на заминаващата кола, но успя да запомни част от него: ЖЕ 712 — и че е син мерцедес. Отчаяно се огледа за такси, но имаше само едно, в което слагаха багаж.

Единolkswagen костенурка спря от другата страна на паркинга. От шофьорското място слезе някаква жена и мина отпред да отвори

багажника. От другата врата слезе мъж, отиде при нея и извади един куфар. Жената хлопна капака.

Двамата се прегърнаха на бордюра. Адам пресече тичешком улицата, дръпна дясната врата на фолксвагена и скочи вътре, прехвърли се на шофьорското място. Ключът беше на стартера. Той го завъртя, включи на скорост, натисна газта и рязко потегли назад. Мъжът и жената не вярваха на очите си. Адам тласна лоста на скоростите от заден ход там, където смяташе, че е първа. Колата обърна бавно, но все пак успя да избяга от мъжа, втурнал се да го преследва. „Това трябва да е трета“ — помисли Адам и бутна лоста надолу, без да откъсва очи от знаците към центъра на Женева.

До първото кръстовище свикна със скоростите, но трябваше да внимава дали се движи в дясната страна на шосето. „ЖЕ 712... ЖЕ 712“ — повтаряше си непрекъснато той, за да е сигурен, че се е запечатало в паметта му. Гледаше за номера и пътниците във всяко синьо такси. Видя поне дузина сини и се зачуди дали таксито с Хайди не се е отбило от магистралата в някой второстепенен път. Натисна още по-силно газта — 90, 100, 110, 120 километра в час. Изпревари още три таксита, но от Хайди нямаше и следа.

Внезапно видя един мерцедес доста напред в страничното платно — движеше се със запалени фарове и превищена скорост. Адам беше сигурен, че фолксвагенът е достатъчно мощен да настигне мерцедеса, особено ако е с дизелов двигател. Метър след метър започна да скъсява дистанцията. Чудеше се защо старецът ще отвлича Хайди. Можеше ли да е Розенбаум? Но нали той желаеше Адам да задържи иконата... или само така го бе уверен банкерът? И в двете предположения нямаше смисъл и той продължи напред, като се чудеше дали в следващия миг няма да се събуди.

За жалост не беше сън и когато стигнаха предградията, Адам продължаваше да следи внимателно маршрута на таксито. Само три коли ги разделяха до следващата пресечка. „Червен светофар, трябва ми червен светофар“ — крещеше мислено Адам, но пъrvите три светофара в града бяха все на зелено. И когато накрая един стана червен, пред него се изпречи камионетка и го отдалечи от предполагаемата кола. Адам изпсува, изскочи на платното и се втурна към таксито, но преди да го стигне, светна пак зелено и мерцедесът

бързо потегли. Адам се върна тичешком при фолксвагена и едва успя да пресече кръстовището на зелено.

Идеята му да слезе от колата му струваше няколко решаващи секунди и когато се вгледа нетърпеливо през стъклото, видя таксито да се мярка далече напред.

Стигнаха „Авеню ви Франс“, която минаваше покрай западната страна на езерото, и двете коли се запровираха между превозните средства. Неочаквано мерцедесът зави наляво и пое по малък хълм. Адам изви кормилото, за да го последва, и навлезе в другото платно, като на сантиметри избегна една пощенска камионетка, лъкатушеща срещу него. Наблюдаваше внимателно таксито, което зави отново наляво, и за да не го загуби, изскочи толкова рязко пред един автобус, че шофьорът бе принуден да натисне спирачки. Няколко пътници, отхвръкнали от седалките, размахаха гневно юмруци. Шофьорът натисна клаксона. Таксито беше вече на неколкостотин метра. Адам започва да скъсява разстоянието, но неочаквано мерцедесът сви към тротоара и рязко спря. През следващите няколко секунди нищо не се случи. Адам се промъкна между колите и спря точно зад таксито. Изскочи от фолксвагена и се втурна към него. В този момент старецът внезапно изскочи от другата страна и хукна нагоре по една странична улица. Носеше найлоновата торбичка от летището и малък куфар.

Адам дръпна задната врата и се втренчи в неподвижното красиво момиче.

— Добре ли си, добре ли си? — завика той, разбрали неочаквано колкото много означава то за него.

Хайди не помръдна и не отговори. Адам обгърна раменете ѝ, вгледа се в очите ѝ, но не получи отговор. Загали я по косата и главата и неочаквано се отпусна на рамото му, сякаш Хайди беше парцалена кукла.

Струйка кръв бликна от ъгъла на устните ѝ. Адам изстена и се разтрепери, призля му. Погледна към шофьора на таксито. Ръцете му висяха отстрани, тялото му се беше отпуснало тежко върху кормилото без никакви признания на живот.

Не искаше да приеме, че са мъртви. Все още държеше Хайди. Погледна към хълма. Старецът беше вече почти на билото.

Зашо все още го мислеше за стар? Очевидно изобщо не беше стар, а млад и много силен. Изведнъж страхът на Адам премина в гняв.

Решението дойде само за миг. Той пусна Хайди и хукна нагоре след убиеца. Двама-трима минувачи вече се бяха събрали до бордюра и зяпаха и него, и двете коли. Трябваше да стигне бягащия убиец. Адам затича, но шлиферът му пречеше и когато стигна върха на хълма, убиецът беше поне на сто метра пред него и тъкмо стъпваше на тротоара на някаква голяма улица. Адам се засили по надолнището, но видя как убиецът скочи в минаващия трамвай. Беше твърде далеч, за да го огледа добре, и само се взря в отдалечаващия се трамвай.

Убиецът стоеше на стъпалото на трамвая и гледаше назад към Адам. После вдигна предизвикателно найлоновата торбичка, фигурата му вече не беше изгърбена и немощна и въпреки разстоянието Адам усети триумфа в позата му. Той спря за миг по средата на улицата и безпомощно загледа как трамвайт изчезва от погледа му.

Опита да се съредоточи. Осъзна, че е малко вероятно да хване такси в този час пик. Чу зад себе си сирените на линейки, които сигурно се отправяха към мястото на злополуката. „Злополука! — каза си Адам. — Скоро ще открият, че е убийство.“ Започна да прехвърля в паметта си безумието на последния половин час. Нищо нямаше смисъл. Сигурно щеше да излезе, че всичко е просто грешка... Адам докосна шлифера си, докосна пакета с Царската икона. Убиецът нямаше да си създава всички тия неприятности само заради двадесет хиляди лири — да убие двама невинни, изпречили се на пътя му — защо, защо, защо беше толкова важна иконата? Какво беше казал експертът от „Сотби“? — „Един руски джентълмен разпитва за предмета.“ Адам се обърка. Ако това беше Розенбаум и ако бе убил заради иконата, значи е получил само кутия швейцарски ликьорени бонбони.

Адам чу свирката зад себе си и изпита облекчение, че полицията вече е дошла. Но щом се обърна, видя двама полицаи с извадени пистолети — сочеха него.

Той инстинктивно побягна. След няколко крачки хвърли поглед през рамо и видя, че го преследват вече няколко души. Затича по-бързо и въпреки че беше с шлифера, едва ли някой от швейцарската полиция би издържал на темпото му повече от четвърт миля. Зави в първата срещната пряка и увеличи скоростта. Улицата беше тясна — дори два велосипеда не можеха да се разминат, и го изведе на еднопосочна

улица, задръстена от коли. Той бързо се запровира между едва пъплещите транспортни средства. Тичаше срещу движението.

За няколко минути беше успял да се отърве от преследващите го полицаи, но продължи да тича и да сменя посоката, докато почувства, че е изминал почти две мили. Накрая зави в една тиха улица и като я измина наполовина, забеляза неонова табела: Хотел „Монарх“. Нямаше вид на нещо повече от пансион и сигурно не отговаряше на изискванията за хотел. Адам спря, за да си поеме дъх. След две-три минути дишането му се нормализира и той се запъти право към хотела.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той стоеше гол пред хотелското огледало и се взираше в образа на Емануел Розенбаум. Не хареса видяното. Първо махна изкуствените челости и затрака със зъби: бяха го предупредили, че венците ще го болят в продължение на дни. После усърдно започна да маха пласт по пласт огромния си нос, като се възхищаваше на умението и артистичността, с която е създадена такава уродливост. Беше им казал, че ще бие на очи. Експертите отговориха, че по този начин никой няма да запомни нищо друго.

Махна и последния слой и отдолу се показва неговият аристократичен нос — изглеждаше смешен в средата на такова лице. После се залови с набразденото чело, което дори се мърдаше, докато се мръщеше. С изчезването на всяка бръчка се връщаха и годините. Дойде ред на увисналите червени бузи и накрая на увисналата двойна гуша. Швейцарските банкири биха се изненадали да видят колко бързо изчезнаха неизличимите числа на ръката му, като ги изтри енергично с пемза. Още веднъж се разгледа в огледалото. Късата посивяла коса скоро щеше да израсне. Когато отрязаха косата му и намазаха цялата му глава с гъстата, прилична на кал смес, той разбра как се чувства ирландец, намазан с катран и овалян в пера. Малко по-късно стоеше под топлия душ и масажираше здраво с пръсти корените на косата си. Черна лепкава вода струеше по лицето и тялото му и накрая изтичаше в канала. След половин бутилка шампоан косата му възвърна нормалния си цвет, но той знаеше, че ще мине доста време, преди да престане да изглежда като сержант от Американския военноморски флот.

В единия ъгъл на стаята лежаха дългото торбесто палто, лъскавият безформен костюм, черната връзка, замърсената бяла риза, вълнените ръкавици и израелският паспорт. Часове наред подготвяно — и всичко захвърлено за минути. Трябаше да изгори тези неща, но ги оставил на купчина. Върна се в стаята и се опъна на леглото като доволна котка.

Гърбът още го болеше от навеждането и прегърбането. Той се изправи, после докосна пръстите на краката си и изпъна ръце високо над главата си. Петдесет пъти. Почина една минута и направи петдесет лицеви опори.

Пак влезе в банята и взе втори душ — студен. Започващето отново да се чувства човешко същество. После се облече в изгладена кремава копринена риза и нов двуреден костюм.

Преди да проведе един телефонен разговор с Лондон и още два с Москва, той поръча вечеря в стаята си, за да не го види никой — нямаше желание да обяснява защо мъжът, наел стаята в хотела, беше с тридесет години по-стар от този, който ядеше сам в стаята си. Нахвърли се върху бифтека и жадно изгълта виното.

Погледна шарената торбичка, но не изпита желание да завърши с един ликьорен швейцарски бонбон. Още веднъж го разгневи мисълта за англичанина, който го бе победил.

После погледът му се спря върху малкия кожен куфар, който лежеше на пода до леглото. Той го отвори и извади копието на иконата, което Заборски му бе поръчал да носи винаги у себе си, за да няма съмнение, когато попадне на оригиналната „Св. Георги и змея“.

Малко след единадесет включи вечерните новини. Нямаха снимка на заподозряното лице, а само на онзи глупав шофьор на таксито, който караше толкова бавно, че това му струваше живота, също и на красивата германка, която се опита да се съпротивлява. Беше покъртително как с един силен удар счупи врата ѝ. Телевизионният говорител съобщи, че полицията търси неизвестен англичанин. Романов се усмихна при мисълта, че полицията търси Скот, докато той самият яде бифтек в луксозен хотел. Швейцарската полиция не разполагаше със снимка на убиеца, но Романов не се нуждаеше от такава. Никога нямаше да забрави това лице. Във всеки случай връзката в Англия само в един телефонен разговор му беше казала много повече за капитан Скот, отколкото швейцарската полиция можеше да се надява да открие за цяла седмица.

Когато Романов се информира за подробностите от военната кариера на Скот и наградите му за храброст, той реши, че ще е удоволствие да убие такъв мъж.

Адам лежеше неподвижно на неудобното късо легло и се опитваше да разгадае смисъла на всичките малки парчета, които образуваха черната картичка мозайка. Ако Гъоринг беше оставил картичката на баща му под псевдоним Емануел Розенбаум, то тогава в действителност Емануел Розенбаум не съществуваше. Но той наистина съществуваше: дори бе убил двама души при опитите си да се добере до Царската икона. Адам се пресегна, запали нощната лампа и извади малкия пакет от джоба на шлифера си. Внимателно го разви и вдигна иконата към светлината. Свети Георги се взираше в него — вече не изглеждаше така великолепен, а като че ли обвиняваш. Адам би дал иконата на Розенбаум, ако това би спасило живота на Хайди.

До полунощ Адам реши какво трябва да прави, но не мръдна от малката стая до три часа и няколко минути. Тогава се надигна тихо от леглото, отвори, провери коридора, заключи безшумно вратата зад себе си и се запромъкva надолу по стълбите. Стигна долното стъпало, изчака и се ослуша. Нощният портиер беше оклюмал пред телевизора, който бръмчеше неясно и монотонно. В центъра на екрана се виждаше сребристата точка. Трябваха му почти две минути да стигне входа, като само веднъж стъпи върху скърцаща дъска, но хъркането на портиера бе достатъчно силно да заглуши този шум. Адам излезе, огледа улицата в двете посоки, но не забеляза никакво движение. Нямаше да ходи далече, така че тръгна съвсем бавно в сенките на оградите. Стигна ъгъла и видя, че това, което търси, все още е на стотина метра.

Не се виждаше никой и той бързо се отправи към телефонната будка. Пусна монета от двадесет сантима и зачака.

— Est-ce-que је реux? — каза телефонистката.

Адам промълви само една дума:

— Международен.

Момент по-късно друг глас зададе същия въпрос на английски.

— Искам да проведа разговор с Лондон за сметка на повиканото лице — каза твърдо Адам. Нямаше желание да повторя.

— Да — каза гласът. — Как се назвате?

— Джордж Громър — отговори Адам.

— От кой номер се обаждате?

— Женева 271982. — Той размени последните три цифри, защото мислеше, че полицията вероятно ще подслушва всички

разговори с Англия тази вечер. После каза на момичето искания номер в Лондон.

— Бихте ли почакали момент, моля?

— Да — каза Адам и отново провери улицата в двете посоки. Само една необичайно подраница кола мина покрай него. Той остана абсолютно неподвижен в ъгъла на кабината.

Чуваше как правеха връзките. „Моля те, събуди се“ — мърдаха устните му. Накрая звъненето спря и Адам чу познатият глас да питат:

— Кой е? — Лорънс беше раздразнен, но напълно разсънен.

— Ще приемете ли разговор за ваша сметка от господин Джордж Громър в Женева?

— Джордж Громър? Лорд Громър, управителят на „Банк ъв Инг...“?! Да, приемам — каза Лорънс.

— Аз съм, приятелю — каза Адам.

— Слава богу. Къде си?

— Още съм в Женева, но не съм сигурен дали ще повярваш на всичко, което ще ти кажа. Докато чакахме да се качим на самолета за въкъщи, един мъж вмъкна Хайди в таксито и по-късно я уби, преди да мога да ги настигна. Бедата е, че швейцарската полиция смята мен за убиеца.

— Отпусни се, Адам. Знам за това. Даваха го по вечерните новини и полицията вече идва да ме разпитва. Изглежда, братът на Хайди те е идентифицирал.

— Какво искаш да кажеш с „идентифицирал“? Не съм го направил аз. Знае, че не бих могъл. Не бях аз, а един мъж на име Розенбаум, Лорънс.

— Розенбаум? Адам, кой е Розенбаум?

Адам се опита да говори по-спокойно:

— Хайди и аз дойдохме тази сутрин в Женева да приберем от една швейцарска банка подарък, който татко ми оставил в завещанието си. Оказа се икона. После се върнахме на летището и този Розенбаум отвлече Хайди, като мислеше, че иконата е у нея. Това нямаше никакъв смисъл, защото проклетата икона струва само двадесет хиляди лири.

— Икона? — каза Лорънс.

— Да, една икона на „Свети Георги и змея“ — каза Адам. — Това не е важно, важното е, че...

— Слушай сега, и то внимателно — прекъсна го Лорънс, — защото няма да повтарям. Скрий се до сутринга и се предай в нашето консулство. Гледай да стигнеш сам, а аз ще уредя консултът да те очаква. Не пристигай преди единадесет, защото Лондон е с един час по-назад от Женева и ми е ценна всяка минута за уреждане на нещата и за добрата организация на персонала в консулството.

Адам откри, че се усмихва за първи път от дванадесет часа.

— Взе ли убиецът каквото търсеше? — попита Лорънс.

— Не, не взе иконата — каза Адам, — взе само шоколадовите бонбони за майка ми...

— Слава богу! И избягвай швейцарската полиция, защото са убедени, че ти си убил Хайди.

— Но... — започна Адам.

— Без обяснения. Просто бъди в единадесет в консулството. А сега по-добре затвори — каза Лорънс. — Единадесет, не закъснявай!

— Добре — каза Адам. — И... — Но телефонът само бръмчеше продължително.

Слава богу, че го имаше Лорънс — едновремешния Лорънс, който не задаваше въпроси, защото вече знаеше отговорите. Господи, в какво се беше замесил?

Адам пак провери улицата. Все още не се виждаше никой. Той бързо и крадешком измина двестата метра до хотела. Входната врата беше пак отключена, портиерът спеше, телевизионният екран още бръмчеше слабо, сребристата точка си беше на мястото.

В четири и пет Адам беше в леглото си. Но не заспа. Розенбаум, Хайди, таксиметровият шофьор, руският джентълмен в „Сотби“. Толкова много парчета от мозайката, но никое не идваше на мястото си.

Но най-много от всичко го тревожеше разговорът с Лорънс — едновремешният Лорънс?

Двамата полицаи пристигнаха в хотел „Монарх“ в седем и двадесет сутринга. Бяха уморени, недоволни и гладни. От полунощ насам бяха посетили четиридесет и три хотела в западната част на града, но никъде нямаха успех. Бяха проверили над хиляда

регистрационни карти и събудили седем невинни англичани, които изобщо не отговаряха на описанието на Адам Скот.

В осем дежурството им свършваше и можеха да си отидат вкъщи при жените и закуските, но трябваше да проверят още три хотела преди десет часа. Щом ги видя да влизат във фоайето, собственичката излезе от вътрешния офис и се заклатушка възможно най-бързо към тях. Тя ненавиждаше полицията и беше склонна да вярва на всеки, който ѝ кажеше, че тези швейцарски свине са по-лоши и от немските. Миналата година два пъти я бяха глобили и веднъж дори я заплашиха със затвор за това, че е пропуснала да регистрира всеки гост на хотела. Знаеше, че ако я хванат още веднъж, ще ѝ вземат разрешителното, а с това и прехраната. Тя започна бавно да си припомня кой се беше настанил предната вечер. Осем души се бяха регистрирали, но само двама платиха в брой — един англичанин, който едва си отваряше устата, господин Пембъртън, поне така се записа в картата, и Морис, който винаги се появяваше с различно момиче, когато идваше в Женева. Тя беше унищожила картите и на двамата и беше прибрала парите в джоба си. Морис и момичето си тръгнаха към седем и тя беше оправила вече леглото им, но англичанинът все още спеше в стаята си.

— Налага се да проверим регистрационните карти за снощи, мадам.

— Разбира се, мосю — отговори тя с топла усмивка и събра останалите шест карти: двама французи, един италианец, двама сънародници от Цюрих и един от Basel.

— Отсядал ли е снощи англичанин?

— Не — каза твърдо съдържателката. — Не съм имала англичанин — добави тя услужливо — поне от един месец. Искате ли да видите картите от последната седмица?

— Няма да е необходимо — каза полицаят.

Съдържателката въздъхна с облекчение.

— Трябва да проверим свободните стаи. Виждам, че по документи имате дванадесет — продължи полицаят, — така че шест трябва да са празни.

— Никого няма в тях — каза съдържателката. — Вече ги проверих сутринта.

— Трябва да видим лично — настоя другият полицай.

Съдържателката взе резервните ключове, заклатушка се към стълбите и започна да ги изкачва, като че бяха билото на Еверест. Отвори пета, седма, девета, десета и единадесета стая. Спалнята на Морис беше оправена минута след като той напусна, но възрастната жена знаеше, че ще загуби разрешителното си в момента, когато влязат в дванадесета. Едва се сдържа да не почука на вратата, преди да превърти ключа. Двамата полицаи влязоха напред, а тя остана в коридора в случай на някакви неприятности. Не за първи път през този ден проклинаше добросъвестността на швейцарската полиция.

— Благодаря, мадам — каза първият полицай, когато излезе в коридора. — Извинете за беспокойството.

Двамата полицаи отметнаха хотела в списъка си и съдържателката влезе озадачена в стая номер дванадесет. Леглото не беше бутвано, сякаш че никой не бе спал в него; нямаше признания някой да е прекарал нощта тук. Тя приズова уморената си памет. Не беше пила много предната вечер. Докосна петдесетте франка в джоба си, сякаш да се увери в спомените си, и промърмори:

— Къде ли се е дянал?

Адам вече цял час се свиваше зад един изоставен вагон в товарната разпределителна гара, само на неколкостотин метра от хотела. Можеше свободно да наблюдава и в двете посоки. Виждаше как тръгналите на работа швейцарци се трупат за всеки влак. Към осем и двадесет реши, че навалицата е най-голяма. Провери дали иконата е на мястото си и напусна убежището си, за да се присъедини към тълпата пътуващи за работа. Спра на будката да си купи вестник. Единственият английски вестник, който се продаваше по това време сутринта, беше „Хералд Трибюн“. Лондонските вестници пристигаха с първия самолет, но Адам беше видял как „Хералд Трибюн“ пристига с влака от Париж. Преди отново да се влезе в забързаната тълпа, той купи още две неща от вестникарската будка: карта на Женева и един голям шоколад „Нестле“.

Все още имаше много време, преди да се представи в консулството. Той погледна картата и се увери, че вече може да види сградата, която беше набелязала за следващо убежище. Тръгна към нея, като се стараеше винаги да е сред повече хора. Стигна до площада и продължи под навеса на един магазин, като избра най-дългия път. Вървеше близо до стената и избягваше откритите пространства. Отне

му доста време, но преценката му беше безпогрешна. Стигна входа точно когато стотици богомолци излизаха от сутрешната служба.

Влезе вътре и се почувства в безопасност. „Нотр Дам“ беше главната католическа църква в града. Адам бързо се ориентира. Отправи се по страничната пътека към параклиса на Дева Мария, пусна няколко монети в една кутия за помощи, запали свещ и я сложи на свободната стойка под статуята на Божията майка. Падна на колене, но не затвори очи. Отдавна не беше праведен католик — не вярваше в Бога, освен когато беше болен, уплашен или пък летеше със самолет. След двадесетина минути със съжаление забеляза, че в катедралата са останали само шепа хора. Няколко възрастни дами в черно бяха седнали отпред на пейките, прехвърляха молитвените си броеници и монотонно пееха: „Ave Maria, gratia plena, Domine teum, Benedicta...“. Няколко туристи извиваха вратове нагоре и се възхищаваха на прекрасния купол.

Адам се надигна бавно, но очите му шареха навсякъде. Изпъна крака и тръгна към една изповедалня, закрита отчасти зад някаква колона. Малък знак на дървената стена показваше, че изповедалнята не се използва. Адам се вмъкна вътре, седна и дръпна завесата.

Първо извади от джоба на шлифера си „Хералд Трибюн“, а после шоколада. Разкъса сребристия станиол и отхапа лакомо. Започна да търси статията. Само една-две от новините на първа страница се отнасяха за Англия — повечето от статиите бяха посветени на събитията в Америка.

„Високо ли е все още съотношението 1 лира за 2,80 долара?“ — питаше едно заглавие. Погледът на Адам пробяга по по-малките заглавия и най-сетне откри търсената колона. Беше в левия долн ъгъл: „Англичанин търсен за убийството на немско момиче и таксиметров шофьор“. Адам зачете и се разтрепери, като откри, че знаят името му: „Капитан Адам Скот, наскоро прекратил службата си в Кралския Уесекски полк, се търси за... продължава на петнадесета страница“. Адам започна да отгръща големите страници. Не беше лесно в ограниченото пространство на изповедалнята. — „.... разпитът от Женевската полиция във връзка със...“

— Au nom du Pere, du Fils et du Saint Esprit.^[1]

Адам погледна стреснато нагоре и насмалко да се втурне навън. Но навикът от детството му помогна и той автоматично каза:

— Отче, благослови ме, защото съгреших и искам да се изповядам.

— Добре, синко, какъв е грехът ти? — попита свещеникът на чист английски със съвсем лек акцент.

Адам размисли бързо — свещеникът не биваше да се досети кой е той. Погледна през пролуката в завесата и обезпокоен видя двама полицаи да разпитват друг свещеник до западната врата. Дръпна пътно завесата и започна с единствения акцент, който имитираше убедително:

— Аз съм от Дъблин, отче, и снощи се запознах случайно с едно момиче в бара и я заведох в хотела ми.

— Да, синко.

— Е, едно нещо води към друго, отче.

— Какво друго, сине мой?

— Заведох я в стаята си.

— Да, сине мой.

— И тя започна да се съблича.

— И какво се случи после?

— Започна да ме съблича.

— Опита ли се да устоиш, сине мой?

— Да, отче, но ставаше все по-трудно.

— Имаше ли сношение? — попита свещеникът.

— Грешен съм, отче. Не можах да се въздържа. Тя беше толкова красива — добави Адам.

— Имаше ли намерение да се ожениш за момичето, сине мой?

— О, не, отче. Вече съм женен и имам две прекрасни деца, Сиймас и Морийн.

— Трябва завинаги да забравиш тази нощ.

— Бих искал, отче.

— Случвало ли се е и преди?

— Не, отче, за първи път съм в чужбина сам.

— Тогава нека ти е за урок, сине мой, и дано Бог намери милост да ти прости този отвратителен грях, а сега се покай.

— Господи...

Когато Адам свърши, свещеникът опрости греха му и му нареди десет дни да чете за покаяние по три молитви — сутрин, обед и вечер.

— И още нещо.

— Да, отче.

— Ще кажеш всичко на жена си веднага щом се върнеш в Ирландия, иначе не се надявай на изкупление. Трябва да ми обещаеш, сине мой.

— Когато видя жена си, ще ѝ кажа за всичко, случило се през тази нощ, отче — обеща Адам, като отново погледна през завесата. Полицайтe не се виждаха никъде.

— Добре, и продължавай да се молиш на Дева Мария да те пази от дяволски изкушения.

Адам сгъна вестника, мушна го в шлифера си, излезе от малката изповедалня и седна на една от крайните пейки. Сниши глава и зашепна „Отче наш“, като отвори картата на Женева и започна да изучава разположението на улиците. Когато стигна до „.... и не въведи нас в изкушение...“, вече бе намерил на картата британското консулство от другата страна на голям озеленен площад. Прецени, че е само на миля от катедралата, но от безопасността го отделяха седем улици и един мост. Той се върна при параклиса на Дева Мария. Погледна часовника си. Беше твърде рано да напуска катедралата, така че остана още тридесет минути, подпрял глава с ръцете си, като отново и отново минаваше мислено по маршрута. Наблюдаваше как развеждат група туристи из катедралата. Не ги изпускаше от очи, докато се приближаваха все повече и повече до голямата врата в западната част на страничния църковен кораб. Трябаше да улучи времето абсолютно точно.

Адам рязко стана, тръгна бързо по страничната пътека и стигна портала само на метър зад групата туристи. Те го закриваха по пътя към площада. Адам се вмъкна под навеса на един магазин и обиколи трите страни на площада, за да избегне дежурния полицай в северния ъгъл. Когато светна зелено, той пресече и се отправи по някаква еднопосочна улица. Вървеше от вътрешната страна на тротоара, защото знаеше, че ще трябва да завие наляво. Двама униформени полицаи излязоха иззад ъгъла и тръгнаха право към него. Той влезе бързо в първия магазин и обърна гръб към тротоара.

— Bonjour, monsieur — каза младата дама на Адам. — Vous desirez quelque chose?^[2]

Адам се огледа. Навсякъде около него стояха гъвкави манекени в кюлоти, сutiени и жартиери с дълги черни чорапи.

— Търся подарък за съпругата си.

Момичето се усмихна:

— Може би комбинезон? — предложи тя.

— Да — каза Адам, — точно комбинезон искам. Имате ли във вишнево? — Той се извърна и видя как полицайтите бавно отминаха.

— Да, мисля, че има, но ще трябва да проверя в склада.

Дълго преди тя да донесе искания комбинезон, Адам беше стигнал следващата улица. Няколко минути нямаше изненади и когато му останаха само двеста метра, сърцето му биеše силно, сякаш искаше да изскочи от гърдите. На последния ъгъл се виждаше само един полицай, и то, изглежда, регулировчик, пък и Адам трябваше да върви с гръб към него. Най-сетне стигна зеления площад, отбелязан на картата като малка зелена точица. От другата страна на улицата забеляза националния флаг на Великобритания, закачен над една синя врата.

Навремето в Малайската джунгла сержантът често му казваше никога да не пробягва последните няколко крачки, особено ако е на открито. Той пресече платното и застана в края на малкия парк, само на петдесет метра от спасението. Един полицай патрулираше безцелно по улицата, но Адам предположи, че това е заради няколкото съседни консулства, и внимателно започна да го наблюдава. За две минути полицаят стигаше до края и после се обръщаше да продължи безгрижната си разходка. Адам се сви зад едно дърво в ъгъла на малкия парк и избра друго отсреща, само на няколко крачки от вратата на консулството, където можеше да се прикрие от идващия полицай.

Прецени, че ако върви с такава скорост, че да не привлича вниманието, ще измине последните тридесет метра за по-малко от десет секунди. Изчака полицаят да стигне крайната си точка.

Отново провери вратата на консулството и успокоен видя как едно момиче влиза, а после на улицата излезе човек с куфарче. Изглежда, че нямаше пазач, защото вратата остана полуотворена. Той погледна към еркерния прозорец на първия етаж и успя да види двама мъже да се взират нетърпеливо към парка, сякаш очакваха някой да дойде. Лорънс беше успял. Само след минути щеше да е в безопасност. Щом часовникът на катедралата удари единадесет, Адам вдигна яката на шлифера си и тръгна. На полицая му оставаха няколко крачки до последната точка, но все още вървеше в противоположната посока.

Адам тръгна през улицата с отмерена стъпка. На средата, точно на трамвайните релси, трябваше да спре и да пропусне една кола. Полицаят се обърна и започна да се връща.

Няколко секунди Адам остана неподвижен на сред широката улица, вгледан в дървото, което бе избрали за прикритие, в случай че полицаят се обърне, преди да е стигнал входа. После се отправи с уверена крачка към британското консулство. Внезапно пред него се изпречи висок мъж с атлетично телосложение и щръкнала руса коса.

Ако не бяха очите му, Адам никога нямаше да го познае.

[1] В името на Отца, Сина и Светия дух. — Б.ред. ↑

[2] Добър ден, господине. Желаете ли нещо? — Б.ред. ↑

**ВТОРА ЧАСТ
ДАУНИНГ СТРИЙТ 10, ЛОНДОН**

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лондон, Даунинг Стрийт 10, 17 юни 1966

Сър Морис Иънгийлд си тръгна от министър-председателя, без да разбере защо се отдава такова голямо значение на притежаването на някаква икона.

Номер 10 остана зад него. Сър Морис бързо стигна до сградата на Външно министерство и след секунди слезе от асансьора на седмия етаж. Когато влезе в кабинета си, Теса, секретарката му, подреждаше някакви материали.

— Веднага съберете Четвърти отдел — нареди той на жената, която му служеше предано вече четиринацетадесет години. — Да дойде и капитан Буш.

Теса повдигна вежди, но сър Морис пропусна безмълвния ѝ коментар, защото знаеше, че трудно ще се справи без сътрудничеството на американците. Сър Морис още веднъж обмисли инструкциите на министър-председателя. Нямаше нужда Харолд Уилсън да обяснява, че зачестилите трансатлантически телефонни разговори с Линдън Джонсън са зов за помощ.

Но какво общо имаше руската икона със светеца покровител на Англия?

Когато Романов тръгна към него, Адам отстъпи зад трамайните релси и един засилен трамвай мина между тях. Трамваят отмина, но Адам вече не се виждаше. Романов изръмжа, че се бе хванал на аматьорски трик, затича се и след двадесетина метра скочи в трамвая за изненада на пътниците. Започна ред по ред да проверява лицата им.

Адам изчака, докато трамваят се отдалечи на още двадесет метра, и се появи иззад едно дърво от другата страна на пътя. Сигурен беше, че ще се добере до спасителната врата на консулството, преди убиецът на Хайди да се върне. Провери отсрещната страна на улицата и изпсува тихо. Патрулиращият полицай беше само на няколко крачки от консулството и неумолимо се отправяше към входа му. Адам

погледна към отдалечаващия се трамвай и видя друг да идва насреща му. После с ужас видя как противникът му скача от единия на другия трамвай с пъргавината на първокласен гимнастик. Тъй като и полицаят беше само на няколко крачки от входа на консулството, Адам нямаше друг избор, освен да побегне, така че хукна по най-близката улица. След петдесетина метра погледна назад през рамо. Мъжът, когото знаеше само като Розенбаум, тъкмо се спускаше след него и изобщо не приличаше на безпомощен стариц.

Адам скачаше между коли и автобуси, провираше се около пешеходците, за да се откъсне от преследвача си. На първото кръстовище зърна пълничка дама да излиза от една телефонна кабина само на няколко метра от него. Бързо смени посоката, шмугна се в празната кабина и се сви вътре. Вратата бавно се притвори и щракна. Розенбаум профучаше покрай телефонната кабина. Адам знаеше, че ще изминат поне пет секунди, преди Розенбаум да разбере, че е изляган. Изскочи от кабината и се стрелна в обратна посока. Една, и две, и три, и четири, и пет — броеше той, докато тичаше по улицата. Погледна вдясно, изкачи три стъпала и се вмъкна през някаква летяща врата. Озова се пред малко гише, зад което седеше млада жена с кочан билети в ръка.

— Deux francs monsieur^[1] — каза момичето.

Адам я погледна, извади бързо два франка и тръгна по дълъг тъмен коридор към друга двукрила врата. Влезе и постоя малко, докато очите му свикнат с мрака. Беше първото представление за деня и киното беше почти празно. Адам избра място в края на един ред, така че да е на еднакво разстояние от двета изхода.

Погледна към екрана, благодарен, че филмът току-що започва, тъй като се нуждаеше от време, за да състави плана си. Когато еcranът ставаше достатъчно светъл, Адам изучаваше на картата късата червена линия и като използваше върха на палеца си за мерна единица, успя да прецени, че най-близката граница на Франция се намира само на осем мили, до Ферни — Волтер. Оттам можеше да пътува до Париж през Дижон и да се върне вкъщи, стига да се отърве за втори път. След като определи маршрута, Адам трябваше да реши как да пътува. Отхвърли всички видове обществен транспорт и реши да наеме кола. През паузата остана на мястото си, за да провери отново маршрутите. И когато Пол Нюман пак се появи на екрана, Адам сгъна картата и излезе

от киното през най-малко използвания през последните четири часа изход.

Когато сър Морис влезе в стаята за среща със Северния отдел, всички бяха вече там. Запознаваха се със съдържанието на папките, които им бяха дадени само преди час.

Той обиколи с поглед масата и насядалите, грижливо подбрани мъже. Все пак само един от тях му беше равен. И това не беше ветеранът Алек Снел, който бе служил най-дълго във Външно министерство и сега нервно пипаше мустака си в очакване сър Морис да заеме мястото си. До него беше Брайън Матюс, отличник от университета по две специалности, уравновесен, но с предизвикателно поведение. Срещу него седеше капитан Ралф Буш, представител на ЦРУ, който, след като пет години беше прикрепен към посолството на Гровнър Скуеър, се считаше повече англичанин от самите англичани и дори се мъчеше като доказателство за това да имитира начина на обличане във Външно министерство.

Вторият след сър Морис, когото някои считаха за твърде млад, въпреки че всички, освен Теса бяха забравили как сър Морис пое поста си, когато беше почти на неговата възраст, бе на другия край на масата.

И четиридесетата спряха разговорите веднага щом сър Морис зае мястото си.

— Господа — започна той, тъй като единствената присъстваща дама бе Теса, но той рядко отбелязваше присъствието ѝ, — министър-председателят дава на нашия Четвърти отдел пълната си благословия. Иска на всеки дванадесет часа да му изпращаме пълни доклади — където и да се намира и по всяко време на денонощието, ако има никакво неочеквано развитие. Така че, както виждате, няма време за губене. Към нашия отдел е прикрепен офицерът от ЦРУ Ралф Буш. Работил съм с капитан Буш няколко пъти през последните пет години и се радвам, че американското посолство го е избрало за свой представител.

Мъжът, който седеше вдясно от сър Морис, се поклони леко. Висок към метър и седемдесет и пет, с широки, мускулести рамене и

пригладена черна брада, той приличаше на моряка от рекламиите на цигарите „Плейърс“.

Приликата му с моряк не беше изцяло измислена — беше служил като офицер във Военноморските сили на САЩ през Втората световна война.

— Според последните получени доклади — продължи сър Морис като отвори папката пред себе си, — Скот не е стигнал до консулството тази сутрин въпреки искането ни към полицията да поставят не повече от един привидно дежурен на разстояние двеста метра от парка. Освен непълната ни информация от вчера Британските авиолинии потвърдиха, че Скот е имал телефонен разговор с „Роже и сие“, докато е бил на летището. След значителен натиск от страна на нашия посланик и Интерпол ние научихме от господин Роже, че Скот е посетил банката, с цел да вземе неизвестно дарение от някой си господин Емануел Розенбаум. По-нататъшните проверки установиха, че този господин Розенбаум е пристигнал в Цюрих вчера сутринта и е пътувал за Женева същия ден следобед. Напуснал е хотела си днес сутринта и впоследствие е изчезнал от лицето на земята. Никой от тези факти нямаше да има толкова голямо значение, ако господин Розенбаум не се беше качил на самолета за Цюрих от — сър Морис не можа да устои на една кратка драматична пауза — Москва. Затова, не без основание според мен, можем да приемем, че който и да е господин Розенбаум, той работи пряко или косвено за КГБ.

— Както знаем от горчив опит, КГБ е добре комплектуван в Женева от голям брой източноевропейци, които работят под маскировката на Обединените нации за Международната организация на труда и Световната здравна организация. Всички имат необходимия дипломатически статут, който им позволява да вършат конспиративната си работа. За мен все още остава загадка обаче защо господин Розенбаум ще убива двама невинни заради сравнително малко известна икона. Това мога да докладвам до днес. Но може би вие сте попаднали на нещо ново — каза сър Морис, като се обърна към своя Номер втори.

Лорънс Пембъртън вдигна глава от другия край на масата.

— След срещата ни тази сутрин, сър Морис — започна той, — говорих със сестрата и майката на Скот и с адвокатската фирма в Апълшо, изпълнила завещанието на баща му. Стана ясно, че в

завещанието Скот не получава нищо значително, с изключение на един плик, в който според майка му се е намирало писмо от райхсмаршал Херман Гьоринг.

Всички незабавно се разшумяха. Сър Морис почука с кокалчетата на пръстите си по масата и попита:

— Имаме ли представа за съдържанието на писмото от Гьоринг?

— Не знам за цялото писмо, сър. Но един от нашите кандидати, Никола Уейнрайт, бил помолен от Скот да преведе нещо, за което сега смятаме, че е откъс от писмото, тъй като Уейнрайт попитал изпитната комисия дали не е част от теста му.

Лорънс извади лист хартия от папката пред себе си и прочете откъса:

— „Не може да не сте забелязали, че през годината един човек от охраната редовно ме снабдяваше с хавански пури — едно от малкото разрешени ми удоволствия, въпреки че съм в затвора. Самите пури служеха и за друго, тъй като във всяка една имаше капсула с малко количество отрова. Като я имах, бях спокоен по време на процеса, защото знаех, че ще умра, когато го поискам аз, а не палачът ми.“

— И това ли е всичко? — попита сър Морис.

— Боя се, че да — каза Лорънс, — въпреки че това потвърждава пътуването на Скот до Женева. Не се съмнявам, че пакетът, за който той отиде, съдържа иконата „Св. Георги и змея“, оставена на баща му от Гьоринг.

— „Св. Георги и змея“! — прекъсна го Матюс. — Но това е иконата, която половината КГБ търси през последните две седмици, и моят отдел се опитва да открие причината.

— И какво открихте? — попита сър Морис.

— Много малко — призна Матюс. — Но започваме да мислим, че е само примамка, защото Царската икона „Св. Георги и змея“ е в Зимния дворец в Ленинград поне от сто години.

— Нещо друго? — попита сър Морис.

— Само това, че ръководител на отдела, занимаващ се с издирането на иконата, е Алекс Романов.

Снел подсвирна.

— Поне знаем, че имаме работа с челния отряд — каза той.

Последва дълго мълчание. После сър Морис пак взе думата:

— Ясно е едно. Първо, трябва да се доберем до Скот и да приемем, че сме изправени срещу Романов. Какво ще направим по този въпрос?

— Ще се опитаме да го отстраним — каза Лорънс. — Заедно с американците имаме седемнадесет оперативни работници в Женева и всички до един се опитват да открият Скот.

— Хиляди от швейцарската полиция се занимават със същото, въпреки че един господ знае на чия страна са — добави Снел.

— Почти невъзможно е да ги убедим — продължи Лорънс, — че Скот по никакъв начин не е виновен за двете убийства. Така че трябва да го измъкнем, без да разчитаме на тяхното сътрудничество.

— Но какви ще бъдат последствията, ако Романов или този Розенбаум, който сигурно също е от КГБ, успеят да стигнат до Скот преди нас? — попита Матюс.

— Един обикновен гражданин трябва да се справи с най-безмилостния руски агент. Това е всичко — намеси се капитан Буш.

Лорънс се обърна към американеца.

— Отдавна познавам Адам. Иронията в това затруднено положение е, че аз самият, без негово знание, го препоръчах за място в Северния отдел. Възнамерявах да се присъедини към нас, след като го обучат. Ако Романов или някой от отряда му се изправи лице в лице със Скот, имайте предвид, че той е награден с Кръст за храброст заради участие в сражение срещу хиляди китайци.

— Но ако се окаже Романов — попита Снел, — дали Скот ще може да се справи с него?

— Бих казал „не“, преди Розенбаум да убие приятелката му — отсече Лорънс.

— Дори и при тези обстоятелства не съм убеден в шансовете му — каза Буш.

— Нито пък аз — добави Матюс.

— Защото не познавате Адам Скот — каза Лорънс.

Матюс сведе поглед, за да избегне сблъсъка с шефа си. Неговият шеф. С десет години по-млад. Само двамата бяха в списъка — и пак избраха за заместник-секретар поредния възпитаник на Оксфорд или Кеймбридж. Матюс знаеше, че от гледна точка на Външно министерство не е нито от подходящо училище, нито от подходящ университет. Трябваше да послуша баща си и да постъпи на работа в

полицията. Там няма класови бариери и досега вече сигурно щеше да е старши полицейски офицер.

Сър Морис не обърна внимание на изблика му, тъй като това беше станало нещо обикновено, откакто бе предпочел Пембъртън пред по-възрастния му колега.

— Може ли да знам — намеси се Снел и се втренчи право в Буш, — защо има такова несъответствие между тази относително малко известна икона и голямата важност, която й придават както Русия, така и Съединените щати?

— И ние сме озадачени като вас — каза американецът. — Всичко, което можем да добавим към досегашната ви информация, е, че преди две седмици руснаците са депозирали в Ню Йорк злато на стойност седемстотин милиона долара без никакви обяснения. Разбира се, в момента не сме сигурни дали това има някаква връзка.

— Седемстотин милиона долара! — възклика сър Морис. — Можете да купите половината от страните в Обединените нации за тази сума.

— И всички икони по света — каза Матюс.

— Да се върнем към известното и да престанем с догадките — каза сър Морис, като се обърна пак към своя Номер две. — Какви незабавни действия предлагате?

Лорънс отвори папка с червена лента по края. Напречно отгоре беше напечатано с черно „Оперативен план“. Не му беше нужно да се позовава на съдържанието й, но все пак от време на време проверяваше да не е забравил нещо.

— Както вече докладвах, имаме седемнадесет агенти, действащи в Женева, и американците изпращат днес още дванадесет. Като прибавим руснаците и швейцарците, които претърсват града като рицари от Кръглата маса, търсещи Светия Граал, съм убеден, че скоро някой ще попадне на Скот. Един от най-големите проблеми е, както вече обясних, че швейцарците не желаят да си сътрудничат. За тях Скот е обикновен избягал престъпник и те заявиха категорично, че ако се доберат първи до него, няма да му дадат дипломатически имунитет.

— Както ние, така и швейцарската полиция и без съмнение руснаците — продължи Лорънс, — започнахме проверки във всички явни места: хотели, пансиони, ресторани, летища, компании за наемане на коли, дори тоалетни. В постоянна връзка сме с всички

агенти по места. Така че ако Скот неочеквано се появи отнякъде, ще можем моментално да го подкрепим. — Лорънс вдигна поглед и забеляза, че един от групата си записва всички подробности. — Ще прибавя, че в пощата подслушват всяко телефонно обаждане от Женева до банката „Баркли“. Ако Скот отново опита да се свърже с мен в банката или в апартамента ми, разговорът автоматично ще бъде прехвърлен тук, в този кабинет.

— Знае ли, че работиш за тайните служби? — попита Снел и прокара ръка през тъмната си коса.

— Не. И той като скъпата ми майка все още мисли, че съм чиновник в международния отдел на „Баркли“. Но не след дълго ще се досети, че това е само фасада. За разлика от майка ми той не вярва на всичко, което му казвам, а след разговора ни снощи сигурно ще стане подозрителен.

— Имаме ли още въпроси? — попита сър Морис, като погледна към Лорънс.

— Засега не, сър. Правим всичко възможно, като се има предвид, че не сме на собствен терен. Но предполагам, че по един или друг начин случаят ще приключи до двадесет и четири часа. Затова съм изисквал да се пригответят удобства за през нощта, в случай че ни потрябват. Като се върнете след вечеря, ще намерите оправени легла в кабинетите си.

— Днес няма да вечеряме — каза сър Морис.

От вратата на киното се излизаше на оживен тротоар и Адам се включи в потока връщащи се от работа хора. Стараеше се да не се оглежда, докато върви, но очите му не преставаха да се въртят на сто и осемдесет градуса. Мина три квартала и забеляза на другата страна на улицата червена реклама на „Авис“, люлееща се от следобедния ветрец. Премина кръстовището, но щом стъпи на отсрещния тротоар, замръзна на място. Точно пред него в бълсканицата стоеше някакъв мъж с шлифер. Оглеждаше се непрекъснато, без да избере никаква посока. Дали беше от хората на Розенбаум, от полицията или дори британец? Нямаше как да разбере на чия страна е. Адам не го изпускаше от поглед и видя как онзи извади рязко телефон и като го

доближи до устата си, започна да шепне нещо. „Нищо за докладване, сър. Няма следа от нашия човек, не съм виждал и никой от КГБ.“

Адам не можеше да чуе думите, но свърна в първата пряка, като почти връхлетя върху едно вестникарче. „Le soldat anglais toujours à Genève“^[2] — тръбяха заглавията. Той бързо пресече още една улица и спря отново, този път зад някаква мраморна статуя в средата на малка тревна площ.

Вгледа се в хотела насреща, но знаеше, че е безсмислено да се опитва да се скрие там. Тъкмо щеше да отмине, когато видя пред хотела да спира голям туристически автобус с красив син надпис „Кралски симфоничен оркестър“. Загледа как музикантите излизат от хотела и се качват на автобуса — носеха инструментите си в кальфи с най-различна форма и големина. Един носеше дори голяма литавра, която сложи в багажника. Адам реши, че едва ли ще има по-добра възможност. Когато следващата група музиканти излезе от двойната врата, той бързо се шмугна между тях, без никой да го забележи. После продължи и влезе в отворената врата на хотела. Първото нещо, което забеляза в оживеното фойе, бе един контрабас, опрян на стената. Погледна етикета върху кальфа — „Робин Бересфорд“.

Адам отиде до гишето и направи знак на служителя.

— Трябва ми спешно ключа от стаята — забравил съм си лъка горе и задържам всички.

— Да, сър. Кой е номерът на стаята?

— Мисля, че е 312 — каза Адам.

— Името ви, сър.

— Бересфорд — Робин Бересфорд.

Служителят му подаде ключа от 612.

— Сгрешихте само с три етажа, сър.

— Благодаря — каза Адам, загърби гишето и се обърна само за да види, че администраторът вече обслужва друг клиент.

Отиде спокойно до асансьора, който бълваше още музиканти, изчака ги и влезе, натисна копчето за шестия етаж и зачака. Почувства се ободрен като видя вратите да се затварят и за първи път от няколко часа остана сам. Вратите се отвориха отново и той с облекчение откри, че в коридора няма никого. Бързо тръгна към стая 612.

Превъртя ключа, отвори вратата и с най-добрния френски акцент, който можа да постигне, каза:

— Румсървис.

Никой не отговори. Той влезе и заключи вратата. В ъгъла стоеше неотварян куфар. Адам погледна етикета. Очевидно господин Бересфорд не бе имал време да си разопакова багажа. Адам огледа стаята, но не откри следи от госта на хотела, освен един лист на нощното шкафче. Беше напечатан маршрут: „Европейско турне: Женева, Франкфурт, Берлин, Амстердам, Лондон. Женева: автобус в 17:00 до концертната зала; репетиция 18:00; представление 19:30; втори концерт 22:00. Програма: Моцарт — Трети концерт за валдхорна и оркестър — първа част, Брамс — Втора симфония, Шуберт — Незавършена симфония“.

Погледна часовника си. Докато Робин Бересфорд изпълнише „Незавършена симфония“, той щеше да е минал границата. Все пак по-безопасно беше да остане в стая 612, докато се смрачи.

Вдигна телефона до леглото, набра румсървиса и си поръча вечеря, а после влезе в банята. Видя на мивката пластмасова чантичка с напечатан напречно надпис: „Благопожелания от ръководството“. Вътре имаше сапун, малка четка за зъби, паста и пластмасова самобръсначка.

Тъкмо свърши с бръсненето и чу някой да чука на вратата с думите: „Румсървис“. Адам бързо покри лицето си с пяна, сложи си хотелския халат и отвори. Сервитъорът подреди масата, без да го погледне повторно, и попита:

— Бихте ли подписали сметката, сър.

Подаде на Адам листче хартия. Адам го подписа „Робин Бересфорд“ и добави петнадесет процентов бакшиш.

— Благодаря — каза сервитъорът и напусна.

Щом вратата се затвори, Адам насочи поглед към пиршеството от лучена супа, бифтек от бут със зелен боб и малинов шербет. Бутилка марково вино бе отворена и чакаше да я налеят. Изведнъж почувства, че не е чак толкова гладен.

Още не можеше да повярва в преживяното. Ех, да не беше настоявал Хайди да го придружи в това глупаво пътуване!

Само преди седмица тя дори не го познаваше, а сега той беше отговорен за смъртта ѝ. Ще трябва да обясни на родителите ѝ какво се е случило с дъщеря им. Но преди да застане пред тях, трябваше да намери някакво обяснение на нещата, които още не разбираше. Не

разбираше какво общо има с всичко маловажната икона. Маловажна ли?

Щом свърши с вечерята, Адам избута количката в коридора и окачи табелката „Не беспокойте“. Върна се в стаята и се загледа през прозореца. Слънцето май щеше да свети още цял час над Женева. Адам легна и започна да обмисля това, което се бе случило с живота му през последните двадесет и четири часа.

— „Антарктик“ притежава икона на „Свети Георги и змея“. Но от архивите ни за този период знаем, че тази икона е унищожена, когато самолетът на Великия херцог на Хесе се разбива над Белгия през 1937.

— Това може да е записано в архивите ви — каза мъжът от другата страна на телефона, — но какво ще стане, Лангли, ако информацията ти се окаже грешна и иконата е била намерена от Гьоринг, без да е върната на Великия херцог?

— Но Сталин потвърди в Ялта, че иконата и съдържанието ѝ са унищожени преди самолетната катастрофа. Той се съгласи да мълчи, докато не притежава оригиналния документ. В края на краищата по тази причина Рузвелт спечели толкова малко, докато в замяна Сталин получи толкова много. Не помниш ли какъв шум вдигна Чърчил?

— Разбира се, защото той е разbral, че Великобритания няма да извлече полза от подобно решение.

— Но ако сега руснаците са открили съществуването на оригиналната икона?

— Предполагаш, че ще сложат ръка и на оригиналния документ?

— Точно така, затова трябва да се добереш до „Антарктик“ преди руснаците или Външно министерство.

— Искаме Външно министерство да продължава да вярва точно в това.

— „Кой ми е спал в легълцето? — казало първото джудженце.“

Адам се стресна и се събуди. Над него се беше надвесило едно момиче — стискаше здраво грифа на контрабаса с една ръка, а с другата лъка. Беше висока почти метър и осемдесет и със сигурност тежеше повече от него. Имаше дълга, блъскава червена коса, която контрастираше с всичко останало така, сякаш Създателят бе започнал

от върха и след това бързо бе загубил интерес към работата си. Беше облечена с бяла блуза и черна разкроена пола, стигаща почти до земята.

— Ти коя си? — попита стреснато Адам.

— Сто на сто не съм Снежанка — засече го тя. — Да се върнем на въпроса. Ти кой си?

Адам се поколеба:

— Ако ти кажа, няма да повярваш.

— Защо не? — каза тя. — Не ми приличаш на принц Чарлз или Елвис Пресли, така че продължавай, опитай — да видим дали ще мине.

— Аз съм Адам Скот.

— Да не би да трябва да припадна от радост и да се спусна към теб, или да изкрешя и да избягам? — попита тя.

Адам изведнъж осъзна, че момичето не е гледало телевизия и не е чело вестник поне два дни и пусна в ход съобразителността си.

— Мислех, че приятелят ми Робин трябва да е в тая стая — каза уверено той.

— И аз мислех така, преди да те видя върху леглото си.

— Ти си Робин Бересфорд?

— Доста си схватлив за току-що събудил се от сън.

— Ро-Робин трябва да е...

— Какво съм виновна, че баща ми е искал момче? — каза тя. — Още не си обяснил какво правиш на леглото ми.

— Мога ли да се надявам, че ще ме изслушаш поне пет минути, без да ме прекъсваш? — попита Адам.

— Да, но не си губи повече времето с вълшебни приказки — каза Робин. — Баща ми беше роден лъжец и когато станах на дванадесет, вече ми беше съвсем ясен.

— На това място бих седнал — каза Адам. — Може да продължи по-дълго, отколкото трае средно акомпаниментът на контрабас.

— Ще остана права, ако нямаш нищо против — каза Робин. — Поне до първата лъжа.

— Както искаш. Какво желаеш първо? Добрата новина или лошата новина?

— Пробвай първо с лошата.

— Швейцарската полиция ме търси да ме арестува и...

- За какво? — прекъсна го Робин.
- Убийство — каза Скот.
- Каква е добрата новина? — попита тя.
- Невинен съм.

Романов стоеше в кабинета на посланика с ръце върху масата.

— Обвинявам себе си — каза той много бавно — дори повече отколкото всеки от вас. Аз подцених англичанина. Той е добър; и ако се надявате да го убиете, преди аз да го хвана, трябва да сте много добри.

Никой от събраните тази нощ в кабинета на посланика не мислеше да противоречи на другаря майор. Романов замълча и огледа групата мъже, долетели след кратко нареждане от няколко европейски сателитни държави. Всички отдавна служеха на КГБ, обаче само един от тях, Валчек, беше лично познат на Романов — но пък той работеше твърде тясно със Зaborски, за да може да му се довери. Вече бе приел факта, че само някои от тях познават Женева. Молеше се британците и американците да са изправени пред същия проблем.

Погледът му обиколи стаята. Швейцарската полиция имаше най-добрата възможност да намери Скот, но пък изобщо не искаше да им помогне. Все пак Романов с удоволствие бе научил от главната си връзка в Женева, че швейцарците са отказали сътрудничество и на британците, и на американците.

— Другари — каза той веднага, щом всички се настаниха, — няма нужда да ви напомням, че са ни доверили жизненоважна за Родината задача. — Замълча и провери дали върху някое от лицата не е преминала и най-малката следа на скептичност. Удовлетворен продължи: — Затова ще поддържаме зорко наблюдение на Женева, в случай че Скот все още се крие някъде в града. Моето предположение е, че той ще чака да се стъмни или дори може би да се развидели, и тогава ще се отправи към най-близката граница. Очевидно изборът му ще се спре на френската граница. Защото освен че англичаните са били във война с Германия два пъти през последните петдесет години, те никога не са си правили труд да овладеят немския език и само малцина говорят сносен френски. Така че той вероятно ще се чувства по-безопасно в тази страна. Това също му предоставя възможност да пресече само една граница до крайбрежието. Ако е толкова глупав, че

да опита да тръгне със самолет, ще открие всички летища завардени; ако опита с влак, нашите хора са там. Но аз предполагам, че ще опита да избяга с моторно превозно средство. Затова ще взема пет души с мен на френската граница, а майор Валчек ще вземе други петима в Базел на немския пропускателен пункт. Тези от вас, които току-що пристигнаха, ще сменят онези агенти, които вече са на терен. И не очаквайте Скот да се скита из града с вид на турист по време на отпушка. Разгледайте внимателно снимките му и бъдете готови той да опита да изчезне под някаква аматьорска дегизация. — Романов замълча за ефект. — Който ми донесе Царската икона, може да не се съмнява в бъдещото си благоденствие, когато се върнем у дома.

За първи път по лицата на присъстващите се изписа надежда. Романов извади дубликата на иконата и го вдигна високо над главата си, за да го видят всички.

— Когато намерите оригинала, задачата ви ще е изпълнена. Разгледайте я внимателно, другари, защото снимки няма... И помнете: единствената разлика между тази икона и другата, която е у него, се състои в малка сребърна корона, поставена на гърба на рамката. Ако видите тази корона, ще знаете, че сте намерили изчезналия шедъровър.

Романов прибра иконата и погледна мълчащите мъже.

— Помнете, че Скот е добър, но не чак толкова.

[1] Два франка, господине. — Б.ред. ↑

[2] Английският войник е неизменно в Женева. — Б.ред. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не си лош, Скот, изобщо не си лош — каза Робин, след като изслуша историята на Адам. Стоеше, хванала контрабаса. — Или си дяволски лъжец, или аз съм изгубила усета си.

Адам се усмихна на едрото момиче, в чиито ръце лъкът изглеждаше като клечка за зъби.

— Мога ли да видя иконата, или трябва да вярвам на честната ти дума?

Адам скочи от леглото и извади от джоба на шлифера си пакета с Царската икона. Робин облегна контрабаса на стената, подпра лъка на него и се настани на единствения стол в стаята. Адам ѝ подаде иконата. Тя се взря за известно време в лицето на Свети Георги, без да изрази мнението си, и накрая отрони:

— Великолепна е. И бих разбрала всеки, който иска да я притежава. Но никоя картина не струва трагедията и неприятностите, които си преживял.

— Съгласен съм, че е необяснимо — каза Адам. — Но Розенбаум, или каквото и да е истинското му име, уби двама души, за да се добере до нея, и вече съм убеден, че докато иконата е у мен, аз съм следващият.

Робин продължи да се взира в златните, червени, сини и жълти багри, които изграждаха образите на Свети Георги и змея.

— И никакви други следи?

— Само писмото, което Гъоринг е дал на баща ми.

Робин обърна иконата.

— Какво означава това? — попита тя, като посочи малката сребърна корона, поставена в дървото.

— Според специалист от „Сотби“ това доказва, че някога е притежавана от царя. И много покачва цената ѝ, както ме увери той.

— Все пак не заслужава да убиеш заради нея — каза Робин я му върна иконата. — Каква ли тайна крие Свети Георги?

Адам сви рамене и се намръщи, защото след смъртта на Хайди си беше задавал същия въпрос безброй пъти. После пак прибра

мълчаливия светец в шлифера си.

— Какъв щеше да е планът ти, ако не беше заспал? — попита Робин. — Освен да оправиш леглото?

Адам се усмихна.

— Надявах се още веднъж да се обадя на Лорънс, ако се е приbral вкъщи, и да проверя дали има още новини за мен. Ако не се беше върнал, или пък не можеше да помогне, щях да наема кола и да опитам да мина през швейцарската граница във Франция, а после понататък към Англия. Сигурен съм, че Розенбаум и хората му, както и швейцарската полиция, вече напълно ще са завардили всички летища и гари.

— Без съмнение и Розенбаум ще е стигнал до тези заключения, ако е наполовина толкова добър, колкото твърдиш — каза Робин. — Затова по-добре да се свържем с приятеля ти Лорънс и да видим дали не му е хрумнала някаква по-блестяща идея.

Тя скочи от стола и пресече стаята към телефона.

— Не трябва да се замесваш — каза Адам колебливо.

— Аз вече съм замесена — каза Робин. — И мога да ти кажа, че е далеч по-вълнуващо от „Незавършената“ на Шуберт. Щом се свържа с приятеля ти, веднага ще ти го дам и така никой няма да разбере кой се обажда.

Той ѝ каза номера в апартамента и тя помоли момичето от централата да я свърже.

Адам погледна часовника си: единадесет и четиридесет. Дали Лорънс вече ще си е вкъщи? Телефонът не беше иззвънял и два пъти, когато Робин чу мъжки глас и веднага подаде слушалката.

— Ало, кой е? — попита гласът.

Адам си припомни колко странно му се струваше, че Лорънс никога не казва името си.

— Аз съм, Лорънс.

— Къде си?

— Все още в Женева.

— Клиентите ми те чакаха в единадесет тази сутрин.

— Също и Розенбаум.

— Кой е Розенбаум?

— Едно синеоко русокосо чудовище, високо метър и осемдесет. Лорънс за миг замълча.

— Още ли е у теб нашият светец покровител?

— Да — каза Адам. — Но какво може да е толкова важно за...

— Затвори телефона и ми се обади пак след три минути.

Линията прекъсна. Адам не можеше да си обясни неочакваната промяна в поведението на приятеля си. Какво не бе забелязал през месеците, когато живееха заедно? Опита се да си спомни подробности, които би счел за незначителни и които Лорънс майсторски би прикрил.

— Наред ли е всичко? — прекъсна мислите му Робин.

— Така мисля — каза малко озадачен Адам. — Иска да му се обадя пак след три минути. Имаш ли нещо против?

— За това турне отидаха вече осем хиляди лири на данъкоплатците, така че няколко международни разговора не са от голямо значение — каза тя.

След три минути Робин вдигна слушалката и повтори номера. Лорънс се обади след първото позвъняване.

— Само отговаряй на въпросите ми — каза Лорънс.

— Не, няма да отговарям на въпросите ти — каза Адам. Раздразнението му от поведението на Лорънс ставаше все по-голямо. — Преди да измъкнеш още нещо от мен, искам ти да ми отговориш на някои въпроси. Ясен ли съм?

— Да — каза по-меко Лорънс.

— Кой е Розенбаум?

Лорънс не отговори веднага.

— Няма да ти кажа нищо повече, докато не ми кажеш истината.

— От твоето описание имам всички основания да вярвам, че Розенбаум е руски агент и истинското му име е Алекс Романов.

— Руски агент? Но защо един руски агент ще иска да вземе моята икона?

— Не знам — каза Лорънс. — Надявахме се ти да можеш да ни кажеш.

— Кои „вие“ се надявахте?

Пак последва дълго мълчание.

— Кои „вие“? — повтори Адам. — Не очакваш повече да ти вярвам, че работиш за „Баркли“, нали?

— Работя във Външно министерство — каза Лорънс.

— Като какъв?

— Нямам право...

— Стига си се надувал, Лорънс. Като какъв?
— Заместник съм в малък отдел, който се занимава с...
— Шпионаж — тази дума използваме напоследък ние, лаиците
— каза Адам. — И щом толкова ти трябва моята икона, по-добре ме
измъкни жив от тази бъркотия, защото Романов убива заради нея и вие
знаете това.

— Къде си?

— Хотел „Ричмънд“.

— В телефонна кабина? — попита недоверчиво Лорънс.

— Не, в хотелска стая.

— Регистрирана на твоето име?

— Не, на името на един приятел. Приятелка.

— Тя с теб ли е сега?

— Да — каза Адам.

— По дяволите — каза Лорънс. — Добре. Не напускай стаята до
седем сутринта, после пак се обади на този номер. Така ще имам
достатъчно време да уредя всичко.

— Това ли е най-доброто, което можеш да направиш? — тръсна
се Адам, но линията вече беше прекъсната. — Изглежда, че ще съм
вързан за теб тази нощ — каза той на Робин и затвори телефона.

— Точно обратното, аз съм тази, която е вързана за теб —
отвърна Робин и изчезна в банята.

Адам обиколи няколко пъти стаята и опита да легне на фтьойла.
Или трябваше да сложи главата си върху възглавничка, подпряна на
тънката дървена облегалка, или да провеси краката си от другия край.
Когато Робин се върна, облечена в небесносиня пижама, той вече беше
избрал пода.

— Не са много столовете, нали? — каза Робин. — Британското
разузнаване трябваше да ме предупреди да наема стая с две легла.

После се пъхна в леглото и изгаси лампата.

— Много удобно — бяха последните й думи.

Адам лежеше по гръб на пода, възглавничката от стола беше под
главата му, а хотелският халат му служеше за одеяло. Той спеше на
пресекулки, мислите му прескачаха от въпросите за важността на
иконата и откъде Лорънс знае толкова много за нея, до най-важното за
момента — как щяха да го измъкнат жив от хотела?

Романов търпеливо изчака да вдигнат телефона отсреща.

— Да — каза гласът и той незабавно го разпозна.

— Къде е той? — попита Романов.

Ментор каза само четири думи и затвори.

Адам се сепна и се събуди цял час преди времето, когато трябваше да позвъни пак на Лорънс. Почти четиридесет минути лежа на пода и само равномерното дишане на Робин му напомняше, че не е сам. Изведнъж до него достигна странен звук от коридора — шумолене, две-три стъпки, пауза, и пак шумолене. Адам се надигна тихо от пода и допълзя до вратата. Робин продължаваше да диша ритмично. Шумоленето се чуваше все по-близо. Адам взе една здрава дървена закачалка за дрехи от масичката до вратата. Стисна я с дясната си ръка, вдигна я над главата си и зачака. Шумоленето се чу пак — и под вратата се подаде един вестник, а стъпките се отдалечиха. Нямаше нужда да се навежда, за да види собствената си снимка на първата страница от международното издание на „Хералд Трибюн“.

Адам взе вестника в банята, затвори тихо вратата ѝ, светна лампата и прочете уводната статия. Беше почти като вчерашната, но присъстваше и предпазливият коментар на бившия му командир, както и неловкото мълчание на майка му. Почувства се безпомощен.

Отиде тихо до Робин, за да не я събуди. Тя не се помръдна. Той взе телефона, издърпа го в банята и успя някак да затвори вратата. Избра телефонистката и направи поръчка за Лондон.

— Ти ли си, Лорънс? — попита той, щом отсреща вдигнаха.

— Да — беше отговорът.

— Нещата се влошиха. Все още се укривам в хотела, но снимката ми е на първа страница на всички вестници.

— Знам — каза Лорънс. — Опитахме се да го предотвратим, но швейцарците отказаха сътрудничество.

— Тогава и аз да се предам на швейцарците — каза Адам. — По дяволите всичко, невинен съм.

— Не, Адам, в Швейцария те считат за виновен, докато се докаже невинността ти, а ти сигурно вече си разбрали, че си замесен в нещо много по-важно от двойното убийство.

— Какво може да е по-важно от двойно убийство, щом целият свят мисли, че ти си убиецът? — попита ядосано Адам.

— Много добре разбирам как се чувствуваш, но единственият ти шанс сега е да спазваш инструкциите ми до най-малката подробност и да се отнасяш с подозрение към всяко лице, на което попаднеш.

— Слушам — каза Адам.

— Запомни всичко, което ти кажа, защото няма да повтарям. Кралският симфоничен оркестър е отседнал в хотела, където си ти. Те заминават за Франкфурт в десет часа тази сутрин. Напусни стаята в десет без пет, присъедини се към оркестъра във фоайето и тръгни към входа, където ще е паркиран автобусът им. От другата страна на пътя ще те чака кола. Колата е черен мерцедес и ще видиш шофьор в сива униформа да стои до отворената ѝ врата. Уредили сме друга кола да не паркира в този час на улицата, така че не можеш да я събъркаш. Влез отзад в колата и чакай. До теб ще има още един мъж и ще те закарат в нашето консулство, където ще бъдеш в безопасност. Да повторя ли нещо?

— Не — каза Адам, — но...

— Успех — каза Лорънс и затвори.

В седем и тридесет той вече бе взел душ, а Робин спеше все така дълбоко. Адам ѝ завидя. Клонче да изпращаше навън, и той беше напълно буден. Още не можеше да промени навиците, придобити по време на двете години в Малайската джунгла — там никога не се знаеше кога ще нападнат китайците и затова, ако искаш да оживееш, не биваше да спиш повече от два-три часа наведнъж.

Робин не помръдна още половин час, а през това време Адам седеше на фотьойла и прехвърляше в ума си плана на Лорънс. В девет без десет тя най-после се събуди и ѝ трябаха цели пет минути, за да дойде на себе си. Премигна, като видя Адам, и после на лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Значи не ме уби, докато спях — каза тя.

— Едва ли щеше да забележиш, ако бях го направил.

— Когато баща ти има навика да се връща пиян по всяко време на денонощието, свикваш да спиш като пън — обясни тя и стъпи на килима. — Не трябваше ли да се обадиш в Лондон?

— Вече го направих.

— И какъв е главният план? — попита Робин, като потърка очи и се отправи към банята.

— Ще тръгна с теб — каза Адам.

— Повечето от тези, с които прекарвам нощта, не остават толкова дълго — отбеляза тя и затвори след себе си вратата на банята.

Той се опита да чете вестника, но всъщност слушаше как се пълни ваната.

— Означава ли това, че във Франкфурт ще сме също в една стая? — попита Робин след няколко минути, сякаш разговорът им изобщо не беше прекъсван от влизането й в банята.

— Не, веднага щом излезем от хотела, ще те оставя в автобуса, а аз ще се отправя към една кола в другия край на улицата.

— Тук вече повече приличаш на другите мъже в живота ми — каза тя. — Но поне можем да закусим заедно, преди да се сбогуваме.

— Тя вдигна телефона. — Умирам за лакерда. А ти?

Адам не отговори. Гледаше часовника си почти всяка минута. Петнадесет минути по-късно сервитьорът пристигна със закуската. Адам изчака в банята. Когато се появи отново, не прояви интерес към храната и Робин изяде сама четирите риби и по-голямата част от препечените филии. Мина девет. Едно пиколо изкарва количката със закуската и Робин започна да прибира багажа си. Телефонът иззвъня и Адам скочи нервно. Робин вдигна слушалката.

— Да, Стивън. Не, няма нужда да ми помагаш с багажа. Сега не.

— Тя затвори телефона. — Замиnavame за Франкфурт в десет.

— Знам — каза Адам.

— Трябва да направим Лорънс менажер на оркестъра. Той знае всичко, още преди да е решено. — И Адам мислеше същото. — Поне в замяна ще има кой да ми носи багажа — добави Робин.

— Ако искаш, аз ще ти нося контрабаса — предложи Адам.

— Опитай да видя как ще се справиш — каза тя.

Адам отиде до огромния инструмент, подпрян в калъфа си на стената. Опита да го подхване от различни страни, но все не успяваше да го задържи повече от няколко секунди. Робин отиде при него и с едно движение вдигна инструмента на рамото си и постигна идеален баланс. Заразхожда се напред-назад из стаята, като демонстрираше силата си.

— Чалъм трябва, хилаво приятелче — каза тя. — О... Защо ли повярвах на всичките ти приказки снощи, че те гонела половината швейцарска полиция! Всичко е било само за да преспиши с мен.

Адам опита да се засмее, после вдигна шлифера си и провери дали джобът с иконата е затворен. Страхът и очакването го караха да потрепва.

Робин го погледна и каза нежно:

— Не се беспокой. След няколко минути всичко ще приключи. — Тя видя вестника на пода. — Ако бях на твоето място, щях да ги осъдя.

— Защо?

— В действителност изглеждаш много по-добре.

— Благодаря за всичко — каза той. — Сега трябва да тръгваме.

— През цялото време ми напомняш за един от любовниците ми — каза Робин печално.

Адам взе куфара ѝ, а Робин пак вдигна контрабаса на рамото си, отвори вратата и огледа коридора: само двама колеги оркестранти чакаха асансьора. Робин и Адам отидоха при двамата музиканти, казаха си „добро утро“ и всички мълчаливо изчакаха да се отворят вратите на асансьора. Щом влязоха в него, двамата колеги на Робин заоглеждаха Адам. Отначало това го притесни, защото помисли, че са го познали по снимката във вестника. После осъзна, че са любопитни да видят с кого Робин е прекарала нощта. Тя му смигна похотливо, сякаш да им покаже, че възнамерява още дълго да бъде с този мъж.

От своя страна Адам се сниши въгъла зад контрабаса и поемаше дълбоко въздух, докато асансьорът бавно се спускаше надолу.

Вратите му се отвориха и Робин изчака двамата си колеги да излязат първи, а после направи всичко възможно да закрива Адам, докато пресича фоайето. Погледът му беше впит във входната врата. Виждаше се автобусът, заел по-голямата част от улицата. Няколко оркестранти вече се качваха в него. Още една минута и щеше да е в безопасност. Наблюдаваше как внимателно слагат барабаните в широкия багажник.

— О, господи, забравих — каза Робин. — Трябва да сложа контрабаса отзад в багажника.

— По-късно — остро каза Адам. — Продължавай да вървиш, докато стигнеш вратата на автобуса.

Изведнък видя колата на другия край на улицата. Отдъхна си и му стана леко, почти замаяно. Шофьорът държеше вратата на колата отворена. Друг седеше отзад — точно както беше обещал Лорънс. Някъде удари десет часът. Мъжът в шофьорската униформа стоеше до отворената врата. Шапката беше нахлупена ниско над челото му. Той се обърна към хотела — очакваше някого. Адам се вгледа в него, докато онзи се взираше във входа на хотела. Униформата не му прилягаше много добре.

— В автобуса — просъска Адам.
— С контрабаса? Ще ме убият — каза Робин.
— Мен ще убият, ако не побързаш.

Робин се подчини и въпреки неодобрителните подмятания запристъпва тромаво по пътеката между седалките, като закриваше с контрабаса Адам от външни погледи.

Призля му.

Адам се отпусна на седалката до Робин. Сложиха контрабаса помежду си.

— Кой е? — прошепна тя.
— Този в шофьорската униформа.

Робин погледна през прозореца и каза съвсем неуместно:

— Може да е самият дявол, но е хубав.

Адам не вярваше на чутото. Робин се усмихна виновно.

— Всички са тук — извика един мъж отпред. — Проверих два пъти, но има един в повече.

„О, господи — мислеше си Адам, — ще ме изхвърли от автобуса.“

— Брат ми — извика Робин от мястото си. — Ще пътува с нас само донякъде.

— Тогава всичко е наред — каза менажерът и се обърна към шофьора. — Да тръгваме!

— Гледа към автобуса — каза Робин. — Но не мисля, че може да те види. Не, успокой се, пак обърна поглед към хотела.

— Не знаех, че имаш брат — каза менажерът, който незабелязано се беше приближил към тях. Автобусът бавно се измъкваше от площада.

— И аз не знаех до преди малко — измърмори Робин, която още гледаше през прозореца. После се обърна към шефа си. — Забравих да

ти спомена, че има вероятност брат ми да е по същото време в Швейцария. Надявам се, няма да има проблеми.

— Всичко е наред — каза менажерът.

— Адам, това е Стивън Грийг. Менажерът на оркестъра, нали съм ти казвала.

Стивън се ръкува с Адам и попита:

— Вие също ли сте музикант?

— Не, честно казано, не можах да се науча да свиря на какъвто и да е инструмент — каза Адам.

— Няма слух — намеси се Робин. — Метнал се е на баща ми. Всъщност той е по рекламата — продължи да се забавлява тя.

— О, наистина ли? В коя компания работите? — запита Стивън.

— В „Пирели“ — каза Адам първата компания, която му дойде наум.

— „Пирели“? Дето правят онези чудесни календари?

— Какво толкова има в тези календари? — попита невинно Робин. — Ако искаш, Адам ще ти вземе един.

— О, великолепно — каза Стивън. — Надявам се, че няма да те затрудни.

— Никак — каза Робин и се наклони заговорнически към Стивън. — Всъщност ще те посветя в една малка семейна тайна — говори се, че Адам скоро ще го изберат в управителния съвет. Най-младият, откакто е основана компанията.

— Впечатляващо — каза менажерът и се вгледа по-отблизо в най-новото попълнение на оркестъра.

— Къде да изпратя календара? — попита Адам.

— О, направо до Кралския симфоничен оркестър. Няма нужда да ти казвам адреса, нали?

Робин се намеси.

— И без съмнение в кафяв плик. Не се беспокой за годината, Адам. Интересуват го голотиите.

— По кое време ще сме във Франкфурт, Стивън? — извика някой отпред.

— Ще ви оставя — каза менажерът. — Благодаря за обещания календар. Робин е права — годината няма значение.

— Кой те научи да фантазираш така? — попита я Адам, когато менажерът се отдалечи.

— Баща ми — каза Робин. — Трябаше да го чуеш в най-добрите му времена — каква класа! Проблемът беше, че майка ми вярваше на всяка негова дума.

— Днес баща ти щеше да се гордее с теб.

— След като разбрахме от какво преживяваш — каза Робин, — може ли да научим следващата точка от дневния ред на най-младия директор на „Пирели“?

Адам се усмихна.

— Опитвам се да разсъждавам като Розенбаум и затова мисля, че ще остане в Женева поне още един, най-много два часа, така че с малко повече късмет ще го изпреваря с петдесет мили.

Той разгърна картата през двете седалки. Проследи с пръст пътя, по който се движеше автобусът.

Робин заговори първа:

— Това означава, че можеш да бъдеш на летището в Цюрих, преди той да те настигне.

— Може би — каза Адам, — но е твърде рисковано. Който и да е Розенбаум — продължи той, пренебрегвайки молбата на Лорънс да бъде предпазлив и да не споделя тайните си с Робин, — знаем със сигурност, че зад него стои професионална организация, така че неговите хора сто на сто отдавна са на летището. Не забравяй, че и швейцарската полиция още ме търси.

— Тогава защо не дойдеш с нас до Франкфурт? — попита Робин.

— Не вярвам Стивън да ти създаде неприятности.

— Вече мислих за това, но го отхвърлих като твърде голям риск.

— Защо?

— Защото когато Розенбаум обмисли ситуацията, веднага ще се сети първо за автобуса. А щом открие в каква посока се движим, веднага ще ни последва.

Робин пак погледна картата.

— В такъв случай трябва да решиш кога и къде да слезеш.

— Точно така — прошепна Адам. — Мога да рискувам шестдесет-седемдесет мили, но не и по-далеч.

Робин прекара пръста си по един страничен път.

— Някъде тук — каза тя и посочи малък град на име Солотърн.

— Изглежда на нужното разстояние.

— С какво ще се придвижваш като слезеш от автобуса?

— Нямам голям избор — или ще вървя пеша, или ще опитам на автостоп. Може и да ме качи някой.

— Какъвто ти е късметът, Розенбаум ще е първият, който ще те качи.

— Да, и затова помислих — каза Адам. — Трябва да намеря дълъг участък от пътя, където да мога да наблюдавам на около стотина метра, без мен самия да ме виждат. Така ще стопирам само британски коли или коли с британски номера.

— Научили са те на някои номера в армията — каза Робин. — Но как ще пресечеш границата с твоя паспорт?

— Това е един от многото проблеми, които не съм разрешил.

— Ако продължиш с нас — каза Робин, — този проблем отпада.

— Защо?

— Когато пресичаме граница, винаги броят само пътуващите в автобуса и паспортите им — щом съвпадат, митничарите не си правят труда да проверяват лично всеки. Все пак Кралският симфоничен оркестър е доста известен. Трябва просто да сложа паспорта ти при другите и да придружа менажера.

— Добра идея, но не става. Ако Розенбаум ме настигне, докато съм в автобуса, няма надежда да избягам.

Робин замълча малко и после попита:

— Като слезеш, ще се свържеш ли пак с Лорънс?

— Да. Трябва да му кажа какво стана тази сутрин, защото този, с когото работи, очевидно има пряка връзка с Розенбаум.

— Може ли да е самият Лорънс?

— Никога — каза Адам.

— Лоялността ти е трогателна — каза Робин и се обърна да го погледне, — но всъщност просто не искаш да вярваш, че може да е и Лорънс.

— Какво намекваш?

— Приличаш на майка ми, която не искаше да повярва, че баща ми е лъжец и пияница. Затваряше си очите за малките му слабости. Дори когато той умря от цироза на черния дроб, тя каза само: „Странно за човек, който никога не е пил“.

Адам се замисли за отношенията си с Лорънс и се запита дали е възможно да си приятел с някого от двадесет години, а всъщност изобщо да не го познаваш.

— Просто бъди предпазлив, когато го информираш — посъветва го Робин.

Замълчаха. Адам разглеждаше картата и проследяваше възможните маршрути, след като напусне автобуса, реши да се отправи към немската граница и да стигне до Англия по дългия маршрут от Хамбург или Бремерхавен. Това бе за предпочитане пред по-късия път през Кале или Остенд, за който и други щяха да се сетят.

— Сетих се — каза изведнъж Робин.

— За какво? — попита Адам и вдигна поглед от картата.

— Как да разрешим проблема с паспорта — измърмори тя.

Адам я погледна с надежда.

— Ако ми дадеш паспорта си — обясни тя, — ще го сменя с паспорта на някой от оркестъра, който прилича на теб. Никой няма да забележи нищо особено, докато не се върнем у дома във Великобритания в неделя през нощта.

— Идеята не е лоша, стига да има някой, който поне малко да прилича на мен.

— Да видим какво може да се направи — каза Робин, надигна се и започна да разглежда всеки поотделно. Когато свърши, на лицето ѝ се появи едва забележима усмивка. — Има двама, които приличат малко на теб. Единият е с пет години по-стар, а другият с няколко сантиметра по-нисък, но ще проучва това-онова, докато ти измисляш най-безопасния начин за бягството. Дай ми паспорта си.

Адам ѝ го подаде и проследи как тя отива в предната част на автобуса и сяда до менажера. Той тъкмо обсъждаше с шофьора къде ще е най-удобно да спрат за обед.

— Трябва да проверя нещо в паспорта си — намеси се Робин. — Извинявай, че ти досаждам.

— Не ми досаждаш. Ще го намериш при другите в една пластмасова чантичка под седалката ми — каза той и продължи разговора си с шофьора.

Робин се наведе, започна да рови из паспортите, сякаш че търси своя, извади двата паспорта, които считаше за подходящи, и сравни снимките. Снимката на по-ниския мъж изобщо не приличаше на Адам. Но пък другият можеше да мине въпреки петте години в повече — освен ако митничарите не проучеха внимателно рождената дата. Тя събра паспортите, като мушна този на Адам по средата. После ги

сложи обратно в пластмасовата чанта, пъхна я под седалката на менажера и се върна на мястото си.

— Погледни се — каза тя, като подаде чуждия паспорт на Адам.

Той се вгледа в снимката.

— Като изключим мустаците, приликата не е лоша и е най-добрият ми шанс при сегашните обстоятелства. Но какво ще стане, като се върнете в Лондон и открият, че си заменила паспорта ми?

— Ти ще си в Лондон много преди нас — каза Робин. — Така че сложи този паспорт в един плик заедно с календара и го изпрати направо до Кралския симфоничен оркестър, на улица „Уигмор“. Аз ще се погрижа да върнат твоя.

Адам се закле, че ако изобщо се върне в Лондон, ще стане пожизнен абонат на „Приятели на Кралския симфоничен оркестър“.

— Това май решава един от проблемите ти.

— Поне за момента — каза Адам. — Бих искал да си с мен до края на пътуването.

Робин се усмихна.

— Чакат ме Франкфурт, Берлин и Амстердам. Нямам нищо против да се срещна с Розенбаум. Но този път лице в лице.

— Тъкмо може да си намери майстора — каза Адам.

— Мога ли да погледна иконата? — попита Робин, без да обръща внимание на коментара му.

Адам се наведе да вземе шлифера си и извади иконата от вътрешния джоб, като внимателно я закриваше от чужди погледи. Робин се вгледа в очите на Свети Георги и заговори отново:

— Докато лежах будна тази нощ и чаках да ме изнасилиш, непрекъснато се питах за тайната, скрита в тази икона.

— Мислех, че спиш — каза Адам с усмивка. — Всъщност и двамата сме правили едно и също. Както и да е, успя ли да стигнеш до някакъв разумен извод?

— Първо реших, че си падаш по мъже контрабасисти — иначе как щеше да ми устоиш?

— А какво ще кажеш за „Свети Георги и змея“? — ухили се Адам.

— Първо се чудех дали отделните мозаични маски не образуват някакъв код. Но иконата е така великолепно нарисувана, че би

трябвало кодът да е нанасян по-късно, а това не изглежда много вероятно.

— Добре измислено, новобранец.

— Ти си новобранец. Така че си мислех дали няма друга картина под горния слой. От училище помня, че Рембранд и Констабъл често са рисували върху картините си — или защото не ги е било грижа за оригиналата, или, както при Рембранд, не са им стигали пари за платно.

— Ако случаят е такъв, само специалист може да се занимае с премахването на горния слой.

— Съгласна съм — каза Робин. — Затова отхвърлих и тази възможност. Третото ми предположение е, че коронката отзад на рамката... — Тя обърна иконата и се вгледа в малката сребърна инкрустация. — ... означава, че това е оригиналът на Рубльов, както е предположил и експертът. Не е копие, както са те подвели.

— И аз разсъждавах така по време на безсънната нощ — и въпреки че това придава още по-голяма стойност на иконата, едва ли ще може да обясни защо Розенбаум ще убива заради нея, без да подбира.

— Може би и някой друг се нуждае от иконата толкова, колкото и Розенбаум — каза Робин.

— Но кой е той и защо?

— Защото не търсят самата икона, а нещо друго. Нещо скрито вътре или под горния слой боя.

— Първо проверих това — каза самодоволно Адам. — Убеден съм, че дървото не е кухо.

— Не съм съгласна — каза Робин и започна да почуква по дървото, както лекар прислушва гръден кош. — През целия си живот работя с инструменти — гледала съм как ги изработват, свирела съм на тях, дори съм спала с тях. Тази икона не е изцяло плътна, въпреки че един господ знае как мога да го докажа. Ако нещо е скрито вътре, трудно ще бъде открито от лайци като нас.

— Ти си едно малко същество с голямо въображение — каза Адам.

— Логично е — каза тя и му върна иконата. — Ако някога откриеш какво има вътре, кажи ми.

— Щом ми останат пет свободни минути, веднага ще проверя една-две собствени теории — каза Адам и прибра иконата в джоба на

шлифера си.

— Още два километра до Солотърн — каза Робин, като показва през прозореца един пътен знак.

Адам се закопча.

— Ще те изпратя — каза тя и двамата тръгнаха по пътеката между седалките.

Адам стигна отпред и попита шофьора на автобуса дали може да спре преди следващото село.

— Разбира се — каза шофьорът, без да поглежда назад.

— Много скоро ни напускате — каза Стивън.

— Налага се — каза Адам. — Благодаря за возенето. Няма да забравя за календара.

Шофьорът спря на първата отбивка, натисна един бутона и хидравличните врати се отвориха.

— Довиждане, Робин — каза Адам и я целуна братски по бузата.

— Довиждане, братче — каза Робин. — Поздрави мама, ако я видиш преди мен.

Адам слезе, а тя се усмихна и му махна. Вратите се затвориха и автобусът продължи към Франкфурт по главния път.

Адам отново беше сам.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Професор Брунвeld рядко получаваше нужното уважение. Отдавна се беше примирил с мисълта, че съдбата на академиците е такава. Затова сега се чудеше дали да вярва, когато му казаха кратко: „Президентът“. Измъкнаха го, разбира се, посред нощ от леглото и мълчаливо го придружиха до Пентагона. Увериха го, че се иска неговото, на Брунвeld, мнение на експерт. След Куба и Далас нищо вече не можеше да го изненада.

Навремето беше чел, че в Пентагона има толкова етажи под земята, колкото и отгоре. Сега вече можеше да твърди, че това е установен факт.

Подадоха му документа и го оставиха сам. Искаха да им отговори само на един въпрос. Той проучва повече от час клаузите и после ги повика. Каза им, че според него документът е автентичен и ако руснаците още притежават своето копие, подписано също през 1867, то на втората му родина — как беше онзи ужасен американски израз? А да — лошо й се пише.

Осъзна колко сериозно е всичко, когато му казаха, че не може да напуска Пентагона до понеделник. Вече беше видял датата в края на договора и затова не се изненада. Имаше пред себе си три дни самота, далеч от взискателните студенти и бъбривата съпруга. Нямаше да има по-добра възможност от тази, за да остане сам и прочете събранието съчинения на Пруст.

Романов знаеше, че повече не може да рискува да стои до колата. Облеклото му беше твърде подозрително — все някой щеше да го забележи на излизане от хотела. След три минути той хвърли сивата шапка на задната седалка и инструктира Валчек да се отърве от колата и да се върне в консулството.

Валчек кимна. Вече бе изпълнил нареъждането на Романов да убие двамата британски агенти — сякаш че го бяха помолили да поправи спукана водопроводна тръба. Всичко вървеше по план, докато

не се наложи Валчек да закопчае прекалено тясната униформа на мъртвия шофьор. За миг на Романов му се стори, че по лицето на Валчек прибягна самодоволна усмивка, когато се разбра кой трябва да е шофьорът.

Романов се шмутна под сенките, изчака още половин час и се увери, че планът им е провален от агента им в Лондон. Махна на едно такси и помоли шофьора да го закара до съветското консулство, без да забележи недоверието, с което шофьорът огледа униформата му.

Възможно ли е два пъти да изпусне Скот? Дали не го е подценил? Ако се случеше още веднъж, Зaborски щеше да му иска убедителни обяснения.

Докато пътуваше към консулството, в спомените му пробягваше някакъв образ, но той не можеше да го осмисли. Нещо се беше случило пред хотела, нещо, което не пасваше. Беше сигурен, че ако помисли малко на спокойствие, ще си го изясни. Продължаваше да си припомня последните тридесет минути, сякаш пренавиваше лентата на стар филм, но някои от кадрите оставаха все още неясни.

Щом се върна в консулството, Валчек му подаде голям плик и го информира, че току-що са го донесли с дипломатическата поща от Москва.

Романов прочете за втори път дешифрирания телекс, но не успя да проумее в какво се състои важността му.

Открита е информация за покойния полковник Джералд Скот, Орден за особени заслуги, кавалер на Ордена на Британската империя, IV степен, Кръст за храброст, която може да се окаже полезна, когато пак влезете във връзка с информатора. Всички документи ще получите най-късно до утре сутринта, Ал.

Романов се зачуди какво ли са открили в центъра за бащата на Скот. Какво ново, което да заинтересува него самия. Все още беше твърдо решен да прати сина на оня свят при бащата много преди да получи някакво друго официално съобщение от Москва.

Замисли се за собствения си баща, за възможното бягство при оставеното му огромно богатство и как заради собствената си кариера

бе предал баща си. А сега заради по-нататъшното си издигане трябваше да убие Скот и да върне иконата в страната. Ако се провалеше... Той пропъди мисълта за двамата бащи.

— Или е много хитър, или просто има късмет — говореше Романов и се разхождаше из малката канцелария, която бяха приспособили за него.

Валчек, който го бе последвал, се въздържа от коментар, а само попита какво да прави по-нататък.

— Кажи ми какво видя, когато бяхме пред хотела?

— Какво имаш предвид? — попита Валчек.

— Не задавай въпроси — каза Романов, докато обличаше собствените си дрехи. — Отговаряй. Кажи ми всичко, което видя от момента, когато спряхме пред хотела.

— Пристигнахме пред „Ричмънд“ малко преди десет — започна Валчек, — паркирахме мерцедеса на отсрещната страна на улицата и зачакахме да се появи Скот. Чакахме дори няколко минути след десет, но от Скот нямаше следа.

— Не, не, не. Дай подробности. Не искам просто да обобщаваш. Например не си ли спомняш да се е случило нещо необичайно, докато чакахме?

— Нищо особено — каза Валчек. — В хотела непрекъснато влизаха и излизаха хора, но съм сигурен, че Скот не беше сред тях.

— Голям щастливец си, щом можеш да си толкова сигурен. Какво стана после?

— После? После ми нареди да се върна в консулството и да те чакам там.

— В колко часа стана това?

— Трябва да е било десет и седем минути. Помня точно, защото погледнах часовника, когато автобусът тръгна.

— Автобусът? — каза Романов.

— Да, дето го товариха с музикални инструменти. Тръгна към...

— Инструменти — точно това е! — възклика Романов. — Сега си спомням какво ми направи впечатление. Виолончела, цигулки и един контрабас, който не беше занесен в багажника. — Валчек изглеждаше озадачен, но не каза нищо. — Позвъни веднага в хотела и открай кой пътува в автобуса и за къде пътуват.

Валчек изтича навън.

Романов погледна часовника си: единадесет без пет. Трябваше да се действа, и то веднага. Той натисна бутона на вътрешния телефон и каза:

- Искам бърза кола и, което е по-важно, великолепен шофьор.
- Валчек се върна и Романов затвори телефона.
- Автобусът е нает от Кралския симфоничен оркестър, който е на европейско турне...
- Коя е следващата спирка? — попита Романов.
- Франкфурт.

Той излезе бавно от селото. Беше огледал внимателно всичко с професионалното око на войник. Главната улица бе пуста. Само някакво малко момче безмилостно риташе гumenата топка в един изкоп на склона, който му служеше за врата. Момчето видя Адам, обърна се и ритна топката към него. Адам я ритна обратно, момчето я хвана с ръце и се усмихна широко. Усмивката му изчезна, като видя как Адам бързо продължава нагоре по склона. На пътя имаше само няколко стари къщи. От едната страна зееше дълбока пропаст, в далечината зад нея се издигаха хълмове, обрасли с дървета. От другата страна се простираха зелени ливади, по които пасяха щастливи крави с хлопки на вратовете. При вида им Адам усети, че е гладен.

Продължи нагоре по пътя и стигна до един остьр завой. Оттук можеше да вижда цяла миля надолу, без да го забележат. Трябваха му само няколко минути, за да се научи да разпознава от неколкостотин метра британските коли или колите с британски номера. Скоро разбра, че чужденците, които си купуват британски коли, са много малко.

През следващите двадесет минути той с надежда вдигна ръка на седем коли с английска регистрация, които пътуваха към Лозана, но никой не му обърна внимание. Спомни си колко лесно ставаше преди, когато беше в кадетската униформа. В онези дни почти всеки щеше да спре. Още три коли префучаха, без да спрат, а четвъртата намали и когато Адам се затича към нея, даде газ и отмина.

Към единадесет и двадесет Адам реши, че вече не може да рискува да го видят на пътя. Втренчи се в далечните хълмове и осъзна, че няма друга възможност, освен да върви пеша. Сви рамене и започна

да се спуска по една от стръмните пътеки към долината. Надяваше се скоро да стигне другия път, който ясно бе маркиран на картата.

Изпсува, като видя голата местност, която го делеше от безопасността. Ех, да беше тръгнал час по-рано.

— Антарктик става излишен.

— Защо?

— Защото знаем, че баща му е помогнал на Гьоринг да умре по-лесно.

— Не разбирам.

— Не се учудвам, въпреки че е съвсем просто. Този ваш англичанин, който се прави на патриот и не пада духом, всъщност е син на негодника, който е внесъл тайно капсулата с цианид в килията на Гьоринг в Нюрнберг. Ще рече, че Царската икона е награда за услугите му.

— Всички от отдела са убедени, че той е единствената ни надежда.

— Пет пари не давам какво мисли отдельт ви. Щом бащата се е съюзил с германците през войната, защо синът да не отиде при руснаците в мирно време?

— Какъвто бащата, такъв и синът.

— Точно така.

— В такъв случай какво да правя?

— Просто ни информирай за намеренията на министерството. Останалото ще направят агентите ни в Швейцария.

— По-бързо — каза Романов, макар да знаеше, че това е невъзможно дори за шофьора на посланика, който се оказа съвършен професионалист. Досега не бе пропуснал възможност нито да мине на зелено, нито да изпревари, нито да засили на прав участък. Ако увеличиаха скоростта с още пет километра, сигурно щяха да се озоват в пропастта. Движеха се със запалени светлинни — шофьорът непрекъснато натискаше клаксона, а стрелката не падаше под сто и тридесет километра в час. „Трябва да ги настигнем преди границата“ — повтаряше Романов и удряше с юмрук по коженото табло на колата.

Бяха минали сто километра само за петдесет и пет минути и тримата мъже се взираха напред за автобуса, но чак след още тридесет километра Валчек вдигна ръка и извика:

— Те са! Ето ги горе на склона!
— Засечи ги! — заповяда Романов.

Шофьорът на посолството изпревари автобуса и рязко намали пред него — шофьорът на автобуса бе принуден да натисне спирачки и да отбие встрани. Валчек повелително му махна и онзи спря на самия ръб на пропастта.

— Няма да си отваряте устата. Оставете всичко на мен — каза Романов. — И стойте близо до шофьора в случай на опасност.

После скочи от колата и хукна към автобуса, като следеше дали някой не се опитва да слезе от него. Заудря нетърпеливо по вратата, докато шофьорът не натисна бутона и двете крила не се отвориха. Романов се метна вътре, а другите двама го следваха само на една крачка. Той извади паспорта от вътрешния си джоб, завря го в лицето на уплашения шофьор и изкрещя:

— Кой е ръководителят?
— Аз съм менажерът и... — зафъфли Стивън Грийг.
— Швейцарска полиция — каза Романов.

Грийг понечи да продължи, но Романов го прекъсна:

— Когато напуснахте хотела в Женева, взехте ли извънредни пътници?

— Не — каза Грийг. — Романов се намръщи. — Освен ако не броим брата на Робин Бересфорд.

— Братът на Робин Бересфорд? — въпросително вдигна веждите си Романов.

— Да — каза менажерът. — Адам Бересфорд. Но той пътува с нас само до Солотърн. Слезе там.

— Кой от вас е Робин? — каза Романов, оглеждайки морето от мъжки лица.

— Аз — обади се един глас от дъното на автобуса.

Романов бързо мина по пътеката, видя кальфа на контрабаса и всичко дойде на мястото си. Винаги се притесняваше, когато нещо не се връзваше с цялото. Да, точно това му се беше сторило необичайно. Защо не беше сложила контрабаса в багажника при другите големи

инструменти? Той се вгледа в едрата жена, която седеше зад огромния инструмент.

— Вашият брат ли се казва Адам?

— Да — каза Робин.

— Какво съвпадение!

— Не разбирам какво имате предвид — каза тя. Мъчеше се да не издава нервността си.

— Човекът, когото търся, също се казва Адам.

— Често срещано име — каза Робин. — Може би не сте чели първата книга на Библията.

— Висок метър и осемдесет и шест или и осем, тъмна коса, тъмни очи, елегантен и добре сложен. Не е убедително описание за ваш брат — добави Романов, изучавайки външността ѝ.

Робин отметна назад червената си коса, но не стана. От нервните изражения на останалите Романов разбра, че Скот е бил в автобуса.

— Къде възнамеряваше да отиде вашият брат — той наблегна на последната дума, — когато слезе от автобуса? — Питаше и тупаше с паспорта по дланта си, сякаш държеше палка.

— Нямам представа — каза Робин. Изражението ѝ беше все така безразлично любезно.

— Ще ви дам още една възможност да ми сътрудничите. За къде се отправи брат ви?

— А аз ще ви кажа още веднъж, че не знам.

— Ако отказвате да отговаряте на въпросите ми, ще трява да ви арестувам.

— От чие име? — попита спокойно Робин.

— От името на швейцарската полиция — убедително каза Романов.

— Тогава без съмнение ще ми покажете удостоверилието си за самоличност.

— Не бъдете нахална — каза остро Романов и се наведе към нея.

— Вие сте нахален — каза Робин и стана. — Спряхте пред автобуса ни като някакъв безумец и едва не ни пратихте в пропастта. После тримата нахлувате в автобуса като банда чикагски гангстери и твърдите, че сте от швейцарската полиция. Нямам представа кои сте или какви сте, но ще ви кажа две неща. Ако ме докоснете, тези четиридесет мъже в автобуса ще ви направят заедно с двете ви

приятелчета на кайма. И ако все пак успеете да слезете живи от автобуса, не забравяйте, че сме членове на великобританския Кралски симфоничен оркестър и като такива сме гости на швейцарското правителство. След малко ще пресечем границата и ставаме гости на правителството на Западна Германия, така че снимката ви ще се окаже на първа страница по вестниците в цял свят. Искам да ви кажа, че в момента правите така наречения „дипломатически скандал“.— Робин се наведе напред и вдигна заплашително пръст. — И ще ви кажа още нещо, който и да сте вие и макар да съм дама: разкарайте се, по дяволите!

За миг Романов замря, после тръгна да излиза. Робин не откъсваше поглед от него. Като стигна отпред, той махна на Валчек и шофьора си да слизат. Двамата се подчиниха неохотно. Веднага щом Романов стъпи на земята, шофьорът на автобуса затвори вратата, включи на първа и излезе на платното.

Целият оркестър стана и възнагради Робин с овации, каквито не бяха чували и най-известните диригенти.

Но нямаше кой да ги оцени. Робин беше рухнала на мястото си и не можеше да спре да трепери. Съзнаваше само, че никой от четиридесетте мъже в автобуса не би вдигнал и пръст срещу Розенбаум.

Сър Морис обходи с поглед насядалите около масата: всички бяха тук, въпреки че ги беше извикал само преди минути.

— Да чуем последните събития — каза сър Морис и погледна заместника си, който пак беше седнал в другия край на масата.

— Страхувам се, че не сполучихме, сър — започна Лорънс. — Двама от най-опитните ни агенти бяха определени да вземат Скот от хотел „Ричмънд“ и според плана ни да го докарат на безопасно място в британското посолство.

— И какво се случи? — попита сър Морис.

— Никой от нашите в Женева не можа да каже нещо определено. Нашите хора не са се появили нито пред хотела, нито са ги виждали досега.

— Какво казва швейцарската полиция? — попита Буш.

— Не ни помогнаха много — обърна се Лорънс към американеца. — Наясно са, че не сме единствената чуждестранна сила, замесена в случая, и както е обичайно за тях при такива обстоятелства, нямат намерение да фаворизират която и да е страна.

— Проклети швейцарци — изруга Снел.

— И къде може да е Скот сега? — попита Матюс.

— Нямам представа — каза Лорънс, а Матюс се усмихна на притеснението му. — Сигурни сме, че се е качил на автобуса заедно... — той погледна листа пред себе си — заедно с госпожица Робин Бересфорд. Но не е бил с тях, когато са ги посрещнали на границата. Оркестърът трябва да е в хотела във Франкфурт след около час, така че тогава ще можем да разберем нещо повече. Немската полиция е по-отзивчива.

— А какво ще правим ние през това време? — попита сър Морис.

— Ще проверим всички обичайни места, а също така няма да изпускаме от очи Романов, който снощи неочеквано се е появи на френската граница. Един от старите ни сътрудници го е разпознал, въпреки че се е подстригал доста късо — очевидно не му отива много.

— Значи Скот в момента може да е навсякъде? — попита Матюс.

— Мислите ли, че е още в Швейцария, или е успял да пресече една от двете граници?

Лорънс се поколеба, после безучастно призна:

— Нямам представа.

Сър Морис се втренчи в него от другия край на масата, но се въздържа от коментар.

— Мислиш ли, че пак ще се свърже с теб? — попита Снел.

— Ако е жив, сигурно ще се обади.

— Ако Романов е още в Швейцария, то и Скот трябва да е все още жив — каза Буш. — Щом Романов се добере до иконата, веднага ще се отправи на изток.

— Съгласен съм — каза Лорънс. — Имаме хора на летището, които проверяват всеки полет на изток. Затова предлагам да проследим развитието на събитията и да се съберем отново утре сутринта в седем, освен ако Скот не ми се обади по-рано.

Сър Морис кимна и се надигна от мястото си. Всички станаха.

— Благодаря ви, господа — каза той и се запъти към другия край на стаята. На минаване покрай Лорънс измърмори: — Можеш да се отбиеш до кабинета ми, когато ти остане малко време.

Адам измина последните метри надолу по почти отвесния склон, като непрекъснато се хълзгаше и препъваше, докато накрая се изтърси по гръб. От изподрасканите му ръце течеше кръв, панталоните му бяха скъсани и омазани с кал и пръст. Той остана неподвижен една-две минути. Опитващ се да си поеме дъх. Погледна нагоре към пътя. Беше му отнело почти час да измине това разстояние, а един камък щеше да го стори за три секунди. Все още имаше едно предимство — никой не би могъл да го види от пътя. Той се вгледа напред към долината. Сега вече всеки можеше да го види, но нямаше друга възможност.

Преценявай на око, проверявай по карта. Картата не беше от особена полза, но той прецени, че разстоянието до отсрещния хребет е около три километра. Според картата имаше надежда да открие път оттатък хребета. Той проучи местността — напред се простираше хълмиста долина; нямаше храсти, зад които да се прикрива. После имаше широка, но плитка река. Адам предположи, че ще може да стигне до пътя за около двадесет минути. Провери дали иконата е на мястото си и тръгна с равномерна крачка.

Романов не беше продумал, откакто ги изхвърлиха безцеремонно от автобуса. Валчек и шофьорът не смееха да изкажат мнението си. Романов знаеше, че момичето е разбрало бълфа му, а той не можеше да си позволи дипломатически инцидент, защото без съмнение щяха да докладват на шефа му в Москва. Но Романов никога нямаше да забрави момичето с мъжко име.

Солотърн беше на около четиридесет километра в обратна посока и шофьорът щеше да измине това разстояние за около двадесет минути, но Романов настояваше да намалява скоростта всеки път, когато срещнеха някакво превозно средство. Проверяваха пътниците, за да се уверят, че Скот не е успял да се качи в някоя кола на автостоп. Романов прецени, че тези предпазни мерки са необходими, въпреки че

това им струваше тридесет и една минути. Все пак, когато пристигнаха в Солотърн, Романов бе сигурен, че Скот не е на път за немската граница, освен ако не е успял да се дегизира или пък да пътува в багажника на някоя кола.

Щом пристигнаха в Солотърн, Романов нареди на шофьора да остави колата в центъра, после се разделиха, за да открият нещо за вероятния маршрут, избран от Скот. Разпитаха местните хора, но никой тази сутрин не беше виждал мъж, приличащ на Скот. Романов тъкмо се чудеше за коя ли граница се е запътил англичанинът, когато видя шофьора да рита футболна топка към едно малко момче. Изтича надолу по хълма и тъкмо щеше да му се скара, когато момчето се обърна и ритна топката към руснака. Той посрещна автоматично топката и я ритна силно покрай момчето направо във вратата. После се обърна към шофьора и тъкмо се канеше да му изкреши, когато топката пак се появи в краката му. Той я вдигна ядосано и понечи да я хвърли настани, но видя обнадеждената усмивка на момчето и вдигна топката високо над главата си. Момчето дотича при него и започна да скача към топката, но въпреки усилията си не можеше да я стигне.

— Виждал ли си непознати хора тази сутрин? — попита Романов на немски бавно и отчетливо.

— Да, да — каза момчето. — Но той не улучи вратата.

— Къде отиде? — попита Романов.

— Нагоре по хълма — каза момчето.

За негово разочарование Романов пусна топката и хукна да тича. Валчек и шофьорът го последваха.

— Nein, nein^[1] — завика малкото момче и затича след тях.

Романов се обърна. Момчето стоеше на мястото, където Адам беше опитвал да се качи на стоп, и сочеше към пролома.

Романов бързо каза на шофьора:

— Докарай колата! Трябват ми бинокъла и картата.

Шофьорът хукна, следван от момчето. След няколко минути мерцедесът спря до Романов. Шофьорът изскочи и му подаде бинокъла, а Валчек разгърна картата върху капака на колата.

Романов фокусира бинокъла и започна да оглежда далечните хълмове. След няколко минути бинокъльт се закова на една кафява точица, която се катереше по най-далечния хълм.

— Пушката — сухо каза Романов.

Валчек изтича до багажника на колата и извади снайпер „Драгунов“ с оптически мерник. Сложи дървения приклад на дългото тънко оръжие и провери дали е заредено. После го намести удобно на рамото си и също фокусира Скот. Романов неумолимо следваше с бинокъл стъпките на Адам. Ръката на Валчек също полека местеше оръжието.

— Убий го! — каза Романов.

Валчек се радваше, че денят е тих и безоблачен и не отеляше мерника на пушката от гърба на англичанина. Изчака го да направи още няколко крачки и бавно натисна спусъка. Адам почти беше изкачил билото, когато куршумът го застигна и го прониза. Той се строполи на земята.

Романов се усмихна и смъкна бинокъла.

Адам знаеше какво може да е улучило рамото му и откъде идва. Инстинктивно се претърколи до най-близкото дърво. Тогава започнаха болките. Въпреки че куршумът беше загубил доста от силата си поради голямото разстояние, все пак го усещаше като жило на пепелянка. Кръвта от простреляното му рамо започна да се просмуква през шлифера му. Той се обърна и се втренчи назад. Не можа да види никого, но знаеше, че Романов чака там някъде и ще стреля втори път. Обърна се с усилие и погледна към върха на хълма. Още тридесетина метра и щеше да е в безопасност отвъд билото, но първо трябваше да го изкачи, тоест да остане на открито няколко фатални секунди. Дори и да успееше, Романов щеше да го настигне с колата след около тридесет минути. Въпреки всичко, това беше единственият му шанс. Той започна да пълзи бавно, сантиметър по сантиметър нагоре към билото, благодарен, че дървото все още го прикрива. Пълзеше на лакти и колене като морски рак, изхвърлен на пясъка. Знаеше, че след десетина метра ъгълът ще е благоприятен за враговете му и той ще е за Романов хоризонтална, бавно движеща се мишена, в която е лесно да се прицелиш. Измина още няколко метра, спря и си помисли: „Не можешечно да държиш пушката на рамо“. После бавно преброи до двеста.

— Предполагам, че се кани да претича — каза Романов. — Значи имаш на разположение само три секунди. Ще ти викна веднага щом се мръдне.

Романов държеше бинокъла насочен към дървото. Изведнъж Адам скочи и започна спринт, достоен за последните двадесет метра на олимпийски финал.

— Стреляй! — викна Романов.

Валчек вдигна пушката, засече тичащия Скот и натисна спусъка точно когато Адам се хвърли през билото. Вторият куршум иззвире покрай главата му.

Романов изпсува — видя през бинокъла, че Валчек не улучи. Обърна се към разтворената карта и започна да преценява възможностите. Другите двама също се наведоха над картата.

— След около десет минути ще стигне до пътя — каза той и сложи пръст в средата на малката червена линия, която минаваше между Нюшател и френската граница. — Освен ако първият куршум не го е улучил и в такъв случай ще му трябва повече време. За колко време можем да стигнем до границата?

Шофьорът проучи картата.

— Около двадесет и пет, най-много тридесет минути, другарю майор.

Романов се обърна и погледна пак към хълмовете.

„Остават ти още тридесет минути живот, Скот.“

Колата отпращи, а малкото момче изтича вкъщи и разказа на майка си всичко, което бе видяло. Тя се усмихна с разбиране. Само децата могат да имат такова ярко въображение.

Адам погледна нагоре и с облекчение видя, че шосето е само на около километър и половина. Затича се с равномерна крачка натам, но откри, че бягането му причинява повече неудобство. Искаше да спре и да види раната, но първо трябваше да стигне шосето. Куршумът беше разкъсал рамото му. Болеше го много. Но ако беше попаднал два-три сантиметра по-ниско, изобщо нямаше да може да се движи. Успокои се като видя, че на шлифера му има само малко петно кръв. Сгъна носната си кърпа и я пъхна между ризата и раната. Знаеше, че не може

да рискува и да отиде в болница. Вечерта можеше да се добере до аптека, но дотогава трябваше да реши проблема сам.

Погледна картата. Беше само на няколко километра от френската граница и реши, че ще е по-добре да я прекоси възможно най-бързо — раната провалаше първоначалния му план да мине през Базел и Бремерхавен.

Започна отчаяно да маха на всяка минаваща кола, вече не обръщаше внимание на номерата. Знаеше, че е в безопасност само още около двадесет минути. После пак трябваше да се крие из хълмовете. За нещастие по този път към френската граница се движеха много по-малко коли, отколкото през Базел — и никой не откликна на молбата му.

Тъкмо реши, че е дошло време да се махне от шосето, когато един жъlt ситроен го отмина, но след няколко метра отби встрани и спря. Жената на предната седалка смъкна страничното стъкло.

— За... къде... пътувате? — попита Адам. Произнасяше всяка дума внимателно и бавно.

Шофьорът се наведе, огледа го внимателно и каза с подчертан йоркширски акцент:

— Пътуваме за Дижон. Устройва ли те, момко?

— Да, моля — каза Адам, успокоен, че мръсните му дрехи не са ги отблъснали.

— Тогава скачай отзад при дъщерята.

Адам се подчини. Ситроенът потегли и той се обърна да погледне през задното стъкло; зарадва се, че пътят зад тях е празен.

— Аз съм Джим Хардкасъл — каза мъжът и превключи на трета.

Беше човек с широка, сърдечна усмивка, сякаш залепена на топчестото му червендалесто лице. Тъмната му червеникавокафява коса беше сресана назад и пригладена с брилянтин. Носеше сако от туид, а изпод разкопчаната му риза се подаваше малък космат триъгълник. Личеше си, че не полага особени грижи за талията си.

— А това е жената, Бети — каза Джим и посочи с лакът жената до себе си.

Тя се обърна към Адам и червендалестите ѝ бузи се разтегнаха в сърдечна усмивка. Беше се изрусила, но корените на косата ѝ бяха останали издайнически тъмни.

— До теб седи нашата Линда — добави Джим Хардкасъл, сякаш продължаваше мисълта си. — Скоро завърши училище и ще работи в градския съвет. Нали така, Линда?

Линда кимна нацупено. Адам се вгледа в младото момиче, което очевидно не бе постигнало успех в гримирането си. Въпреки обилните сенки на очите й и розовото червило, Адам прецени, че все пак е привлекателна и още няма и двадесет години.

— А ти как се казваш, момче?

— Дъдли Хулм — каза Адам името от новия си паспорт. Помъчи се да не обръща внимание на пулсиращата болка в рамото и попита любезно: — В отпуск ли сте?

— Съчетаваме бизнеса с удоволствието — каза Джим. — Но тази част от пътешествието ни има особено значение за нас с Бети. В събота взехме самолет до Генуа и после наехме кола, за да разгледаме Италия. Първо минахме през Симплонския тунел. Направо дъхът ти секва, особено в сравнение с родния ни Хал.

Адам понечи да поразпита за подробности, но човек трудно можеше да прекъсне Джим.

— Аз съм в бизнеса с горчица — дрънкаше той. — Директор съм по износа в „Колманс“ и сме тръгнали за ежегодната конференция на МФПГ. Може и да си ни чувал? — Адам кимна с разбиране. — Международна федерация на производителите на горчица.

Ако не беше болката в рамото му, Адам щеше да се разсмее.

— Тази година ме избраха за президент на МФПГ — може да се каже, че това е върхът на кариерата ми. Откровено казано, това е чест също и за „Колманс“ — най-добрата горчица в света — добави той. Очевидно го казваше поне стотина пъти на ден. — Като президент трябва да контролирам различните среди по време на конференцията, а също така да открия и официалната вечеря. Довечера ще държа приветствена реч пред делегатите от цял свят.

— Завиждам ви — възклика Адам и потрепери от болка, защото колата се тръсна в една дупка на пътя.

— Прав сте — каза Джим. — Хората нямат представа колко марки горчица има по света! — Той замълча за миг и продължи: — Сто четиридесет и три. Без съмнение французите имат някои успехи и дори швабите не са толкова зле, но все пак нищо не може да се сравни с

„Колманс“. Винаги съм казвал, че всичко британско си е най-добро. Навярно е така и в твоя бранш. Впрочем, къде работиш?

— В армията — каза Адам.

— Какво ще търси един войник на стоп по швейцарските граници?

— Мога ли да ти се доверя? — попита Адам.

— Гроб съм — каза Джим. — В нашето семейство знаем да си затваряме устата.

Що се отнасяше до съпругата и дъщерята, Адам не се съмняваше в това.

— Капитан съм в Кралския уесекски полк, а в момента участвам в учение на НАТО — започна Адам. — Оставиха ме миналата неделя на брега в Бриндизи, Италия, с фалшив паспорт и десет английски лири. До полунощ в събота трябва да се върна в казармите в Олдършот.

Адам видя, че на лицето на Джим се изписва одобрение, и си помисли, че Робин би се гордяла с него. Госпожа Хардкасъл се обърна да го разгледа по- внимателно.

— Още като си отвори устата, разбрах, че си военен — каза Джим. — Не можеш да ме заблудиш. Аз самият бях сержант в Кралския армейски обслужващ корпус през последната война. Не е кой знае какво, но все пак съм дал нещо за страната ни.

На Адам му мина през ума, че за този корпус бяха измислили друго име, което се получаваше от началните букви — Кралски апашки обирджийски корпус.

— Участвал ли си във военни действия? — попита Джим.

— Малко, в Малая — каза Адам.

— Не съм бил там. След като приключиха главните сражения, се върнах към бизнеса с горчица. А що се отнася до теб — в какво е проблемът да се върнеш в Англия?

— Общо осем души се опитваме да стигнем до Олдършот, а безброй американци имат задача да ни попречат.

— Янки — презрително каза Джим. — Те винаги се включват във войните, когато видят, че ще победим. Медалите и славата — това ги интересува. Не, исках да ми кажеш в какво се състои проблемът.

— Границите служители са уведомени, че осем британски офицери ще се опитат да прекосят границата за Франция.

Швейцарците ще се опитат да ни арестуват. Миналата година само двама от дванадесет успяха да се доберат до казармите — каза Адам, въодушевен от измислиците си. — И само след няколко седмици и двамата бяха повишени.

— Мразя ги тези швейцарци — каза Джим. — Те са по-лоши и от американците. Те дори не участват във войната — само скубят парите и на двете страни. Повярвай ми, няма да те хванат. Аз ще се погрижа за това.

— Ако успеете да ме прекарате през границата, господин Хардкасъл, сигурен съм, че ще мога да се добера до Олдършот без затруднения.

— Смятай, че сме успели, момко.

Индикаторът на горивото присветваше червено.

— Колко километра още можем да изминем? — попита Романов.

— Около двадесет, другарю майор — каза шофьорът.

— В такъв случай ще можем да стигнем до френската граница.

— Може би ще е по-сигурно да спрем и да заредим — предложи шофьорът.

— Няма време за сигурност — тросна се Романов. — Карай по-бързо!

— Слушам, другарю майор — каза шофьорът. Моментът не беше подходящ да напомня, че бензинът ще свърши по-бързо при тази висока скорост.

— Защо не зареди сутринта, глупако? — викна Романов.

— Мислех, че ще трябва само да закарам посланика на обяд до градската му резиденция и възнамерявах да заредя колата по време на обедната почивка.

— Моли се на Бога да успеем да стигнем границата — каза Романов. — По-бързо!

Мерцедесът вдигна сто и четиридесет и Романов си отдъхна чак когато видя знака, че до границата има само десет километра. След няколко минути отминаха и петкилометровия знак и на лицето му се появи усмивка. После изведнъж двигателят започна да се дави. Губеха скорост, въпреки че шофьорът натискаше газта. Той изключи и пусна

по инерция. Успяха да изминат още един километър, преди колата да спре.

Без изобщо да погледне шофьора, Романов скочи от колата и се спусна да пробяга последните три километра до границата.

— Хрумна ми нещо — каза Джим, докато отминаваха предупредителния знак, че границата е само на два километра.

— Какво? — попита Адам. Рамото му туптеше като барабан, безмилостно удрян от някое хлапе.

— Като дойде време да ни проверяват паспортите, прегърни Линда и започни да я натискаш. Другото остави на мен.

Госпожа Хардкасъл се обърна и огледа по-внимателно Адам. Линда се изчерви. Адам погледна момичето с късата пола и розовото червило. Затрудненото положение, в което бащата поставяше дъщеря си, го притесняваше.

— Не спори с мен, човече — продължи уверено Джим. — Обещавам ти, че всичко ще е тип-топ.

Нито Адам, нито Линда му отговориха. Малко по-късно наблизиха швейцарската граница и Адам видя, че има два пункта за проверка на около стотина метра един от друг. Шофьорите гледаха да избегнат колоната, където един митничар се караше с разгневен шофьор на камион. Джим се нареди точно зад ръкомахащия французин.

— Дай паспорта си, Дъдли — каза той.

Адам му подаде паспорта на цигуларя и понечи да попита: „Зашо избра тази колона?“.

— Избрах тази колона — заобяснява Джим, сякаш прочел мисълта му, — защото, като дойде време да ни проверява паспортите, митничарят ще е щастлив да ни пусне без много шум.

Сякаш напук на логиката му зад Джим започна да се образува дълга опашка от коли, а спорът все още продължаваше.

Адам беше нащрек и непрекъснато поглеждаше през задното стъкло — очакваше Романов да се появи всеки момент. Най-после с облекчение видя как митничарят нареджа на камиона да отбие встрани и да чака.

Джим бързо застана на митническия пост.

— Вие двамата, прегърнете се — каза той.

До този момент Адам държеше ръцете си в джоба на шлифера, защото бяха изподраскани и натъртени. Подчини се на Джим, прегърна Линда и започна да я целува механично, като не преставаше да гледа за Романов. За негова изненада момичето отвори устните си и вкара езика си в устата му. Адам мислеше да се възпротиви, но осъзна, че е невъзможно да го направи така любезно, че да му повярват.

— Жената, дъщерята и бъдещият зет — каза Джим и подаде четирите паспорта.

Митничарят започна проверката си.

— Какъв е проблемът с онзи камион? — нехайно попита Джим.

— Е, за вас проблем няма — каза служителят, като прелистваше паспортите. — Надявам се, че не ви забавих.

— Не, не — каза Джим. — Младите дори не забелязаха — добави той, посочи с пръст назад и се разсмя.

Полицаят вдигна рамене, върна паспортите и махна с ръка.

— Allez.^[2]

— В Хал ми викат Джим Лютия. Като горчица — засмя се Хардкасъл и погледна Адам през рамо. — Приятел, вече можеш да спреш.

Линда се отдръпна неохотно, погледна Адам закачливо и после се обърна към баща си.

— Все още ни остава да минем и френската граница, нали?

— Вече ни предупредиха да внимаваме за него и мога да ви уверя, че не е минавал през този пост — каза началникът на митничарите. — В противен случай някой от моите хора щеше да го забележи. Но ако искате да се уверите лично, заповядайте.

Романов бързо обиколи митничарите, като им показваше увеличената снимка на Адам, но никой не си спомни да е забелязал човек, приличащ на него. Валчек дойде след няколко минути и потвърди, че Адам го няма в колите, които все още чакат да ги пуснат през границата и че мерцедесът е вкаран в гаража на митницата.

— Ще се връщаме ли към хълмовете, другарю майор? — попита той.

— Още не. Искам да съм абсолютно сигурен, че не е пресякъл границата.

Офицерът излезе от караулката и попита:

— Открихте ли нещо?

— Не — каза навъсено Романов. — Изглежда, че сте прав.

— И аз мисля така. Ако някой от хората ми беше пуснал англичанина, сега вече щеше да е безработен.

Романов кимна одобрително.

— Може ли да съм пропуснал някой от персонала ви?

— Съмнявам се, освен ако няма излезли в почивка. Ще ги намерите в барчето. Ей там, до френската граница.

В бара бяха само четирима митничари и една сервитьорка — французойка. Двама играеха билиard, а другите двама седяха на една маса във въгъла и пиеха кафе. Романов пак извади снимката и я показа на мъжете до масата за билиард.

И двамата поклатиха безразлично глава и се върнаха към многоцветните топки.

Руснаците отидоха до бара. Валчек подаде на Романов чаша кафе и сандвич, а той ги занесе на масата при другите двама митнически служители. Единият разказващ на колегата си за неприятностите, които имал с един рейнски шофьор на камион, който се опитвал да изнесе контрабандно швейцарски часовници.

Романов плъзна снимката през масата.

— Виждали ли сте този човек днес?

Никой не показа да го е разпознал и по-младият бързо се върна към историята си.

Романов сръбна от кафето си и започна да обмисля дали да хукне към Базел, или да поисква военни подкрепления за претърсване на околните планини. Тогава забеляза, че младият мъж често поглежда към снимката и пак го попита дали не е виждал Скот.

— Не, не — малко прибръзано каза младият мъж.

Ако бяха в Москва, Романов щеше да изтръгне от него „да“ само за няколко минути, но тук трябваше да се придържа към друг подход.

— Преди колко време? — бавно попита Романов.

— Какво искате да кажете? — попита полицаят.

— Преди колко време? — попита с по-твърд глас Романов.

— Не беше той — каза офицерът и по челото му вече имаше пот.

— Щом не е бил той, преди колко време не е бил?
Офицерът се поколеба.
— Двадесет, може би тридесет минути.
— Каква марка кола?
Младият офицер отново се поколеба.
— Мисля, че беше ситроен.
— Цвят?
— Жълт.
— Други пътници?
— Трима. Приличаха на семейство. Майка, баща и дъщеря.
Бащата каза, че са сгодени.
Романов нямаше повече въпроси.

През следващия час говореше предимно Джим Хардкасъл:

— Естествено — каза той — нашата организация провежда редовните си конференции в различни градове. Миналата година бяхме в Денвър, Колорадо, а следващата година сме в Пърт, Австралия, така че успявам да пообиколя света. Но щом се занимавам с експорта, трябва да свикна с пътуването.

— Сигурен съм, че ще свикнете — каза Адам. Мъчеше се да се съсредоточи върху думите на благодетеля си, въпреки че рамото му продължаваше да пулсира.

— Разбира се, аз съм президент само за една година — продължи Джим. — Но възнамерявам да направя така, че делегатите да помнят дълго шейсет и шеста.

— Сигурен съм, че няма да я забравят — каза Адам.

— Ще изтъкна, че „Колманс“ отново има рекордни постижения в износа за тази година.

— Впечатляващо наистина.

— Да, така е, но все пак повечето от износа ни остава размазан по чиниите — каза Джим през смях.

Адам също се засмя, но почувства, че госпожа Хардкасъл и Линда май вече са чували тази шега.

— Имам нещо на ум, Дъдли, и съм сигурен, че жената ще се съгласи с мен — за нас ще е много приятно, ако можеш довечера да бъдеш заедно с нас на президентската маса. Разбира се, като мой гост.

Госпожа Хардкасъл кимна. Линда също изглеждаше ентузиазирана от тази възможност.

— С най-голямо удоволствие — каза Адам. — Но се страхувам, че командирът ми няма да е много доволен като разбере, че на път за Англия съм спрял, за да участвам във вашето тържество. Надявам се, че ме разбирате.

— Ако е същият като моят командир едно време, разбира се — каза Джим. — Все пак, ако някога имаш път за Хал, обади ни се.

Той извади от джобчето на сакото си една визитна картичка и я подаде през рамо на Адам.

Адам разгледа изпъкналите букви, позасмя се на съкращението МФПГ, но не се обади.

— На кое място в Дижон искаш да те свалим, Дъдли? — попита Джим, когато навлязоха в предградията.

— Близо до центъра, където ви е удобно — отговори Адам.

— Тогава ми кажи, когато искаш да слезеш — каза Джим. — Разбира се, аз винаги съм твърдял, че ядене без горчица...

— Можеш ли да ме оставиш на следващия ъгъл? — каза изведенъж Адам.

— О! — възклика Джим, огорчен, че трябва да се раздели с такъв добър слушател и неохотно спря колата до бордюра.

На слизане Адам целуна Линда по бузата. После се ръкува с господин и госпожа Хардкасъл.

— Радвам се, че се запознахме — каза Джим. — Ако промениш намеренията си, ще ни намериш в хотел... Това на рамото ти да не е кръв, момче?

— Само драскотина от едно падане — нищо обезпокоително. Не искам американците да си помислят, че са по-добри от мен.

— Не, не, разбира се, че не — каза Джим. — Е, желая ти успех!

Колата потегли и Адам изчака на тротоара да се отдалечат. Усмихна се и им махна с ръка, а после се обрна и тръгна бързо по една странична улица, като се оглеждаше да открие търговски квартал. След минути беше в центъра на града и с облекчение видя, че магазините все още са отворени. Започна да оглежда улицата в двете посоки, търсещ зеления кръст, указващ аптека. След петдесетина метра забеляза една, влезе неуверено и започна да разглежда рафтовете.

В ъгъла на магазина, с гръб към входа, стоеше висок мъж с къса руса коса, облечен в дълго кожено палто. Адам замръзна. После мъжът се обърна — той намръщено разглеждаше таблетките, които се канеше да купува, и потъркваше гъстия си мустак.

Адам отиде до ъгъла.

— Извинете, говорите ли английски? — попита той аптекаря възможно най-спокойно.

— Все ще се разберем — отвърна аптекарят.

— Трябват ми йод, памук, бинт и широк анкерпласт. Паднах и контузих рамото си на една скала — обясни Адам.

Аптекарят бързо донесе поръчаните неща, без да проявява голям интерес.

— Това са нещата, които искахте, въпреки че търговските им наименования са различни — обясни аптекарят. — Всичко струва двадесет и три франка.

— Може ли да платя в швейцарски?

— Разбира се.

— Има ли някъде наблизо хотел? — попита Адам.

— Зад следващия ъгъл, на отсрещната страна на площада.

Адам му благодари, подаде швейцарските банкноти и излезе от аптеката. Започна да търси хотела. Хотел „Франтел“ се оказа наистина доста наблизо. Той пресече площада, качи се по стълбите и влезе вътре. Няколко души чакаха на рецепцията да се регистрират. Адам прехвърли шлифера си през рамо, така че кървавото петно да не се вижда, и мина покрай чакащите, като следеше знаците на стената. Закрачи уверено към фоайето, сякаш че е отседнал в този хотел поне от няколко дни. Слезе надолу по едни стълби и се озова пред три знака. Първият представляващ силует на мъж, на втората врата стоеше стилизирана фигура на жена, а на третата знакът представляващ инвалидна количка.

Той неуверено отвори третата врата и с изненада откри, че зад нея се намира доста голямо квадратно помещение, на чиято отсрещна стена се виждаше тоалетна чиния. Адам се заключи отвътре и оставил шлифера си да се свлече на пода.

Изчака няколко минути ибавно се разсьблече до кръста. После напълни мивката с топла вода. Сега благославяше досадните занятия за оказване на първа помощ, през които трябваше да мине всеки

офицер — не вярваше, че някога ще му послужат. След двадесет минути болката вече беше утихнала и дори му стана добре. Той вдигна шлифера си с дясната ръка и се опита пак да го прехвърли през рамото си. Иконата изпадна от джоба и тупна на керамичния под. Звукът, който се чу при падането ѝ, накара Адам да помисли, че се е счупила на две. Той бързо поглядна надолу, после коленичи. Иконата се беше разтворила като книга.

[1] Не, не. — Б.ред. ↑

[2] Хайде. — Б.ред. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато след един час Адам се върна в хотел „Франтел“, едва ли някой от малкото гости на хотела би разпознал в него мъжа, който се бе появил там следобед. Беше облечен в нова риза, панталони и вратовръзка и двуреден блейзър, който сигурно щеше да дойде на мода във Великобритания чак след година. Беше хвърлил дори и шлифера, защото иконата идеално влизаше в джоба на блейзъра. Предполагаше, че в магазина са обменили пътническите му чекове по много нисък курс, но умът му през последния час беше зает с други неща.

Той нае единична стая на името на Дъдли Хулм и след няколко минути взе асансьора до третия етаж.

Лорънс вдигна слушалката още преди второто позвъняване.

— Аз съм — каза Адам.

— Къде си? — бяха първите думи на Лорънс.

— Аз ще задавам въпросите — каза Адам.

— Разбирам как се чувстваш — каза Лорънс, — но...

— Никакво „но“. Трябва вече да си разбрали, че някой от така наречения твой екип има пряка връзка с руснаците, тъй като пред хотела в Женева ме чакаха убиецът и приятелите му, а не твоите хора.

— Да, вече знаем — каза Лорънс.

— Знаете? — възклика Адам. — Кои сте вие, дето знаете?

Защото аз вече не знам кой е на моя страна.

— Нали не мислиш, че...

— Ако ти се случи да убият приятелката ти, да си преследван из Европа от професионални убийци, да стрелят по теб и...

— Да стрелят по теб? — каза Лорънс.

— Да, твоят приятел днес стреля по мен и ме улучи в рамото.

Когато се срещнем следващия път, възнамерявам да си разменим местата и аз няма да се целя в рамото.

— Няма да има следващ път — каза Лорънс. — Ще те измъкнем безопасно, само ми кажи къде си.

Адам си спомни думите на Робин „Внимавай колко му казваш“ и се въздържа да каже на Лорънс къде се намира.

— За бога, Адам, ти си съвсем сам; на кого другого ще се довериш, ако не на мен? Приемам, че всичко изглежда сякаш сме те предали, но това няма да се случи отново.

След дълго мълчание Адам каза:

— В Дижон съм.

— Защо в Дижон?

— Заштото единственият човек, който ме взе, пътуваше за конференция в Дижон.

Лорънс не можа да сдържи усмивката си.

— Дай ми номера си и ще ти звънна пак до един час.

— Не — каза Адам. — Аз ще ти се обадя след час.

— Адам, трябва да ми имаш доверие.

— Сега вече знам какво търсите и не мога да си позволя да се доверявам на никого.

Адам затвори телефона и се втренчи в иконата, която лежеше разтворена на леглото. Подписите на някои си Стукъл и Сюърд не го беспокояха. Но датата — 20 юни 1966 — му звучеше като смъртна присъда.

— Лека нощ, господине — каза портиерът на високопоставения държавен служител, който си тръгваше. — Пак последен си отивате — добави той със съчувствие.

Портиерът бе удостоен с леко вдигане на сгънатия чадър. Наистина още една дълга нощ, но поне се бяха свързали отново със Скот. Беше започнал да изпитва уважение към този човек. И все пак му беше нужно по-пълно обяснение за това как са го изпуснали в Женева. Докладът на Лорънс Пембъртън пред отдела днес следобед не беше достатъчен.

Той се отправи с бързи крачки към Олд Кент Роуд. Черното му палто и панталоните в тънко рапе биеха на очи. Той нервно потупваше с чадъра, преди да махне минаващото такси.

— Книжарница „Дилонс“, улица „Мейлът“ — каза той на шофьора, още преди да седне на задната седалка.

Вече беше седем и тридесет, но все пак нямаше да закъснеш много, тъй че няколко минути в повече нямаха никакво значение. Пембъртън се беше съгласил да остане в канцеларията му, докато се

изясни всичко, и той беше сигурен, че този път няма да има пропуски. Позволи си да се усмихне кисело при мисълта как всички бяха приели плана му. От него имаше двойна изгода, тъй като осигуряваше достатъчно време за най-добрите им сътрудници, докато Скот е отстранен някъде в изоставено скривалище. Надяваше се, че за последен път очакват от него оригинално предложение.

— Осем шилинга, господине — каза шофьорът на таксито, когато спря пред „Дилонс“.

Той му подаде парите и добави бакшиш от шест пенса. Остана вгледан във витрината на университетската книжарница, като наблюдаваше отражението на таксито. Веднага щом то зави на ъгъла на улица „Гауър“ мъжът тръгна. След малко стигна до една странична улица и сви по нея. Тя се казваше „Риджмаунт гардънс“ и едва ли бе добре позната дори и на таксиметровите шофьори в Лондон. Само след няколко метра той слезе по едни каменни стъпала и се озова пред вратата на апартамент в сутерена. Пъхна секретния ключ в бравата на външната врата, превъртя го бързо и влезе.

През следващите двадесет минути проведе един международен и един градски разговор и после се изкъпа. След по-малко от час пак се появи на улицата, облечен във всекидневен кафяв костюм, розова риза на цветя без вратовръзка и кафяви спортни обувки. Беше променил прическата си. Върна се пеш до книжарницата „Дилонс“ и пак взе такси.

— Британският музей — каза той на шофьора, като се качи отзад. Погледна часовника си — беше почти осем и десет. Скот вече трябваше да е инструктиран, но и другите вече бяха на път за Дижон — планът му позволяваше закъснение от два часа.

Таксито спря пред Британския музей. Той плати и се изкачи по дванадесетте стъпала към музея, като се възхищаваше на византийската архитектура. Всяка седмица правеше това, а после се връщаше и вземаше друго такси.

— Болница „Мидълсекс“, моля — каза той.

Таксито обърна и се отправи на запад.

Горкият Скот. Ако не беше отворил онзи плик, иконата щеше да е в ръцете на законния си притежател.

— Да ви закарам ли до входа? — попита шофьорът.

— Да, моля.

Малко по-късно той се разхождаше из болницата, прегледа таблото на стената, сякаш че търсеше точно определено отделение, и после пак излезе на улицата. От болницата „Мидълсекс“ винаги успяваше с равномерно темпо да стигне за около три минути до една сграда на улица „Чарлот“. Спра и натисна бутона на малкия домофон.

— Член ли сте? — запита подозрително някой.

— Да.

Точно на часа Адам се обади по телефона и изслуша внимателно всичко, което му каза Лорънс.

— Ще рискувам още веднъж — каза Адам, — но ако този път Романов пак се появи, ще му връча лично иконата, а заедно с нея и собствеността, която е толкова ценна, че американците не биха могли да я откупят обратно на никаква цена.

Адам затвори телефона и Лорънс заедно със сър Морис много пъти връщаха и прослушваха записания разговор.

— Мисля, че ключовата дума е „собственост“ — каза сър Морис.

— Съгласен съм — каза Лорънс. — Но каква е тази собственост, която може да е толкова ценна както за руснаците, така и за американците?

Сър Морис бавно започна да върти глобуса, поставен на края на бюрото му.

— Какво означава този шум? — попита Романов. — Нали не сме останали пак без бензин?

— Не, сър — каза шофьорът. — Това е новото приспособление, монтирано във всички коли от посолствата. Този звук означава, че ме проверяват и трябва да се обадя.

— Завий обратно и се върни на бензиностанцията, покрай която минахме преди няколко километра — каза бавно Романов.

Романов нетърпеливо потупваше по таблото на колата в очакване на хоризонта да се появи бензиностанцията. Слънцето залязваше бързо и той се страхуваше, че след час вече ще бъде тъмно. Бяха отминали Дижон още преди около двадесет километра и нито той, нито Валчек бяха видели жълт сиренов в която и да е посока.

— Зареди, докато се обадя в Женева — каза Романов веднага щом видя бензиностанцията. Изтича до телефонната кабина, а Валчек продължи да наблюдава зорко минаващите коли.

— Отговарям на сигнала ви — каза Романов, когато го свързаха с така наречения втори секретар.

— Ментор пак се обади — каза вторият секретар. — На колко километра сте от Дижон?

Членът вървеше внимателно из една осветена стая, докато не попадна на една свободна маса, подпряна до колона в ъгъла. Седна на малката кожена табуретка. Започна да се оглежда. Нетьрпеливо, както винаги, когато очакваше да му донесат обичайното малцово уиски с лед. Оставиха питието на масата и той отпи, като междувременно се опитваше да открие дали има някое ново лице в тъмната стая. Не беше много лесно, тъй като не си беше сложил очилата. Накрая очите му привикнаха към слабата светлина на дългата червена флуоресцентна лампа над бара.

Видя само добре познатите лица, които го гледаха с надежда; но той се нуждаеше от нещо ново.

Собственикът забеляза, че редовният посетител е останал сам, и седна срещу него на другата малка табуретка. Членът не можеше да си наложи да погледне мъжа в очите.

— Има един, който много иска да се запознае с вас — прошепна собственикът.

— Кой точно? — попита той, като вдигна поглед и отново огледа хората на бара.

— Онзи, дето се е навел над грамофона автомат в ъгъла. Високият, елегантен мъж. Освен това е млад — добави съдържателят.

Посетителят погледна към грамофона. Непознатият се усмихна приветливо и той нервно му върна усмивката.

— Прав ли съм? — попита съдържателят.

— Безопасен ли е? — попита само той.

— Няма проблеми. Момче от най-висока класа, току-що завършило елитно училище. Просто иска сам да си изкара малко пари.

— Чудесно — каза членът и отпи от уискито.

Съдържателят отиде до грамофона. Членът го видя да приказва с младия мъж. Момчето глътна питието си, поколеба се за миг и после се промъкна между хората и седна на празната табуретка.

— Казвам се Пиърс — каза младият мъж.

— А аз Джереми — каза членът.

— Нежно име — каза Пиърс. — Винаги съм харесвал името Джереми.

— Ще пиете ли нещо?

— Едно сухо мартини, моля — каза Пиърс.

Членът поръча едно сухо мартини и още едно малцово уиски. Сервитьорът бързо се отдалечи.

— Не съм те виждал преди.

— Не, за втори път ми е — каза Пиърс. — Преди работех в Сохо, но напоследък стана доста опасно — никога не знаеш с какъв можеш да се забъркаш.

Питиетата пристигнаха и членът отпи една глътка.

— Искаш ли да танцуваме? — попита Пиърс.

— Спешно е — каза гласът. — Включен ли е касетофонът?

— Слушам.

— Антарктик е в Дижон и е открил какво има вътре в иконата.

— Каза ли им нещо?

— Не, само каза на Пембъртън, че притежава собственост, която е толкова ценна, че каквато и suma да се предложи, не би била достатъчна за откупуването ѝ.

— Наистина — каза гласът.

— Британците смятат, че ключовата дума е „собственост“.

— Грешат — казаха от другия край. — Думата е „придобивка“.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото руският посланик във Вашингтон е поискал среща с държавния секретар на 20 юни и ще носи със себе си ордер за седемстотин и двадесет милиона долара в злато.

— И къде ни води всичко това?

— Към Дижон, за да сме сигурни, че ще пипнем иконата преди британците или руснаците. Руснаците, без съмнение, са сигурни, че

скоро ще я притежават, затова мога да се обзаложа, че вече са на път за Дижон.

— Не забравяй на чия страна си.

— Да, сър. Но какво ще правим с Антарктик, ако успеем да вземем иконата?

— Трябва ни само иконата. Щом я вземем, Антарктик става излишен.

Адам погледна часовника си: беше малко след седем. Време беше да тръгва, защото беше решил да не изпълнява съвсем точно указанията на Лорънс. Възнамеряваше той да ги чака, а не както беше планирал Лорънс. Заключи спалнята и се върна на receptionта, където плати за стаята и за телефонните разговори.

— Благодаря — каза той на администраторката и се обърна да излиза.

— Дъдли.

Адам замръзна на мястото си.

— Дъдли — пак извика силно някой. — Едва те познах. Промени ли намеренията си?

Някой го потупа по рамото. „Добре поне, че не е лявото рамо“ — помисли си той, докато гледаше отвисоко към Джим Хардкасъл.

— Не — каза Адам. Искаше му се да може да лъже като бащата на Робин. — Мисля, че ме забелязаха в града, и затова трябваше да сменя дрехите си и да не се набивам на очи за няколко часа.

— Тогава защо не дойдеш на банкета? — каза Джим. — Никой няма да те види там.

— Бих дошъл с удоволствие — каза Адам, — но не мога да си позволя да губя повече време.

— С нещо да помогна? — заговорнически попита Джим.

— Не, трябва да стигна до... След по-малко от час имам среща извън града.

— Бих те закарал дотам — каза Джим. — Знаеш, че ще направя всичко за армията, но довечера съм затруднен.

— Не си го слагай на сърцето, Джим. Ще се оправя.

— Аз мога да го закарам, татко — каза Линда, която се беше приближила и беше чула всичко.

И двамата се обърнаха към Линда. Тя носеше плътно прилепната черна рокля от креп, която започваше от доста ниско и свършваше доста високо. Току-що измитата ѝ коса падаше по раменете ѝ. Гледаше баща си с надежда.

— Току-що взе книжка, детето ми. Не се излагай.

— Винаги се отнасяш с мен като с дете, когато има нещо важно — отговори му тя нацупено.

Джим се поколеба.

— Колко километра има до мястото на срещата?

— Около пет-шест — каза Адам. — Ще се оправя. Лесно мога да взема такси.

— Момичето е право — каза Джим, извади ключовете на колата от джоба си, обърна се към нея и добави: — Ще те убия, ако кажеш някога за това на майка си. — После стисна ръката на Адам и я разтърси силно.

— Ще се оправя и...

— Не искам и да чуя, момче. Не забравяй, че сме на една и съща страна. Желая ти успех.

— Благодаря, сър — каза Адам неохотно.

Джим се усмихна щастливо.

— По-добре е да тръгваш, момичето ми, докато не се е появила майка ти.

Линда сияеше от щастие, докато водеше Адам за ръка паркинга.

— В коя посока? — попита тя веднага щом седнаха в колата.

— По пътя за Оксер — каза Адам, загледан в листчето, на което си беше записал маршрута така, както Лорънс му го бе продиктувал по телефона.

Линда потегли бавно, сякаш не беше сигурна в колата, но щом стигнаха до предградията, Адам ѝ предложи да кара малко по-бързо.

— Нервно ми е — каза тя и сложи ръката си върху коляното му.

— И аз го забелязах — каза Адам и бързо кръстоса краката си. — Внимавай на завоя — добави той, когато забеляза пътния знак.

Линда зави наляво от главното шосе и продължи по един тесен път. Адам се оглеждаше непрекъснато за сградата, която му беше описал Лорънс. Видя я чак след около два километра.

— Отбий встрани — каза Адам — и изгаси светлините.

— Най-после — каза Линда с надежда, когато колата спря.

— Много ти благодаря — каза Адам, чиято ръка вече бе на дръжката на вратата.

— За какво рискувах живота си? — попита Линда.

— Не искам да закъснееш за банкета.

— Банкетът сигурно ще бъде толкова интересен, колкото и танците в клуба „Барнсли“ при младите консерватори.

— Майка ти ще се безпокои.

— Дъдли, толкова си сдържан.

— При нормални обстоятелства не бих се държал така, но ако останеш по-дълго, животът ти ще е в опасност — каза бавно Адам.

Линда пребледня.

— Ти се шегуваш!

— Де да можех — каза Адам. — Сега, когато сляза от колата, ще завиеш обратно и ще се върнеш в хотела. Не споменавай за този разговор никога и никому, особено на майка си.

— Обещавам — каза Линда, този път наистина доста нервно.

— Ти си прекрасно момиче — каза Адам, взе я в прегръдките си и я целуна дълго и нежно, което сигурно не ѝ се беше случвало досега.

Адам слезе от колата и я наблюдава, докато зави и се отправи към Дижон.

Погледна часовника си. Оставаше още час и половина до срещата, а тогава вече щеше да е тъмно като в рог. Той изтича до запуснатото летище и започна да изучава внимателно порутените сгради покрай пътя. Всичко беше точно както Лорънс го бе описал. Приличаше на призрачен град и Адам бе сигурен, че там още няма никого, тъй като едва ли са имали време да изпълнят плана на Лорънс.

Огледа пистата и забеляза идеалното място, където можеше да се скрие и да изчака. Беше намислил два плана и още не знаеше кой ще му послужи.

Алан Банкс, капитан от авиацията, беше доволен, че нощта е лунна. Беше приземявал малкия самолет „Бийвър“ и при много полоши условия, когато пистата беше осветена колкото крайморския булевард на Блекпул.

Банкс огледа още веднъж терена и внимателно проучи двете писти. Летището беше неизползваемо от толкова време, че в никакъв

наръчник не можеше да се намери подробният му план.

Капитан Банкс нарушаваше всички писани правила: той пилотираше самолет без маркировка и осведоми французите, че ще кацнат в Париж. Нямаше да му е лесно да обясни как така е кацнал около стотина километра по-далеч.

— По-лесно ще се приземя на пистата север-юг — каза Банкс на капитана от Военновъздушните сили, който седеше присвят отзад заедно с петимата си помощници. — Колко искате да се доближа до хангара? — Той посочи през прозореца.

— Стой на безопасно разстояние — поне на неколкостотин метра — дойде отговорът. — Не знам какво ни очаква.

Шестимата мъже от Военновъздушните сили продължиха да гледат напрегнато през страничните прозорци. Бяха ги инструктирали да вземат един англичанин на име Скот, който ще ги чака, и бързо да се измъкват.

Изглеждаше доста лесно, но едва ли щеше да е така. Иначе нямаше да ги извикат.

Пилотът зави на юг и наклони носа на самолета. Усмихна се при вида на изоставения „Спитфайър“, зарязан на ъгъла на пистата. Баща му беше летял на такива самолети през Втората световна война. Но този очевидно не бе успял да се добере до дома. Той се спусна внимателно и малкият самолет се приземи с няколко подскока. Не че пилотът беше неопитен, просто пистата беше доста изровена.

Капитан Банкс спря самолета на около двеста метра от хангара и го извъртя, така че да могат незабавно да излетят, ако се наложи. Натисна копчето и спря перката, а после изгаси светлините. Бръмченето намаля и сега приличаше повече на зловещ шепот. Бяха пристигнали четиридесет и три минути по-рано.

Адам се беше скрил в пилотската кабина на изоставения „Спитфайър“ и наблюдаваше подозрително новодошлите, които бяха на около четиристотин метра от него. Нямаше намерение да пробягва откритото разстояние до тях, тъй като луната все още светеше доста силно. Очите му не се отделяха от малкия самолет, на който нямаше отличителни знаци, и той търсеше нещо да му подскаже кои са новодошлите. Прецени, че след петнадесетина минути облаците пак ще закрият луната. След няколко минути Адам видя как шестима мъже слязоха от самолета и залегнаха на пистата. Всичките бяха облечени в

бойни униформи на Британските военновъздушни сили, но това не беше достатъчно убедително за Адам, който още си спомняше Романов, облечен в шофьорска униформа. Шестимата войници не помръдваха. Адам също остана неподвижен, тъй като не беше сигурен на чия страна са те.

Шестимата залегнали мъже също мразеха луната и дори повече от нея — откритото пространство. Капитанът погледна часовника си — бяха изминали тридесет и шест минути. Той вдигна ръка и те запълзяха към хангара — Пембъртън им беше казал, че Скот ще чака там. Пълзенето продължи двадесетина минути и те бяха почти убедени, че Пембъртън неоснователно ги е предупредил за възможността врагът да ги чака скрит.

Най-после облаците забулиха луната и цялото летище потъна в мрак. Капитанът бързо погледна часовника си. До срещата оставаха пет минути. Той първи стигна до вратата на хангара и я натисна с длан да я отвори. Вмъкна се през отвора. Куршумът го улучи в челото, преди да успее да вдигне пушката си.

— Напред, момчета — извика заместникът и останалите четирима бързо скочиха и започнаха да стрелят, като същевременно тичешком търсеха прикритието на сградата.

Веднага щом чу типичния шотландски акцент, Адам изскочи от кабината, хукна през пистата към малкия самолет, чийто витла вече се завъртяха и скочи на крилото от страната на изненадания пилот.

— Аз съм Адам Скот — мъжът, когото трябва да вземете — извика той.

— Аз съм капитан Алан Банкс, приятелю — каза пилотът и му подаде ръка.

„Само един британски офицер може да се ръкува при подобни обстоятелства“ — помисли си с облекчение Адам, въпреки че още беше изплашен.

Двамата се обърнаха към престрелката.

— Трябва да тръгваме — каза пилотът. — Дължен съм да ви заведа в Англия цял и невредим.

— Нека първо да видим дали някой от вашите хора няма да успее да се добере обратно до самолета.

— Съжалявам, колега. Заповядано ми е да те измъкна. На тях им е наредено да се грижат за себе си.

— Да им дадем поне още една минута — каза Адам.

Изчакаха, докато перките на самолета започнаха да се въртят с пълна скорост.

Изведнъж стрелбата спря и стана така тихо, че Адам чуваше ударите на сърцето си.

— Трябва да излитаме — каза пилотът.

— Знам — отговори Адам. — Но си отваряй очите. Искам да узная още едно нещо.

Многобройните нощи походи му помогнаха да види тичащия към тях мъж много преди пилота.

— Тръгвай! — каза Адам.

— Какво?

— Тръгвай!

Пилотът бутна напред ръчката за управление и самолетът бавно потегли по неравната писта. Тъмната фигура не спря. Започна да ги обстреля с дълги откоси. Пилотът се обърна. Видя един висок мъж, чиято руса коса блестеше на лунната светлина.

— По-бързо, по-бързо — каза Адам.

— Дал съм пълна газ — каза пилотът.

Стрелбата започна отново, но този път куршумите се забиваха в корпуса. При третия откос самолетът вече се движеше по-бързо от нападателя и Адам извика от радост, когато се отделиха от земята.

Погледна назад и видя, че Романов се е обърнал и стреля срещу никакъв цивилен.

— Не могат да ни ударят, освен ако нямат базука — каза капитан Банкс.

— Цар си — каза му Адам и се обърна към него.

— Като си помисля само, че жена ми искаше да ходим на театър тази вечер — каза през смях пилотът.

— Какво щяхте да гледате? — попита Адам.

— „Моята прекрасна лейди“.

— Не е ли време да се прибираме? — попита Пиърс и вдигна ръката си от крака на члена.

— Добра идея — каза той. — Само да уредя сметката.

— Ще си взема палтото и шалчето — каза Пиърс. — Ще те чакам след няколко минути.

— Чудесно — каза той.

После улови погледа на съдържателя и му направи знак с ръка. „Сметката“ се появи както обикновено — на лист хартия беше написана само една цифра. Естествено, сумата беше абсолютно изнудване и както винаги мъжът плати, без да коментира на тръгване. Благодари на съдържателя и изкачи прашните скърцащи стълби, които го изведоха на тротоара при компаньона му. Мъжът махна на едно такси и докато Пиърс се качваше отзад, каза на шофьора да кара към книжарница „Дилонс“.

— Не тук — каза той рязко, тъй като новият му приятел беше започнал да опипва с ръка крака му.

— Не мога да чакам — каза Пиърс. — Отдавна трябваше да съм в леглото.

— Отдавна трябваше да съм в леглото — повтори неволно мъжът и погледна часовника си. Жребият беше хвърлен. Те сигурно вече са стигнали: и сигурно този път са хванали Скот, и което е по-важно...

— Четири шилинга — каза шофьорът, като вдигна стъклото.

Мъжът му подаде пет шилинга и не изчака за рестото.

— Зад ъгъла — каза той и поведе Пиърс покрай книжарницата и после в малката пряка.

Слязоха бавно по каменните стълби, Пиърс го изчака да отключи и да запали лампите и чак после влезе.

— О, колко е уютно! — възклика той. — Наистина е много уютно.

Капитан Алан Банкс гледаше надолу. Самолетът бавно се издигаше.

— А сега накъде? — попита Адам, най-сетне спокоен.

— Надявах се да е Англия, но се боя, че отговорът е друг — докъдето стигнем.

— Какво искаш да кажеш? — стресна се Адам.

— Виж индикатора за горивото — каза Алан Банкс и сложи показалеца си върху малката бяла стрелка, която беше между

четвъртината и нулата. — Ако куршумите не бяха улучили резервоара, бензинът щеше да ни стигне до Нортхолт в Мидълсекс.

Малката бяла стрелка бързо се накланяше към червеното поле и след няколко секунди лявата перка престана да се върти.

— Ще кацна някъде в полето. Не мога да рискувам повече така, защото наблизо няма други летища. Слава богу, че поне нощта е ясна.

Самолетът започна бързо да слиза надолу.

— Ще се опитам да кацна ей на онази нива — каза капитанът и доволно посочи обширното равно поле западно от тях. После извика:
— Дръж се здраво!

Самолетът се люшкаше почти неуправляем. Колкото по-ниско летяха, толкова по-малки изглеждаха предишните обширни равни пространства.

Адам инстинктивно хвани страничните дръжки на седалката и стисна зъби.

— Отпусни се — каза пилотът. — Самолетите „Бийвър“ са се приземявали и на много по-неподходящи места... — Колелата докоснаха кафявата земя. — По дяволите, каква кал! Не бях предвидил това — изпсува Банкс.

Колелата потънаха в меката почва и самолетът неочеквано забинос.

Минаха няколко секунди и чак тогава Адам осъзна, че е жив, но е обърнат с главата надолу, а коланът го държи.

— Какво да направя сега? — попита той, но никой не му отговори.

Адам събра сили и започна да се тръска напред-назад, докато успя да се опре с ръка в стената и да стисне с крака лоста за управление. После успя да разкопчае колана и тупна върху покрива на самолета.

Надигна се и с облекчение откри, че няма нищо счупено. Бързо се огледа, но от пилота нямаше следа. Измъкна се от самолета и стъпи на земята. Загуби доста време, докато открие Алан Банкс на около тридесетина метра пред самолета. Пилотът лежеше по гръб неподвижно.

— Добре ли си? — попита той, преди Адам да му зададе същия въпрос.

— Добре съм, а ти?

— Окей. Сигурно съм изхвръкнал от самолета. Съжалявам за приземяването, приятелю. Трябва да призная, че не беше на ниво. Някой път пак ще опитаме.

Адам избухна в смях, а пилотът бавно се надигна и седна.

— Какво ще правим сега? — попита Банкс.

— Можеш ли да вървиш?

— Мисля, че да — каза Алан и внимателно се изправи. — По дяволите! Май че само глезненът ми не е в ред, но съм сигурен, че ще ми пречи да вървя бързо. По-добре тръгвай без мен. Ония с пушките са само на тридесетина минути зад нас.

— А ти какво ще правиш?

— През Втората световна война баща ми кацна на същите такива проклети ливади, но все пак успя да се добере до Англия, без да го хванат немците. Ще съм ти дължник, Адам, защото ако успея да се върна, ще му затворя устата веднъж завинаги. Между другото, кои всъщност ни преследват?

— Руснаците — каза Адам, който вече се чудеше дали няма и други врагове по петите си.

— Руснаците — не би могло и да бъде по-добре. Ако бяха други, татко не би признал успеха ми.

Адам се усмихна, защото си помисли за своя собствен баща. Беше сигурен, че той много би харесал Алан Банкс. Инстинктивно напипа иконата и се успокои, че си е на мястото. Думите на пилота затвърдиха още повече намеренията му да се върне в Англия.

— Накъде? — попита Адам.

— Аз ще се отправя на изток, а за теб е по-добре да тръгнеш на запад, приятелю. Радвам се, че се запознахме — каза той и тръгна, като накуцваше.

— Не съм сигурен колко още мога да издържа, другарю майор.

— Опитай да се стегнеш, Валчек. Трябва да опиташ. Не можем да губим време да спирате — каза Романов. — Знам, че онзи самолет не е много далеч. Видях го да пада.

— Вярвам ти, другарю, но по-добре да умра спокойно до пътя, отколкото да агонизирам в колата.

Романов погледна колегата си, който беше пристрелян в корема. Ръцете на Валчек бяха целите в кръв, ризата и панталоните му бяха прогизнали, той се опитваше отчаяно да запази самообладание. Притискаше стомаха си, като дете, когато му се повръща. Шофьорът също беше пристрелян, но в гърба — докато се опитваше да избяга. Ако не беше издъхнал веднага, Романов сам би застрелял този негодник. Но с Валчек беше друго. Смелостта му беше безспорна. Той първо се беше заел със залегналите британци, а после с американците, които налетяха като вихрушка. Благодарение на Ментор Романов знаеше, че е пристигнал първи. Но сега трябваше да предупреди бързо агента, че някой информира и американците. Все пак Романов изпита задоволство при мисълта как измами американците и обърна стрелбата им срещу британците, докато той и Валчек изчакваха да ги довършат. Последен остана жив един американец, който непрекъснато стреляше по Валчек, докато се измъкваша.

Предполагаше, че има цял час, докато се наложи французи, британци и американци да дадат задоволително обяснение за труповете по изоставеното летище. Мислите на Романов се върнаха към Валчек. Другарят му беше започнал да стене.

— Да се отбием в гората — молеше той. — Не ми остава още дълго.

— Дръж се, другарю, дръж се — повтаряше Романов. — Не сме много далеч от Скот. Помисли за Родината.

— По дяволите Родината — каза Валчек. — Искам просто да умра спокойно.

Романов отново го погледна и осъзна, че само след минути ще е мъртъв. Въпреки усилията на Валчек, кръвта течеше по пода като от развален кран.

Романов забеляза пролука напред между дърветата. Включи дългите светлини и зави по някакъв черен път. Продължи по него, докато храсталаците се сгъстиха. Изключи фаровете и заобиколи колата, за да отвори вратата.

Валчек успя да направи само две-три стъпки и се свлече на земята, като все още придържаше вътрешностите си.

Романов се наведе и му помогна да се облегне на дънера на едно дърво.

— Остави ме да умра, другарю майор. Не си губи повече времето с мен.

Романов се намръщи.

— Как искаш да умреш, другарю? — попита той. — Бавно и мъчително или бързо и безболезнено?

— Остави ме, другарю. Искам да умра бавно, а ти тръгни след Скот, докато е още наблизо.

— Но ако американците те открият, могат да те принудят да говориш.

— Ти знаеш по-добре, другарю.

Романов прие укора, надигна се и като размисли за секунди, се втурна обратно към колата.

Валчек започна да се моли някой да го открие, след като този негодник замине. Той поначало не желаеше тази задача, но Зaborски искаше някой да наблюдава Романов отблизо, а на Зaborски не можеше да се противоречи.

Валчек нямаше да проговори, но му се живееше.

Куршумът от деветмилиметровия „Макаров“ мина право през черепа му и отнесе част от главата му. Валчек се свлече на земята, няколко секунди тялото му се гърчеше в спазми, които накрая преминаха в конвултивно потрепване, докато изпразваше червата си на кафявата земя.

Романов стоя над него, докато се увери, че е мъртъв. Валчек навсярно не би проговорил, но сега не беше време да поема ненужни рискове.

Той се събуди на другата сутрин с добре познатото чувство на вина. Още веднъж се закле да е за последен път.

Действителността винаги бе по-различна от очакванията и разказанието не го напускаше часове наред.

Разноските по допълнително наетия апартамент, таксата и сметките в клуба бяха твърде високи. Но винаги се връщаше — както съомгата намира брега по време на разплодния период.

Пиърс се събуди и през следващите двадесет минути го накара да забрави угризенията си. Последва томителна тишина, а после повъзрастният мъж се измъкна от леглото, извади десет лири от

портфейла си, остави ги на тоалетката и отиде да се изкъпе. Предполагаше, че като се върне, момчето ще си е заминало заедно с парите.

Накисна се във ваната и се замисли за Скот. Знаеше, че ще се чувства виновен за смъртта му. Тази смърт, както и много други преди това, се дължала на една случка преди много години. Тогава той беше попаднал на един поляк, за когото мислеше, че е безопасен. Беше толкова отдавна, че дори не си спомняше и името му.

Но Ментор нямаше как да забрави името на младия аристократичен офицер от КГБ, който седеше на ръба на леглото им, като се събудиха на другата сутрин. Не можеше да забрави също с какво презрение ги гледаше и двамата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Адам лежеше по корем на дъното на празната лодка. Главата му беше обърната настрани и той напрегнато се слушаше за непознати звуци.

Лодкарят стоеше зад кормилото и за втори път броеше тристане швейцарски франка. За цял месец не можеше да изкара толкова. Жена му се надигаше на пръсти и гледаше щастливо банкнотите през рамото му.

Лодката се движеше равномерно надолу по канала и скоро Адам не виждаше вече разбития самолет.

Изведнъж някъде далеч отекна нещо подобно на изстрел от пушка. Жената се сви долу на палубата като изплашен плъх. Лодката продължаваше да пори бавно водата надолу. Адам нетърпеливо се слушаше за други необичайни шумове, но се чуваше само лекият плясък на водата по корпуса на лодката. Облаците отминаха и луната бавно освети двата бряга. Адам наблюдаваше пътеката покрай канала и му стана пределно ясно, че не се движат много бързо. Ако тичаше, щеше да стане по-бързо. Но дори и да му струваше всичките пари, които му бяха останали, щеше да е благодарен, че се измъква. Отново се сниши и се сви на носа на лодката. Докосна иконата — откакто беше открил какво има в нея, доста често го правеше, почти инстинктивно. Не помръдна през следващия половин час, въпреки че се съмняваше дали лодката е изминала повече от осем километра.

Всичко изглеждаше абсолютно спокойно, но въпреки това той остана нашрек. Сега реката беше много по-ширака, отколкото когато го взеха на лодката.

Лодкарят почти не го изпускаше от очи. Той не се отделяше от кормилото. Омасленото му лице не се различаваше много от стария му дочен комбинезон, който той, изглежда, никога не събличаше. От време на време той пускаше кормилото, но само колкото да извади от устата си загасналата лула, да се изкашля и изплюе, а после пак да я лапне.

Мъжът се усмихна, дръпна двете си ръце от кормилото и ги сложи до главата си — искаше да каже на Адам, че трябва да спи. Но Адам поклати глава и погледна часовника си. Беше минало полунощ, а той искаше да слезе от лодката дълго преди да се зазори.

Той се изправи, протегна се и се залюля леко. Въпреки че рамото му заздравяваше, болките не преставаха. Адам направи няколко крачки и застана до кормилото.

— La Saine?^[1] — попита той, като посочи водата.

Лодкарят поклати отрицателно глава и измърмори:

— Canal de Bourgogne.^[2]

Адам посочи напред.

— Quelle ville?^[3]

Лодкарят махна лулата си.

— Ville? Ce n'est une ville, c'est Sombernon^[4] — каза той и пак стисна лулата между зъбите си.

Адам се върна на мястото си на носа. Опита се да се намести поудобно и да си почине — сви се до борда, отпусна глава на някакво старо въже и си позволи да затвори очи.

— Ти познаваш Скот по-добре от всеки от нас — каза сър Морис, — но нямаш представа къде може да е в този момент и какво ще предприеме после, нали?

— Не, сър — призна Лорънс. — Единственото нещо, което знам със сигурност, е, че има уговорен час за медицински преглед в понеделник следобед, но не мисля, че ще се яви.

Сър Морис не обърна внимание на коментара.

— Но някой е успял да се добере до Скот, въпреки че не сме събириали отела — продължи той. — Иконата сигурно крие някаква тайна, която ние още не сме оценили.

— Ако Скот е все още жив — каза Лорънс, — вече нищо не може да го убеди, че ние нямаме вина.

— Щом не сме ние, кой може да е? — попита сър Морис. — Защото някой се опитва така отчаяно да открие предстоящите ни действия, че през последните двадесет и четири часа трябва да се е изложил на дяволски голям риск. Освен, разбира се, ако не си ти — каза сър Морис.

Доживотният председател стана от бюрото си и се обърна да погледне от прозореца парада на конния гвардейски полк.

— Дори и да бях аз — каза Лорънс, като съсредоточи погледа си върху портрета на кралицата, поставен вътре на бюрото, — това не обяснява по какъв начин американците също са се озовали там.

— О, много просто — каза сър Морис. — Буш ги осведомява директно. Не съм се съмнявал в това от момента, в който дойде при нас. Не разбирам само докъде биха стигнали, без да ни държат в течение.

— Значи вие сте казали на Буш — каза Лорънс.

— Не — каза сър Морис. — Нелепо е да свършиш на това бюрото, рискувайки собствената си кожа. Казах на министър-председателя, а винаги може да се разчита, че политиците ще предадат информацията ти, ако имат личен интерес. Честно казано, знаех, че министър-председателят ще каже на президента. Иначе не бих му казал. Поважното в случая е дали Скот е още жив. Ти как смяташ?

— Мисля, че е — каза Лорънс. — Имам всички основания да вярвам, че мъжът, който е прекосил пистата към чакащия самолет, е бил Скот. Френската полиция, която по някаква случайност се оказа по-благосклонна от швейцарската, ни информира, че самолетът ни се е разбил на двадесет километра северно от Дижон, но там не са открити нито пилотът, нито Скот.

— Ако французите са ни информирали точно за случилото се на летището, значи Романов е успял да избяга и навярно вече няколко часа преследва Скот.

— Възможно е — каза Лорънс.

— Мислиш ли, че е възможно вече да са хванали Скот и иконата да е у тях?

— Да, сър. Боя се, че е напълно вероятно — каза Лорънс. — Но нямам претенции да съм абсолютно прав. Системите на Би Би Си в Кавершам парк уловиха извънредни предавания до всички турски посолства тази нощ.

— Това не значи нищо — каза сър Морис и свали очилата си.

— Съгласен съм, сър. Но НАТО съобщи, че стратегически руски сили са поставени в готовност и няколко руски посланици в европейски държави са поискали аудиенция при външните министри, включително и с нашия.

— Това е по-обезпокоително — каза сър Морис. — Те постъпват така, когато са сигурни, че ще ги подкрепим.

— Съгласен съм, сър. Най-много ги издава фактът, че Отделът за спешни действия към Първо главно отделение на КГБ е резервиран голяма част от рекламните страници на повечето европейски, а предполагам и американски вестници.

— Може би ще ми кажеш, че са наели самия Д. Уолтър Томпсън да им напише статията — изръмжа сър Морис.

— Няма да е необходимо — каза Лорънс. — Подозирам, че материалът им ще бъде подходящ за първа страница на който и да е вестник.

Адам не би се събудил толкова скоро, ако не беше непрекъснатата пулсираща болка в рамото му. Лодката беше направила неочекван завой на деветдесет градуса и се отправяше на изток. Адам стреснато погледна лодкаря и съобрази, че тази част на реката е доста по-широва и той лесно може да прекара лодката близо до брега, така че Адам да скочи. Но лодкарят само вдигна рамене, сякаш че нищо не разбира, и лодката продължи да се движи безцелно напред.

Адам погледна надолу. Въпреки тъмнината успя доста добре да види коритото на реката. Хвърли един камък и прецени, че стига бързо до дъното. Струваше му се, че само да се протегне и ще го стигне. Погледна безпомощно нагоре към лодкаря, който продължаваше да се взира над главата му в далечината.

— По дяволите! — каза Адам, извади иконата от джоба на блейзъра и я вдигна високо над главата си. Застана на ръба на лодката като треньор по футбол, който иска разрешение от рефера да извърши смяна на играч. Разрешението бе дадено, Адам скочи във водата и стъпи на дъното на канала. Водата му стигаше само до кръста, но пък беше ледена и дъхът му секна.

Адам стоеше във водата, вдигнал иконата високо над главата си. Изчака лодката да го отмине, прегази до брега, изкачи се с мъка на пътеката и се опита да се ориентира. Скоро успя отново да различи Голямата мечка и тръгна на запад. Тича с усилие цял час, докато видя в далечината нещо приличащо на светлина — прецени, че е на около километър.

Първите лъчи на утринното слънце го завариха да шляпа с подгизнали и премръзнали крака през полето. Той се движеше неизменно напред, независимо дали му се изпречваше жив плет или дере — като римски центурион, който трябва да върви по права линия до определеното място.

Вече виждаше очертанията на къща, но като я наближи се увери, че всъщност е селска вила. Припомни си израза „фермерско стопанство“ от урока по география. Малка пътека, застлана с обли камъни, водеше към полуотворена врата, която сякаш не се заключваше. Адам тропна леко с чукалото и застана на осветеното място пред вратата, тъй че да го видят веднага като отворят.

На вратата се показва около тридесетгодишна жена в скромна черна рокля и снежнобяла престиилка. Беше пълничка и с розови бузи, което недвусмислено загатваше за професията на съпруга ѝ.

Тя не можа да скрие изненадата си като видя Адам да стои пред вратата — очевидно очакваше да е пощаджията, но раздавачите не носят елегантен морскосин блейзър и мокри сиви панталони.

Адам се усмихна.

— Anglais^[5] — каза той и добави: — Паднах в канала.

Жената избухна в смях и му посочи да я последва в кухнята. Той влезе и видя един мъж, който очевидно тъкмо се бе облякъл, за да отиде да издои кравите. Фермерът вдигна очи и също се разсмя като видя Адам — смехът беше приятелски топъл, в него нямаше нищо обидно.

Жената забеляза, че от панталоните му на чистия под се стичат капки, и бързо дръпна една кърпа от поставката над камината.

— Enlevez-moi са^[6] — каза тя и посочи панталоните му.

Адам се обрна към стопанина, но той също кимна в знак на съгласие и му показва с жестове какво да направи, като сочеше към собствените си панталони.

— Enlevez les, Enlevez les — повтори жената и му подаде хавлиената кърпа.

Адам си събу обувките и чорапите, но жената продължаваше да сочи панталоните му и той съмъкна и тях. Тя не помръдна и той накрая съмъкна ризата и бельото си и завърза хавлията през кръста си. Тя се вгледа в голямата превръзка на рамото му, но после бързо взе всичко,

освен блейзъра и занесе дрехите в мивката. През това време Адам се сущеше край огъня.

Той придърпа и завърза кърпата на кръста си, защото стопанинът го покани на масата и наля по една голяма чаша мляко за двамата. Адам седна до фермера и закачи новия си модерен блейзър на облегалката на стола, близо до огъня. От тигана се понесе приятна миризма — жената пържеше вече дебело парче бекон, което отряза от бута, висящ в опушената ниша на комина. Фермерът вдигна високо чашата мляко.

— Уинстън Чърчил — каза той.

Адам отпи голяма глътка и също вдигна тържествено своята чаша като за тост.

— Шарл дьо Гол — каза той и допи топлото мляко, сякаш пресушаваше първата си бира в местната кръчма.

Собственикът пак взе каната и отново напълни чашите.

— Merci^[7] — каза Адам на жената, която сложи пред него пълна чиния с бекон и яйца.

Тя кимна и му подаде нож и вилица, а после каза:

— Mangez.^[8]

— Merci, merci — заповтаря Адам.

Тя му отряза дебела кръгла филия от хляба на масата. Адам лакомо се нахвърли върху храната — това всъщност беше първото му ядене след поръчката в хотела на Робин.

Неочаквано фермерът стана от мястото си и му подаде ръка. Адам също стана и се ръкува с благодарност, но това движение му напомни колко е възпалено рамото му.

— Je dois travailler a la laiterie^[9] — обясни мъжът.

Адам кимна и се изправи, но фермерът му махна да седне и излезе.

Адам изяде всичко до троха — оставаше само да оближе чинията — и я занесе на жената, която тъкмо махаше един съд от печката и му наля голяма чаша димящо кафе. Той пак седна и започна да пие на малки глътки.

Адам потупа почти автоматично джоба на блейзъра, за да се увери, че иконата си е на мястото. Извади я и започна да разглежда „Свети Георги и змея“. После я обърна, поколеба се за миг и натисна

силно сребърната корона. Иконата се разцепи на две части като книга и отвътре се видяха две малки панти.

Той погледна към жената на фермера, която в момента изстискваше чорапите му, и видя, че дрехите му вече висят до огъня. Жената измъкна дъската за гладене от една малка ниша до огнището и започна да я разпъва, без да проявява интерес към действията на Адам.

Той погледна още веднъж разтворената икона, която лежеше на масата пред него. По ирония на съдбата жената, която в момента гладеше панталоните му, можеше да разбере всяка дума от листа, но в същото време едва ли можеше да му обясни важността на написаното. Цялата вътрешна част на иконата беше покрита с пергамент, залепен върху дървото, така че отстрани оставаше само по един сантиметър. Адам я завъртя, за да я проучи по-добре. Подписите с черно мастило и печатите отдолу несъмнено говореха за официален документ. Всеки нов прочит му разкриваше по още нещо. Отначало Адам бе много изненадан като откри, че документът е написан на френски, но — като стигна до датата в дъното — 20 юни 1867 — си спомни от лекциите по военна история в Сандрхърст, че дълго след епохата на Наполеон в международните споразумения е продължавал да се използва френският език.

Започна пак да препрочита бавно документа, френският му не беше достатъчно добър, за да преведе повече от няколко думи в написания на ръка текст. Под *Etas Unis* стоеше подписьт на Уилям Сюърд, надраскан напряко на печата с двуглавия орел. До него стоеше подписьт на Едуард Стукъл — той се намираше под печат с корона, която беше същата като вградения орнамент отзад на иконата. Адам провери повторно. Вероятно беше някакво споразумение между руснаци и американци през 1867.

Той продължи да търси и други думи, които биха му помогнали да си обясни важността на документа. Още веднъж разчете: „Sept millions deux cent mille dollars d'or (7,2 million)“^[10] и по-нататък: „Sept cent douze millions huit cent mille dollars d'or (7,8 million) le 20 juin 1966“^[11].

Вгледа се в календара, закачен с пирон на стената. Беше петък, 17 юни 1966. Ако можеше да се вярва на датите в споразумението, то само след три дни документът вече нямаше да е валиден. „Нищо

чудно, че двете най-големи сили на земята се опитват така отчаяно да се доберат до него“ — помисли Адам.

Прочете документа ред по ред с желание да открие други следи, обмисляше бавно и задълбочено всяка дума. Погледът му се спря на една дума, която беше еднаква и в двата езика.

Думата, която не каза на Лорънс. Адам се чудеше как ли иконата е попаднала в ръцете на Гьоринг. Вероятно я беше завещал на баща му, без да подозира нищо — защото ако беше разбрал колко ценно е скритото в нея, би могъл да се споразумее за собствената си свобода с която и да е от двете страни.

— Voila, voila^[12] — каза жената на фермера и постави пред него топли чорапи, бельо и панталони.

Колко ли време бе стоял, погълнат от съdboносното си откритие? Тя погледна към пергамента и се усмихна. Адам бързо затвори иконата и после внимателно разгледа шедъвъра. Дървото беше така майсторски разрязано, че изобщо не можеше да се види къде прилепват двете части. Спомни си за писмото, което баща му беше оставил заедно със завещанието си, и особено последната част: „Ако го отвориш и откриеш, че целят да те замесят в някакви безчестни дела, то отърви се незабавно от него“.

Изобщо не се двоумеше как би постъпил баща му при подобни обстоятелства. Жената на фермера стоеше с ръце на хълбоците и го гледаше озадачено.

Адам бързо прибра иконата в джоба на блейзъра и нахлузи панталоните си.

Не можа да измисли подходящ начин, за да изрази благодарността си към жената на фермера — за нейното гостоприемство и за това, че не беше досадно любопитна.

Просто отиде до нея, хвана я нежно през раменете и я целуна по бузата. Тя се изчерви и му подаде малко найлоново пликче. Вътре имаше три ябълки, хляб и голямо парче сирене. Вдигна престиilkата си и махна с крайчеца ѝ една троха от устната му, а после го съпроводи до вратата.

Адам ѝ благодари и излезе, за да се озове отново в своя тъй различен свят.

[1] Сена ли е? — Б.ред. ↑

- [2] Бургундския канал. — Б.ред. ↑
- [3] Кой град е? — Б.ред. ↑
- [4] Град? Това не е град, това е една тъмница. — Б.ред. ↑
- [5] Англичанин. — Б.ред. ↑
- [6] Свалете това. — Б.ред. ↑
- [7] Благодаря. — Б.ред. ↑
- [8] Яжте. — Б.ред. ↑
- [9] Аз трябва да работя във фермата. — Б.ред. ↑
- [10] 7 милиона и 200 хиляди златни долара. — Б.ред. ↑
- [11] 7 милиона и 800 хиляди златни долара. — Б.ред. ↑
- [12] Ето, ето. — Б.ред. ↑

**ТРЕТА ЧАСТ
БЕЛИЯТ ДОМ, ВАШИНГТОН**

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА

Белият дом, Вашингтон, 17 юни 1966

— Не искам да бъда първият в историята на Съединените щати прокълнат президент, който няма да основе нов щат, а ще върне такъв.

— Оценявам това, господин президент, но... — каза държавният секретар.

— Можем ли законно да отстояваме правата си, Дийн?

— Не, господин президент. Ейбрахам Брунвелд, който е безспорен специалист по документите от този период, потвърждава, че условията по договора за наемане в продължение на деветдесет и девет години са задължителни и за двете страни. Договорът е подписан за Русия от Едуард Стукъл, а от името на САЩ е подписал тогавашният държавен секретар Уилям Сюърд.

— Може ли това споразумение да е валидно и днес? — попита президентът, като се обърна към главния си юридически съветник Никола Каценбах.

— Валидно е, разбира се — каза министърът на правосъдието. — Но само ако представят техния екземпляр от оригинала. Ако успеят, международният съд в Хага няма да има друг избор, освен да подкрепи исканията на руснаците. В противен случай всички споразумения, поднасяни от нас, ще загубят благонадеждността си.

— Искате от мен да легна в краката на руснаците и да си въртя опашката като награден лабrador, докато те си вършат мръсотиите? — възклика президентът.

— Разбирам чувствата ви, господин президент — каза министърът на правосъдието, — но в кръга на моите отговорности е да ви осведомя за законовата страна проблема.

— По дяволите, има ли в историята подобен глупав прецедент, извършен от държавен глава?

— Британците — намеси се Дийн Ръск — ще се озоват пред подобен проблем с китайците през 1999 заради новите земи в Хонконг. Те вече са приели реалността на ситуацията и са дали на китайското правителство ясно да се разбере, че желаят да се споразумеят.

— Това е просто един пример — каза президентът, — а ние всички знаем много добре за „честните игри“ на тяхната дипломация.

— Също през 1898 — продължи Ръск — руснаците са склучили деветдесет и девет годишен договор за наемане на Порт Артур в Северен Китай. Това пристанище е жизненоважно за тях, защото, за разлика от Владивосток, то не се заледява през цялата година.

— Нямах представа, че руснаците притежават пристанище в Китай.

— Наистина вече нямат, господин президент. Върнаха го на Мао през 1955 година като акт на добра воля между колеги комунисти.

— Можеш да бъдеш абсолютно сигурен, че руснаците няма да ни върнат нашето парче земя в знак на добра воля — каза президентът. — Имам ли някакъв избор?

— Не е възможно да се предприеме някаква военна акция, за да спрем руснаците от предявяване на искания за онова, което законно е тяхно, сър — отговори държавният секретар.

— Излиза, че един Джонсън купува земята от руснаците през 1867, а другият трябва да я продаде обратно през 1966. Но защо изобщо са се съгласили Сюърд и президентът на такава дяволска операция?

— По онова време — каза министърът на правосъдието, като свали очилата си, — продажната цена на въпросното парче земя е била седем милиона и двеста хиляди долара, а и за инфлацията тогава на практика никой не е чувал. В действителност инфлацията през годините е направила исканата цена доста ниска. И руснаците вече са заложили за доказателство цялата сума в една нюйоркска банка.

— Значи изобщо не можем да се надяваме, че ще закъснеят с плащането на исканата сума.

— Изглежда, че не, сър.

— Но защо, по дяволите, цар Александър е искал да даде под наем това проклето парче земя! Именно това ме озадачава.

— По онова време е имал неприятности с някои от министрите заради това, че е продал земи в Източна Азия, които принадлежали на Русия. Царят мислел, че тази сделка с американците ще се стори на близкото му обкръжение по-приятна, ако я представи като договор за дългосрочно ползване, в който е включена и клауза за обратно изкупуване.

— Защо Конгресът не се е противопоставил?

— След като Конгресът е ратифицирал основното искане, самото предложение не се е утвърждавало, защото от правителството на САЩ не са се изисквали по-нататъшни разходи — обясни Ръск. — Поironия на съдбата Сюърд бил горд, че е успял да постигне такава висока сума по клаузата за изплащане на дължимата сума. По онова време той е имал пълно основание да вярва, че исканата сума е невъзможно да се изплати от руснаците.

— Сега тя е равна само на годишните приходи от петрола — каза президентът и погледна навън през прозореца на Овалния кабинет към паметника на Вашингтон. — Да не говорим за военното напрежение, което ще настъпи в страната, ако руснаците пипнат тяхното копие от договора. Не забравяй, че аз съм президентът, който помоли конгреса да похарчи милиарди долари за системата за ранно предупреждение, която монтирахме по границата, за да могат американците да спят спокойно.

Никой от съветниците не можеше да възрази нещо на този довод.

— И така — какво правят британците по този въпрос?

— Както обикновено са потайни, господин президент. Те още изглеждат напълно сигурни, че ще се доберат до него и иконата преди руснаците, така че именно те могат да се окажат нашите спасители.

— Хубаво е, че англичаните се грижат за спасяването ни — каза президентът. — Предполагам, че междувременно ние не стоим със скръстени ръце, докато те опитват да решат собствените ни проблеми.

— Не, сър. ЦРУ работи по въпроса повече от месец.

— В такъв случай е изненадващо как руснаците не са добрали вече до иконата.

Никой не се засмя.

— И какво се очаква от мен сега? Да седя и да чакам руснаците да прехвърлят седемстотин и дванадесет милиона долара в злато от нюйоркската банка в американската хазна преди полунощ в понеделник?

— Те също така трябва да ни предадат техния екземпляр от договора до това време — каза Ръск. — Остават им само шестдесет часа.

— Къде е нашият екземпляр в момента? — попита президентът.

— Някъде в сейфовете на Пентагона. Само двама знаят къде точно се намира. След Ялтенската конференция нашето копие не е виждало бял свят.

— Защо не съм информиран за него до днес? — попита президентът. — Поне можех да спра тези големи разносци.

— Повече от петдесет години вярвах, че копието на руснаците е унищожено по време на революцията. С течение на годините руснаците приеха този факт, защото той беше потвърден и от Сталин в Ялта. Сигурно Брежnev е попаднал на нещо през последния месец, нещо, което го е убедило, че тяхното копие е само временно загубено.

— Господи, още един месец и щяхме да се отървем.

— Прав сте — каза държавният секретар.

— Осъзнаваш ли, Дийн, че ако руснаците се появят в кабинета ти преди полунощ в понеделник с техния екземпляр от договора, не ми остава нищо друго, освен да се подчиня?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Адам излезе от къщата, огледа се и разбра, че се намира в покрайнините на малък град. Тъй като беше все още доста рано, той счете за безопасно да стигне с тичане до „centre ville“^[1], но щом по улиците започнаха да се появяват ранобудни работници, той намали темпото до обикновен вървеж. Реши да не отиде направо в центъра, а да потърси място, където да може да се скрие и да обмисли следващите си стъпки. Спря пред един многоетажен гараж и реши, че едва ли ще намери по-добро място за обмисляне на плана си.

Влезе през приземния етаж и се озова до асансьор, от който се разбираше, че паркингът е на четири етажа. Изтича надолу по стълбите до най-ниското ниво, бутна вратата към сутерена и видя, че той е слабо осветен и почти празен. Избра сутерена, защото предположи, че това ниво би се запълнило с коли последно. Обходи етажа и проучи помещението. В най-отдалечения ъгъл имаше паркирани две коли. От дебелия слой прах по тях той разбра, че са тук отдавна. Сниши се зад едната и откри, че на това място никой не би го видял, освен най-любопитните.

Започна да си представя как някой паркира колата си на този етаж и оставя ключовете на таблото. Провери вратите на двете паркирани коли, но те бяха заключени. Отново се залови да измисля по-сериозен план как да стигне крайбрежието до залез-слънце.

Беше се замислил дълбоко и изведнъж подскочи — чу се стържещ звук. Той огледа мрачния сутерен. От тъмнината изплува силуетът на мъж, който влечеше зад себе си пластмасова кофа, наполовина пълна със смет. Адам едва можеше да го види — никакъв старец, облечен в мръсно кафяво палто, стигащо почти до земята — очевидно предишният собственик е бил доста висок. Адам не беше сигурен как ще постъпи, ако мъжът продължи да върви към него. Когато обаче човекът се приближи, Адам видя, че е стар и прегърен; от устата му се подаваше цигара. Чистачът спря наблизо, беше забелязал пакет от цигари. Вдигна го и чак когато се увери, че е празен, го пусна в кофата. После хвърли там кесия от бонбони, кутия от пепси-

кола и един стар вестник „Фигаро“. Огледа се бавно за друг боклук, но не успя да забележи Адам, който се беше свил зад колата. Доволен, че е свършил работата си, старецът повлече кофата по пода и накрая я бутна навън през вратата. Адам си отдъхна, но след две минути мъжът се върна, отиде до една от стените и отвори врата, която Адам не беше забелязал преди. Съблече дългото кафяво палто и го замени със сиво, което не беше в по-добро състояние, но поне не му беше толкова голямо. После изчезна през изхода. След малко Адам чу някаква врата да се затваря с трясък.

Работният ден на чистача беше свършил.

Адам изчака малко, после се изправи и се протегна. Придвижи се бавно до стената, докато стигна малката врата. Бутна я и я отвори, смъкна от пирона дългото кафяво палто и пак се отправи към мястото си в ъгъла. Първата сутрешна кола пристигна и Адам бързо се сниши. Шофьорът зави плавно към отсрещния ъгъл и Адам реши, че го прави ежедневно. От колата изскочи докаран мъж с тънки мустаци, облечен в елегантен раиран костюм, с куфарче в ръка. Заключи вратата на колата и тръгна с бързи превзети крачки към изхода. Адам изчака тежката врата да се затвори и се изправи, за да изпробва кафявото палто. Облече го над блейзъра си — беше му малко тясно в раменете и ръкавите му бяха малко къси, но поне му придаваше вид, че работи тук.

През следващия час наблюдаваше как колите пристигат на равни интервали. Ядоса се, че всички собственици заключват внимателно вратите и ги проверяват, преди да се отправят към изхода с ключовете в ръка.

Адам чу някъде в далечината да бие десет часът и реши, че няма смисъл да чака повече. Изпълзя иззад колата, която го прикриваше, и се отправи към изхода. В този момент в сутерена влезе един „Ровър“ с английски номер и почти го заслепи. Той отскочи встрани, за да може колата да мине, но тя спря рязко до него и шофьорът смъкна стъклото.

— Добре — паркира — тук? — попита шофьорът, като натъртваше всяка дума с явен английски акцент.

— Oui, monsieur^[2] — каза Адам.

— Други — етажи — знак — prive — продължи мъжът, сякаш говореше на някой малоумен. — Където и да е — махна той с ръка.

— Oui — повтори Адам — bert ay merst paak you^[3] — добави той на чудовищен английски, изплашен, че ще се разбере, че не е французин. Очакваше да чуе някоя ругатня.

— Чудесно — каза мъжът, слезе от колата и му подаде ключовете си заедно с десетфранкова банкнота.

— Merci — каза Адам, прибра банкнотата в джоба си и докосна с ръка челото си. После попита по същия начин както му говореше мъжът: — Quelle-heure-vous-retournes?^[4]

— Най-много след час — каза мъжът вече от вратата.

Адам изчака няколко минути до колата, но мъжът не се върна. После отвори вратата и сложи пликчето с храната на предната седалка. Обиколи и седна зад волана, запали колата и провери индикатора за бензина — имаше половин резервоар. Натисна газта и потегли нагоре към първия етаж — там спря, не можеше да излезе. Трябаха му два франка, за да мине през автоматичната бариера. За щастие дамата в колата зад него размени десетфранковата му банкнота — иначе и тя нямаше как да излезе.

Адам изкара колата на шосето, търсещ знака „Toutes Directions“^[5]. Щом го откри, излезе за броени минути извън града и се отправи към Париж по шосе №6.

Прецени, че в най-добрия случай разполага с два часа. Дотогава полицията ще е уведомена за кражбата на колата. Беше сигурен, че бензинът ще му стигне до Париж, но не се надяваше да успее да пристигне в Кале.

Движеше се в централното платно на шосе №6 и през поголямата част на пътуването поддържаше скоростта само с пет километра по-ниска от разрешената. За един час измина почти деветдесет километра. Бръкна в пликчето, което му бе дала жената на фермера, и извади една ябълка и парче сирене. Мислите му, както често през последните два дни, го върнаха към Хайди.

Ex, да не беше отварял писмото!

Беше изминал още един час, когато го забеляза да накуцва нагоре по един хълм, само на неколкостотин метра от главния път. Романов се усмихна широко при мисълта, че ще хване Скот много преди той да

стигне до шосето. Наближи го на няколко метра и тогава капитанът от авиацията се обрна и се усмихна на непознатия.

Тридесет минути по-късно Романов оставил Банкс скрит зад едно дърво със счупен врат. Неохотно призна, че младият офицер бе проявил смелост също като Валчек — но Романов не можеше да губи повече време в опити да открие в коя посока се е отправил Скот.

Тръгна на запад.

Сирената изтръгна Адам от мислите му. Той погледна малкия часовник на таблото. Беше изминал само час и половина. Възможно ли е френската полиция да действа така бързо? Полицейската кола го наблизаваше отляво, но Адам не увеличи скоростта — само сърцето му затуптя по-силно, докато полицайтите профучаха край него.

С напредването по магистралата той започна да се чуди дали няма да е по-разумно да отбие по някой по-спокоен път, но реши да рискува и да продължи възможно най-бързо към Париж.

Докато следваше знаците към Париж, беше нащрек за други сирени. Най-после стигна предградията, продължи по булевард „Л'опитал“ и успокоен захапа втора ябълка. При нормални обстоятелства би оценил великолепната архитектура на сградите покрай Сена, но днес очите му почти не се отделяха от огледалото за обратно виждане.

Реши да изостави колата на някой голям обществен паркинг: с малко повече късмет щяха да минат дни, преди да я открият.

Зави по Рю де Риволи и пред очите му изникнаха дълги многоцветни знамена. Едва ли можеше да избере по-подходящо място, защото беше уверен, че ще е пълно с чуждестранни коли.

Спря колата в най-отдалечения край на площада. Изяде последното парче сирене и я заключи. Отправи се към изхода и чак тогава забеляза, че изглежда просто смешен в очите на шляещите се туристи, облечен в тясното палто, за което съвсем беше забравил. Реши да се върне и да хвърли палтото в багажника. Бързо го съблече и го сгъна на четири.

Беше само на няколко метра от колата, когато видя младия полицай. Той оглеждаше номерата и повтаряше буквите и цифрите по радиостанцията си. Без да сваля поглед от него, Адам бавно

заотстъпва. Само още шест-седем крачки — и щеше да се изгуби в тълпата.

Пет, четири, три, две, отстъпваше той, докато полицаят продължаваше да говори по станцията си. Само още една крачка...

— Alors!^[6] — изкрешя някаква дама.

Адам я беше настъпил.

— Много съжалявам — каза инстинктивно Адам на родния си език.

Полицаят веднага вдигна глава и се взря в Адам, а после извика нещо в радиостанцията и хукна към него.

Адам хвърли кафявото палто, бързо се обърна, като едва не събори жената, и хукна към изхода. Паркингът беше пълен с туристи, дошли да се насладят на Лувъра, и Адам не можеше да тича бързо през гъстата тълпа. Вече беше стигнал изхода, когато чу полицейската свирка само на няколко крачки зад себе си. Мина тичешком през някаква арка и излезе на голям площад.

В същото време втори полицай го наближаваше отдясно и той нямаше друг избор, освен да избяга нагоре по стъпалата пред него. Като ги изкачи, се обърна и видя, че го преследват наблизо и трима други полицаи. Спусна се през летящата врата и мина покрай група японски туристи, заобиколили статуята на Роден в коридора. Продължи покрай изненадания разпоредител и хукна нагоре по дългата мраморна стълба.

— Monsieur, monsieur, votre billet?^[7] — чу да викат зад него.

В края на стълбището зави надясно, прекоси тичешком специалната изложба на модерните художници Польк, Бейкън и Хокни и се озова в залата на импресионистите — Моне, Мане, Курбе, като отчаяно търсеше откъде да излезе. Продължи през залата с картини от осемнадесети век — Фрагонар, Гоя, Вато — все още нямаше никакъв изход. Мина през една голяма арка и се озова в залата с картини от седемнадесети век — Мурильо, Ван Дайк, Пусен — навсякъде хората откъсваха очи от картините и търсеха причината за настаналата суматоха. Адам продължи да бяга и се озова сред картини от шестнадесети век — Рафаел, Караваджо, Микеланджело — изведенъж осъзна, че му остават да премине само още две зали.

Дясното или лявото? Избра дясното и влезе в огромна квадратна зала. Имаше три изхода. Той намали за секунди скоростта, за да реши кой

ще е най-добър, и изведнъж осъзна, че залата е пълна с руски икони. Спра се до една празна витрина.

„Nous regrettons que le tableau soit soumis à la restauration=“^[8]

Първият полицай вече влезе в голямата зала и беше само на няколко крачки зад Адам, когато той се втурна към отсрецния изход. Оставаха му само два отворени изхода, трябваше да избере единия. Зави надясно и видя друг полицай да се спуска право към него. Наляво: още двама. Пред него — още един. Адам спря насред залата с иконите в Лувъра с вдигнати ръце. Беше заобиколен от полицаи с извадени пистолети.

[1] Центърът на града. — Б.ред. ↑

[2] Да, господине. — Б.ред. ↑

[3] Но трябва аз да я паркирам. — Б.ред. ↑

[4] В колко часа се връщате? — Б.ред. ↑

[5] Край на ограниченията. — Б.ред. ↑

[6] Хайде! — Б.ред. ↑

[7] Господине, господине, вашият билет? — Б.ред. ↑

[8] Изказваме нашите съжаления, че картина е в реставрация.
— Б.ред. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сър Морис вдигна телефона на бюрото си.

— Спешен разговор от Париж, сър — каза секретарката му.

— Благодаря, Теса.

Той слушаше внимателно и си превеждаше наум вълнуващата новина.

— Merci, merci! — каза сър Морис на колегата от френското външно министерство. — Ще се свържем пак с вас, веднага щом направим необходимите приготовления, за да го приберем. Но засега, моля, не го изпускате от очи. — Сър Морис слушаше известно време мълчаливо, после каза: — Ако носи някакви вещи у себе си, моля, заключете ги на охранявано място.

Секретарката му стенографираше всяка дума от разговора — както бе постъпвала винаги през последните седемнадесет години.

Полицайтите му сложиха белезници и го съпроводиха до чакащата кола. После той изведнъж откри, че започват да се държат спокойно, дори приятелски. Натикаха го на задната седалка заедно с прикования към него полицай. Той забеляза, че както отпред, така и отзад, има по една полицейска кола. Два мотоциклета съпровождаха отстрани малката автоколона. Адам се почувства повече като царска особа, отколкото като престъпник, търсен за две убийства и две кражби на коли, който се движи с чужда легитимация. Беше ли възможно някой най-след да е открил, че е невинен?

Щом пристигнаха, веднага му наредиха да изпразни всичките си джобове. Един ръчен часовник, една ябълка, четиридесет лири в пътнически чекове, осем франка и британски паспорт на името на Дъдли Хулм. Полицейският инспектор любезно го помоли да се съблече по бельо. Беше му за втори път днес. Адам се подчини и инспекторът провери внимателно всеки джоб на блейзъра, дори подплатата. Изражението му подсказваше недвусмислено, че не е открил каквото търси.

— Носите ли нещо друго? — попита бавно инспекторът на идеален английски.

„Дяволски глупав въпрос — помисли си Адам. — Сам можеш да видиш.“ И отговори само:

— Не.

Инспекторът провери още веднъж блейзъра, но не откри нищо ново.

— Облечете се — каза рязко той.

Адам си облече ризата, сакото и панталоните, но инспекторът задържа вратовръзката и връзките на обувките му.

— Всичко ще ви бъде върнато, когато ви освободим — обясни той.

Адам кимна и нахлузи обувките си. Хлопаха му. Придружиха го до една малка килия на същия етаж и го заключиха сам. В центъра ѝ имаше малка дървена маса с два дървени стола един срещу друг. В ъгъла забеляза единично легло със стар матрак. Не би оприличил стаята точно на килия, защото не се виждаха решетки дори на единствения малък прозорец.

Съблече сакото си, метна го на стола и се отпусна на леглото. Отчете, че все пак е нещо по-добро от местата, на които беше спал през последните две нощи. Възможно ли беше да са изминали само две нощи, откакто спа в хотелската стая на Робин в Женева?

Минутите летяха, а през това време той стигна само до едно решение — когато се върне инспекторът, да поиска адвокат.

— Как ли е на френски „адвокат“? — попита той на глас.

След около час и половина според Адам най-после се появи един служител с поднос, на който имаше гореща супа, нещо подобно на бифтек с гарнитура, както и чаша, пълна догоре с червено вино. Адам се зачуди дали не са го объркали с някого, или пък дали яде за последен път преди екзекуцията. Последва служителя до вратата.

— Настоявам да говоря с адвокат — каза натъртено Адам, но полицаят само сви рамене.

— Je ne comprends pas Ianglais^[1] — каза той и затвори вратата отвън.

Адам се настани и започна да яде сервираното, благодарен, че французите поднасят добра храна, независимо от обстоятелствата.

Сър Морис им съобщи новината час по-късно и внимателно огледа един по един насядалите около масата. Никога нямаше да свика отдела, ако не беше сигурен, че Адам най-после е в безопасност. Матюс беше все така безразличен, Буш — необичайно мълчалив, а Снел — никак успокоен. Единствено Лорънс изглеждаше доволен.

— Скот е затворен от френските власти — започна сър Морис, — и аз вече се свързах с военното аташе при посолството...

— Полковник Полард — намеси се Лорънс.

— Да, полковник Полард — каза сър Морис, — който е тръгнал с колата на посланика и ще вземе Скот, за да го откара в нашето посолство. Преди няколко минути аташето се обади и потвърди, че полковник Полард е пристигнал. — Сър Морис се обърна към заместника си. — Ще отлетиш довечера за Париж, за да проведеш разпита лично.

— Да, сър — каза Лорънс, погледна шефа си и се усмихна.

Сър Морис кимна. „Безчувствени същества — отчете отново той, като огледа насядалите около масата, — но през следващия половин час положително ще открия кой от тях служи на двама господари.“

— Добре. Не мисля, че сте ми нужни повече днес — каза сър Морис и се надигна от стола си.

Ментор се усмихна, докато сър Морис напускаше стаята; вече беше изпълнил задачата си. Всичко е толкова лесно, стига да можеш да четеш обърнат стенографски запис.

Черният ягуар с дипломатически номера спря пред полицейското управление няколко минути по-рано, отколкото го очакваха.

Движението не било толкова натоварено, както предполагал полковникът. Инспекторът стоеше на стъпалата, докато Полард изскочи от колата. Полицаят погледна знаменцето на Обединеното кралство, което се вееше върху капака на колата, и реши, че цялата работа става доста мелодраматична.

Полард — нисък набит мъж с тъмен костюм с емблема и сгъваем чадър — приличаше досущ на онези англичани, които не променят външния си вид дори когато са в чужбина.

Инспекторът заведе Полард направо в малката стая, където беше затворен Адам.

— Казвам се Полард, полковник Полард. Британски военен аташе тук, в Париж. Съжалявам, че трябва да понесете тези изпитания, но не можете да си представите колко много проклети документи трябва да се уредят, докато ви измъкна оттук.

— Разбирам — каза Адам, скочи от леглото и се ръкува с полковника. — И аз самият бях в армията.

— Знам. Кралският усекски, нали?

Адам кимна с малко повече увереност.

— Все пак проблемът вече е разрешен — продължи полковникът.

— Френската полиция ни помогна много и се съгласи да ме придружите до посолството.

Адам погледна към вратовръзката на полковника.

— „Дюк ъв Йоркс“?

— Какво? Разбира се, че не — каза полковникът и опипа ризата си отпред. — „Грийн Джакетс“.

— Да, разбира се — каза Адам, доволен, че са открили грешката му.

— Мисля, че трябва да потегляме, приятелю. Знам, че ще се успокоиш, като разбереш, че няма да те обвинят в нищо.

Полковникът не знаеше колко успокоен наистина се чувствува Адам.

Инспекторът ги изведе в приемната, където Адам бе идентифициран, подписа се за личните си принадлежности и сложи всичко в джоба си, с изключение на часовника, който постави на китката си, и след това бързо наниза и завърза връзките на обувките си. Не се изненада, че му върнаха паспорта на Дъдли Хулм.

— Да не се мотаем дълго, приятелю — каза полковникът нетърпеливо.

— И аз не го искам — каза Адам. — И аз нямам търпение да изляза оттук, също като вас.

Адам провери връзките на обувките си и последва полковник Полард и инспектора до чакащия ягуар. Чак сега забеляза, че полковникът леко накуцва. Шофьорът му отвори вратата и Адам се засмя.

— Какво смешно има, приятелю? — попита полковникът.

— Нищо. Просто се сетих, че шофьорът, който за последен път ми предложи услугите си, не беше така приятелски настроен.

Адам се качи отзад, полковникът седна до него.

— В посолството — каза Полард и колата рязко потегли.

Адам ужасено се втренчи в преобрънатото британско флагче.

[1] Не разбирам английски. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Адам се събуди и видя, че е гол.

Огледа голата стая, но, за разлика от френския затвор, не можа да види какво има зад гърба му: ръцете, краката и тялото му бяха здраво вързани за един стол с найлоново въже. Столът се намираше в средата на стаята, но Адам не можеше да се движи.

Вдигна поглед нагоре и всичко, което видя, бе надвесеният над него полковник Полард. Веднага щом се увери, че Адам се е свестили, той бързо излезе от стаята.

Адам обърна глава и видя всичките си дрехи подредени върху едно легло в другия край на килията. Опита се да се придвижи заедно със стола, но успя само да го разклати и за няколко минути успя да се приближи към вратата едва с няколко сантиметра. Насочи усилията си към разхлабване на въжетата около китките, като ги търкаше в дървените пречки, но ръцете му бяха така здраво завързани, че едва успяваше да ги раздвижи.

Неуспешните му опити бяха прекъснати от отварянето на вратата. Влезе Романов. Адам реши, че и отблизо този човек предизвиква същия ужас. След него вървеше друг мъж, непознат. Стискаше здраво нещо като кутия за пури и седна някъде зад Адам.

Романов погледна голото тяло на Адам и се усмихна с наслада при вида на това унижение. После спря точно пред стола.

— Казвам се Александър Петрович Романов — обяви той със съвсем лек акцент.

— Или Емануел Розенбаум — каза Адам, вгледан отблизо в противника си.

— Съжалявам само, че не можем да се ръкуваме — добави Романов и започна да върти стола. — Но съм убеден, че в този случай са наложителни предпазни мерки. Първо бих желал да те поздравя, че успя толкова пъти да ми се изпълзнеш, но както вече си разбрали, моет източник в Лондон действа толкова бързо, колкото и твоят.

— Твой източник? — попита Адам.

— Не бъди наивен, капитане. Вероятно вече си осъзнал жестоката истина, че в сегашното положение въпросите задавам аз, а ти трябва да отговаряш.

Адам съсредоточи погледа си върху една тухла на стената и се опита да се абстрактира от непрекъснатото въртене.

— Полард — каза рязко Романов, — нагласи капитан Скот точно в центъра на стаята. Изглежда е успял да се придвижи няколко сантиметра при опита си да избяга.

Полард постъпи както му наредиха, но първо постла на пода един найлон. После маневрира със стола на Адам, докато го нагласи в средата.

— Благодаря — каза Романов. — Предполагам, че вече познаваш нашия полковник Полард — продължи той. — Естествено, това не е истинското му име и всъщност не е и истински полковник, но винаги е мечтал да бъде и затова веднага се възползвахме с удоволствие от предоставената ни възможност. Всъщност нашият полковник действително е служил в Британската армия като редник. И когато след осемнадесет години я е напуснал, си е бил пак такъв. И въпреки ранения си крак — за нещастие това не се е случило при битка с някой от враговете на Короната — не е успял да получи инвалидна пенсия. По тази причина е живял почти в пълна мизерия. Но, както обясних, той винаги е искал да бъде полковник — продължи Романов. — Добре щеше да го притиснеш с „Дюк ъв Йоркс“ — но тъй като нашият човек е служил в „Грийн Джакетс“, той счете за най-безопасно да сложи тази вратоворъзка.

Адам не помести погледа си от стената.

— Признавам, че грешката ни с британското знаме беше небрежност. Но ако обърнеш надолу руското знаме, веднага би направило впечатление, докато това, че така е станало с вашето, може би грешката ни е обяснима. Всъщност Полард трябваше веднага да го забележи; благодарни сме, че и ти обърна внимание на това чак когато вратите на колата бяха здраво заключени.

Романов прекъсна безкрайното въртене и се втренчи в голото тяло на Адам.

— Мисля, че дойде време да те представя на нашия доктор Ставински, който с нетърпение чака да се запознае с тебе, тъй като напоследък нямаше много работа и се бои да не е загубил формата си.

Романов отстъпи крачка назад и Ставински веднага зае мястото му пред Адам. Кутията за пури все още беше пъхната под мишницата му. Адам се втренчи в дребния мъж, който сякаш го преценяваше. Ставински не изглеждаше по-висок от метър и шестдесет. Беше облечен с разкопчана на врата сива риза и безформен сив костюм, които го правеха да прилича на младши чиновник в не особено преуспяваща адвокатска кантора. По наболата му брада се разбираше, че не е очаквал да работи днес. Тънките му устни се разтегнаха в усмивка, сякаш бе стигнал до някакво приятно заключение.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, капитан Скот — започна Ставински. — Въпреки че сте неочекван гост за посолството ни, вие сте добре дошли. Разбира се, срещата ни може да е много кратка, стига просто да ми дадете едно кратко сведение. Всъщност — той въздъхна леко — искам само да знам къде се намира Царската икона. — Той замълча за момент. — Въпреки това имам чувството, че няма да е много лесно. Прав ли съм?

Адам не отговори.

— Това не ме изненадва особено. Предупредих другаря Романов, че след хвалебственото описание, което ви направи, ще бъде излишно да си губим времето със серия въпроси. Все пак, трябва да спазя обичайната процедура за такива случаи. Ще се уверите, че и руснаците се придържат към правилата също като британците. Може да сте се чудили — добави Ставински, сякаш се беше сетил в момента, — защо човек, който не пуши, ще носи кутия хавански пури?

Изчака за отговор, но като не получи такъв, продължи:

— А, няма изгледи да говорим. Разбирам, че не ви е за първи път. Тогава ще продължа още малко да си говоря сам. В Московския университет специалността ми беше химия, но аз специализирах в една особена област.

Адам не прояви никакъв интерес, тъй като не искаше да си припомня най-лошите си дни в ръцете на китайците.

— Малко хора на Запад осъзнават, че ние, руснаците, сме пионери в една област: първи създадохме на университетско ниво катедра за научно водене на разпит — с професорско ръководство и няколко асистенти. Казаха ми, че все още няма такава в Оксфорд или Кеймбридж. Но Западът продължава да прилага донкихотовските възгледи за стойността на живота и правата на личността. Както може

би предполагате, само определени хора от университета знаеха за съществуването на тази катедра, а още по-малко можеха да се запишат студенти, тъй като я нямаше в учебната програма. Но тъй като вече бях член на Първи отдел, беше естествено да усвоя тънкостите на изтезанията. Аз съм обикновен човек — продължи Ставински — и преди не съм проявявал особен интерес към научната работа, но щом разбрах за „кутията от пури“, за една нощ се превърнах в усърден и заинтересован ученик. Не можех да не дам воля на желанието си да експериментирам. — Той замълча, за да види какъв ефект са произвели думите му върху Скот, но с разочарование забеляза същия безразличен поглед.

— Изтезаващ, разбира се, е стара и почетна професия — продължи Ставински. — Китайците я упражняват вече почти три хиляди години, както вече сам сте се уверили, капитан Скот, и дори вие, британците, сте напреднали доста, откакто използвахте дубата за разпъване на хора. Но този инструмент се оказа доста неподходящ за нашето време. Като имаше това предвид, учителят ми в Москва, професор Мец, измисли нещо малко и просто, така че и човек със средна интелигентност да може да го прилага след краткотрайни указания.

Адам гореше от желание да разбере какво има в кутията, но външно остана безразличен.

— При изтезанията, както и при любовта, капитан Скот, предварителната игра е най-важният фактор. Следите ли мисълта ми, капитане?

Адам се опита да остане все така спокоен и сдържан.

— Все още не отговаряте, капитан Скот, но както вече ви обясних, аз не бързам. Особено като предполагам, че при вашия случай цялата операция ще продължи малко по-дълго от обикновено. Но признавам, че това само ще увеличи наслаждението ми. И въпреки че все още не притежавам Царската икона, аз поне държа в ръцете са единствения човек, който знае къде се намира тя.

Адам продължаваше да мълчи.

— Ще ви попитам само още веднъж, преди да отворя кутията. Къде е Царската икона?

Адам го заплю.

— Не само зле възпитан — отбеляза Ставински, — но и глупав. Много скоро ще ни се молите да ви дадем каквото и да е за пиене. Но все пак няма да знаете какво ви очаква.

Ставински сложи кутията на пода и бавно я отвори. Говореше, сякаш беше фокусник, изправен пред дете.

— Първо ви предлагам шестволтова батерия от никел и кадмий. — Той замълча. — Надявам се да оцените допира с нея. Второ — продължи той, като пак бръкна в кутията — един малък вибрационен генератор. — Той постави правоъгълната метална кутия до батерията. — Трето — две жици с прикрепени в краищата им електроди. Четвърто, две спринцовки; пето, лепило с колодий и най-накрая, тази стъкленица, за която ще стане дума по-късно... Казах „най-накрая“, но в кутията има още две неща, които са ми необходими за втора фаза на нашия малък експеримент, а дори и за трета фаза.

Ставински подреди всички неща пред Адам.

— Признавам, че не изглеждат много — каза Ставински. — Но съм сигурен, че ако напрегнете въображението си, ще се досетите какво може да се постигне с тях. За да могат другарят Романов и полковникът да се насладят на предложения им спектакъл, ще се наложи да добавя някои факти и за самата нервна система. Искрено се надявам, че следите всяка моя дума, капитан Скот, защото само ако жертвата знае, ще може да оцени гениалността на следващите действия.

Адам съжаляваше, че Ставински говори така добре английски. Все още си спомняше много ярко как китайците бяха обяснявали какво ще правят с него, но той не разбираше нищо от езика им. Тогава успяваше да мисли за друго, докато слушаше заплахите им, но все пак накрая се озова за четири часа в хладилник.

— А сега да се върнем към делата — продължи мъжът в сиво. — Ако изпратим малък електрически импулс по жицата, само за частица от секундата той достига усилен до хиляди нервни окончания. Това причинява отвратително усещане — също както когато докоснеш открита жица на включен в мрежата кабел, или простишко казано — преживяваш електрошок. Не е смъртоносен, но е определено неприятен. В Московското училище това се нарича първа фаза, но не е необходимо лично да го изпитате, стига да имате желание да кажете къде мога да намеря Царската икона.

Адам мълчеше.

— Разбирам, че не сте слушали внимателно малката ми лекция, затова се боя, че трябва да преминем от теорията към практиката.

Адам започна да си повтаря наум тридесет и седемте писки на Шекспир. Ако го чуеше сега, учителят му по английски щеше да е доволен, че след толкова усилия да втълпи стиховете в главата на небрежния си ученик, Адам сега можеше да цитира без да се замисли, който и да е стих от Шекспир.

„Хенри VI, част първа; Хенри VI, част втора, Хенри VI, част трета, Ричард II...“

Ставински взе тубата с лепило, отвори я и намаза гърдите на Адам.

„Комедия от грешки“, „Тит Андроник“, „Укротяване на опърничавата“...

Руснакът прикрепи двата електроди към лепилото и навижиците на шестволтовата батерия, която пък беше вързана с миниатюрния вибрационен генератор.

„Двамата веронци“, „Напразни усилия на любовта“, „Ромео и Жулиета“...

Без предупреждение Ставински натисна ръчката на генератора за две секунди и Адам получи шок с напрежение двеста волта. Острата болка, която прониза всяка част от тялото му, го накара да изкричи. Но това усещане скоро изчезна.

— Не се притеснявайте да ни показвате точно какво чувствате. Намирате се в звукоизолирана стая, така че няма да обезпокоите никого в тази сграда.

Адам не обрна внимание на коментара, стисна юмруци и продължи да шепне:

... „Ричард III“, „Сън в лятна нощ“, „Крал Джон“...

Ставински натисна ръчката за още две секунди. Болката връхлетя Адам за втори път. Когато руснакът спря, той почувства, че му се гади, но успя да остане в съзнание.

Ставински изчака известно време, преди да изкаже мнението си.

— Впечатляващо. Определено сте подгответ за втора фаза, от което може незабавно да се освободите само като отговорите на един прост въпрос. Къде е Царската икона?

Устата на Адам беше така пресъхнала, че той не можеше да говори, камо ли да плюе.

— Аз наистина се опитах да ви предупредя, капитан Скот — каза Ставински и се обрна към вратата. — Иди и донеси вода за капитана, полковник.

... „Венецианският търговец“, „Хенри IV“, част първа, „Хенри IV“, част втора...

След малко Полард се върна и тикна една бутилка в устата на Адам. Той успя да изгълта наполовина съдържанието й, преди да я дръпнат.

— Не бързай толкова. Може да ти дотрябва пак след малко. Но това няма да ти е нужно, стига да ми кажеш къде е иконата.

Адам изплю остатъка от водата в лицето на мъчителя си.

Ставински скочи напред и го удари силно с опакото на ръката си. Главата на Адам увисна.

— Не ми остава друг избор, освен да преминем към втора фаза — каза Ставински и погледна към Романов, който кимна.

Тънките устни на Ставински пак се разтегнаха в усмивка.

— Може да сте се чудили — продължи той — какво още мога да ви сторя с една обикновена батерия от шест волта. Защото предполагам, че от безбройните американски гангстерски филми знаете, че за екзекуция на електрически стол е необходим по-мощен генератор. Но важно е, че заниманията не приключват с първа фаза. Професор Мец също е осъзнал, че тази фаза е посредствена, и е посветил живота си на откриването на едно сполучливо вещество, което Академията на науките нарече в негова чест „M“. Ако инжектирам вещество „M“ в нервната система, болката се предава много по-ефикасно по всички нервни окончания, без да се стига до фатален край. Необходимо е само малко да увелича напрежението и ще получим много интересен ефект. Затова трябва да ви попитам още веднъж: къде е Царската икона?

... „Много шум за нищо“, „Хенри V“, „Юлий Цезар“...

— Разбирам, че сте решили твърдо да продължа — каза Ставински, взе от пода една спринцовка и заби дългата и тънка игла в шишенцето. Издърпа буталото, докато спринцовката се напълни до половината. Вдигна я нагоре, натисна буталото и от иглата излезе тънка струя като миниатюрен фонтан. Ставински мина зад Адам.

— Сега ще ви убода в лумбалната област. Ако направите опит да мръднете, ще останете парализиран за цял живот. По природа не съм честен човек, но в този случай ви препоръчвам да ми се доверите. Уверявам ви, че тази инжекция няма да ви убие, защото, както вече знаете, това не е в наш интерес.

Адам не помръдна нито един мускул, докато палачът забиваше спринцовката в гърба му.

„Както ви се...“ — започна той. После мъчителната болка премина през тялото му и той изведнъж стана безчувствен.

Когато дойде на себе си, беше изгубил всякаква представа за времето. Очите му бавно се спряха върху палача му, който нетърпеливо крачеше из стаята. Щом видя Адам да си отваря очите, небръснатият мъж спря, усмихна се и пристъпи до стола. Прекара бавно пръсти по раната му, покрита с голямо парче цитопласт. Докосването беше леко, но на Адам му се стори, че забиват горещо желязо в рамото му.

— Както обещах — каза Ставински, — предстои да изпитате нещо много по-силно. А сега ще отлепя цитопласта.

Ставински изчака малко, а Адам стисна устни. После рязко отлепи цитопласта. Адам изкрещя, сякаш че куршумът пак го улучи.

Романов се приближи, наведе се и започна да разглежда раната.

— Успокоих се, че колегата ми все пак добре те е улучил — каза Романов. — Можеш ли да си представиш какво ще стане, когато разреша на Ставински пак да ти сложи жиците и да включи генераторчето?

— … „Дванайсета нощ“, „Хамлет“, „Веселите уинзорки“… — каза Адам за първи път на глас.

— Виждам, че не желаеш да дадеш воля на въображението си — каза Романов и мина отзад.

Ставински провери дали жиците са сложени добре върху лепилото на гръденния кош на Адам и после отиде при генератора.

— Този път ще натисна ръчката за три секунди. Знаете какво да направите, за да ме спрете.

… „Троил и Кресида“, „Добрият край оправя всичко“…

Ръчката се плъзна надолу и Адам почувства как волтовете проникват до всеки нерв в тялото му. Изкрещя с такава сила, че биха го чули на километър, ако не бяха в звукоизолирана стая. Когато експериментът завърши, Адам продължаваше целият да трепери, без

да може да контролира гаденето в стомаха си. Ставински и Полард се втурнаха към стола и бързо развързаха найлоновите въжета. Адам падна на колене и заповръща.

— Не можем да си позволим да ви оставим да умрете от задушаване, нали? — каза Ставински. — В началото загубихме един-двама по този начин, но сега вече сме по-добри.

Веднага щом Адам се съвзе, Ставински го бълсна обратно на стола и Полард пак го завърза.

— Къде е Царската икона? — изкрешя Ставински.

— „Мяра за мяра“, „Отело“, „Крал Лир“... — каза Адам. Гласът му трепереше.

Полард взе друга бутилка вода и я тикна в устата му. Адам я изгълта, но това беше сякаш един малък оазис сред огромна пустиня.

Романов излезе отпред, а Ставински пак зае мястото си до ръчката на генератора.

— Ти си смел, Скот — каза Романов, — но това вече граничи с лудост. Просто ми кажи къде е иконата и аз ще отпратя Ставински и ще наредя на полковника да те остави на стъпалата на Британското посолство.

— „Макбет“, „Антоний и Клеопатра“...

Романов въздъхна и кимна. Ставински пак натисна ръчката. Дори полковникът пребледня, докато наблюдаваше реакцията на Адам. Той изкрешя още по-силно, мускулите му се стегнаха — волтовете проникваха в милионите нервни окончания на тялото му. Пак го отвързаха и той рухна на пода на четири крака. Дали още нещо бе останало в стомаха му? Щом вдигна глава, веднага пак го бълснаха на стола и го завързаха. Ставински се втренчи в него.

— Изключително, капитан Скот, можете да минете на трета фаза.

Лорънс пристигна на летище „Орли“ и единственото му желание беше да вечеря на спокойствие със стария си приятел в резиденцията на посолството. Посрещна го полковник Полард.

— Как е той? — бяха първите думи на Лорънс.

— Надявах се вие да ни осведомите — отговори Полард и взе куфарчето на Лорънс.

Лорънс спря на място и се втренчи във високия слаб военен, облечен в пълната униформа на Кралските драгуни.

— Какво искате да кажете?

— Съвсем просто е — каза Полард. — Спазих инструкциите до най-малка подробност и отидох да взема Скот от Ил Дъ ла Сите, но когато пристигнах, ме информираха, че е взет преди двадесет минути от някой, който е използвал моето име. Веднага се свързахме с кабинета ви, но тъй като вие вече бяхте на път, посланикът ми нареди да тръгна към летището, а той се обади на сър Морис.

Лорънс залитна и едва не падна. Полковникът бързо застана до него. Той не разбра какво иска да каже Лорънс, но чу думите много добре:

— Сега вече наистина ще повярва, че съм аз.

Когато Адам дойде в съзнание, Романов стоеше сам пред него.

— Понякога — каза руснакът, който продължаваше мисълта си, сякаш че Адам изобщо не бе припадал, — гордостта пречи на човек да прояви слабост пред палача или пред някой сънародник, особено ако последният е предател. Затова отпратих Ставински и полковника. Нямам желание да гледам как Ставински продължава експеримента си с трета фаза, но мога да го спра само ако ми кажеш къде си сложил иконата.

— Защо ще го правя? — каза войнствено Адам. — Тя законно ми принадлежи.

— Не е така, капитан Скот. Това, което взе от банката в Женева, е безценният оригинал, нарисуван от Рубльов, и тази икона принадлежи на Съветския съюз. И ако тази икона се появи на който и да е търг или в някоя галерия, ние незабавно ще я изискаме като откраднато национално съкровище.

— Но как е и възможно... — започна Адам.

— Защото — каза Романов — ти сега притежаваш оригинала, който царят е оставил на съхранение при Великия херцог на Хесе и повече от петдесет години Съветският съюз притежава само копие.

Адам гледаше недоверчиво как руснакът вади от вътрешния джоб на палтото си икона на „Свети Георги и змея“. Романов замълча и

после я обърна; по лицето на Адам пробяга доволна усмивка, когато забеляза, че отзад в рамката няма поставена коронка.

— Също както и ти — продължи Романов, — аз съм взел тази икона само в заем, но като ми кажеш къде е оригиналът, ще те освободя и ще заменя копието с оригинала. Не може да се измисли нещо по-умно, а и ти пак ще можеш да извлечеш значителна печалба за себе си.

— Трици за брашно — каза Адам подигравателно.

Очите на Романов се присвиха заплашително.

— Скот, ти, разбира се, осъзнаваш, че притежаваш безценен шедьовър, който принадлежи на Съветския съюз. Ако не върнеш иконата, ще причиниш значителни затруднения на страната си и вероятно ще свършиш в затвора. Трябва само да ми кажеш къде е иконата и ще те пусна на свобода.

Адам не си направи труда дори да поклати глава.

— Очевидно е дошло време да те запозная с нещо, което ще те заинтересува — каза Романов и извади лист хартия от плик, който се намираше във вътрешния му джоб.

Адам естествено беше озадачен. Не можеше дори да предположи какво е това. Романов го разгъна бавно и го вдигна, така че Адам можеше да вижда само гърба на листа.

— Този лист хартия разкрива присъда, произнесена в Москва през 1946 от съдията И. Т. Никиченко. Смъртна присъда — продължи Романов, — относяща се за майор Владимир Коски, дежурен от руския караул в нощта, когато е умрял райхсмаршал Херман Гьоринг. — Той обърна листа, така че Адам да го види. — Както виждаш, майор Коски е доказано виновен в съучастие с врага заради парична изгода. Доказано е, че той е отговорен за тайното внасяне на отровата в килията на райхсмаршала през нощта на неговата смърт.

Адам отвори широко очи.

— А, този път улучих — каза Романов. — Сега вече мисля, че най-накрая ще ми кажеш къде всъщност е иконата. Ако си спомням добре, имате подходящ за случая израз: честната размяна не е кражба. Твоята икона за моята икона плюс този законен документ, който ще възвърне честта на баща ти.

Адам затвори очи и с болка осъзна за първи път, че Романов няма представа какво е скрито в иконата. Романов не можа да скрие гнева

си. Отиде до вратата.

Дръпна я и извика:

— Твой е.

Доктор Ставински влезе отново в стаята и продължи усмихнат, сякаш никога не е прекъсвал:

— Професор Мец никога не е бил доволен от втора фаза, защото дори смел и издръжлив човек като вас се нуждае от часове, дори и дни, за да се възстанови. Затова през последните си години в университета той посвети времето си да открие как може да се ускори целият този процес. Както при всички гениални неща, крайният резултат е поразително обикновен. Всичко, което е нужно, е само едно химическо съединение. Когато същото се инжектира в нервната система, причинява незабавно възстановяване — бърз аналгетик. Крайното откритие му отнело дванадесет години работа и определен брой смъртни случаи — каза Ставински, извади друго шишенце от кутията и заби в гumenата му тапа иглата на втората спринцовка. — Това — каза той, като вдигна триумфално шишенцето, — се инжектира в кръвта ви и ви възстановява толкова бързо, че можете дори да се учудите дали изобщо някога сте изпитвали болка. За това гениално нещо Мец би трябвало да получи Нобелова награда, но това откритие не е за показване пред научните работници от цял свят. Но именно благодарение на него аз мога да повтарям непрекъснато експеримента си с вас, без да ви позволя да умрете. Както виждате, мога да пускам генератора на всеки тридесет минути през следващата седмица, стига това да е желанието ви. — Ставински се надвеси над пребледнялото, невярващо лице на Адам. — Мога да спра веднага щом ви вкарар антидота, стига да ми кажете къде е Царската корона.

Ставински напълни наполовина спринцовката. Адам почувства ледени тръпки, въпреки че шокът от мъченията го беше изпотил.

— Не се движете, капитан Скот, нямам желание да ви наранявам непрекъснато.

Адам почувства как иглата се забива дълбоко и след миг течността се вля в кръвта му.

Не можеше да повярва колко бързо започна да се съвзема. Само за минута отпадналостта му изчезна и той започна да се ориентира. Ръцете и краката възстановиха нормалната си чувствителност и в

същото време желанието да не изпита никога повече болката от втора фаза ставаше все по-силно.

— Професор Мец е блестящ ум, ще се съгласите с мен — каза Ставински — и ако беше жив, сигурен съм, че щеше да напише доклад за вашия случай.

Ставински натисна ръчката и Адам примря. Откри, че крещи още по-силно. Тялото му непрекъснато се тресеше. Секунди по-късно отново почувства ледени тръпки и като се тресеше неудържимо, започна да повръща.

Ставински бързо го отвърза. Адам падна на земята и изхвърли каквото бе останало в стомаха му. Когато започна само да плюе, Полард го сложи обратно на стола.

— Трябва да разберете, че не мога да ви оставя да умрете, капитане. Къде е иконата? — изкрещя Ставински.

„В Лувъра“ — искаше да изкрещи Адам, но думите му излизаха като шепот, защото устата му отвътре беше като шкурка.

Ставински напълни отново втората спринцовка и инжектира течността в тялото на Адам. Той почувства още веднъж как агонията затихва и силите му се възвръщат.

— Десет секунди и продължаваме пак. Девет, осем, седем...

„Цимбелин“

— Шест, пет, четири...

„Зимна приказка“

— Три, две, едно.

„Бурята“

— А-а-а! — изкрещя той и веднага припадна.

Следващото нещо, което усети, беше студената вода, с която го заля полковникът, преди той отново да почне да повръща. Щом го завързаха отново в стола, Ставински пак му би инжекция, но Адам не вярваше, че ще може да дойде на себе си. Трябваше да умре, защото го искаше. Отново почувства иглата да пробожда плътта му.

Романов пристъпи напред и като гледаше право в Адам, каза:

— Мисля, че с доктор Ставински заслужихме една лека вечеря. Мислеме да те поканим, но разбираме, че стомахът ти няма да го понесе. Но като се върнем напълно освежени, доктор Ставински ще повтаря отново и отново целия ритуал, докато не ни кажеш къде си скрил иконата.

Ставински излезе. Влезе полковник Полард и Романов му каза нещо, което Адам не успя да осмисли. После Романов също напусна стаята, като затвори тихо вратата зад себе си.

Полард дойде до Адам и му предложи бутилката с вода. Адам я изгълта и искрено се изненада колко бързо се възстановява. Въпреки че усещанията му се възвръщаха, той се съмняваше дали може да оцелее още веднъж.

— Пак ще повръщам — каза Адам и наведе глава.

Полард бързо махна въжетата. Адам изхвърли само малко слюнка и се отпусна. Полковникът внимателно го вдигна обратно на стола. Адам стисна здраво двата крака на стола, изхвърли се напред с всичката сила, която можа да събере, прехвърли стола през главата си и го стовари върху изненадания полковник. Полард рухна в безсъзнание на пода и не чу как Адам каза:

— „Хенри VIII“, „Двама благородници“ — обзалагам се, че не си чувал за последната, полковник. Честно казано, доста хора се съмняват дали е написана от Шекспир.

Адам коленичи над тялото на полковника. Чудеше се какво да предприеме. Беше доволен, че звукоизолираната стая сега работи в негова полза. Изчака няколко секунди, като се опитваше да прецени какво е останало от силите му.

Вдигна съборената бутилка и пресуши последните капки. После пропълзя до леглото и си обу гащите, чорапите, обувките, вече не дотам бялата риза и панталоните. Понечи да си облече сакото и откри, че подплатата му е накъсана на ивици. Промени намеренията си и тръгна към полковника, олюявайки се като старец. Смъкна сакото му от туид, марка „Харис“, и го облече. Беше му широко в раменете, но късо. Отправи се почти развеселен към вратата. Натисна дръжката и дръпна — вратата се отвори на сантиметър — нищо не се случи — два сантиметра — отново нищо. Той надникна през процепа, но видя само един тъмен коридор. Отвори вратата по-широко и звукът му заприлича на скърцането на гумите на състезателна кола. Увери се, че няма никой, и излезе в коридора. Долепи се до стената и огледа в двете посоки тесния коридор. Нямаше прозорци. Изчака очите му да привикнат към тъмнината. Успя да забележи светлина, идваща през остьклена част на една врата отсреща. Запъти се със ситни крачки към нея, почти сляп, докато видя друг сноп светлина изпод една врата

вдясно — около десетина метра от първата. Продължи да се промъква внимателно напред и беше само на една крачка от първата врата, когато тя се отвори рязко и от нея излезе дребен мъж с бяла блуза и синя кухненска престилка. Адам замръзна до стената. Кухненският работник извади пакет цигари и кибрит от джоба си и се отправи в противоположната посока. Стигна остьклена врата, отвори я и излезе. Адам видя силуета му, очертан зад грапавото стъкло. Драскане на клечка, запалване на цигара, първото издишване на дима — Адам чу дори и въздишка.

Адам се промъкна покрай вратата, за която вече знаеше, че е на кухнята, и продължи към външната врата. Бавно натисна дръжката в очакване мъжът да се раздвижи. Пантите и на тази врата отдавна не бяха смазвани. Пушачът се обърна и се усмихна. Лявата ръка на Адам се заби в стомаха му. Човекът с цигарата се наклони напред и десният юмрук на Адам се стовари с всичката сила, която можа да събере, върху челюстта му. Онзи се свлече на земята, а Адам остана над него, благодарен, че не помръдна.

Замъкна скованото тяло през тревата зад един храст и коленичи до него, докато се ориентира. Успя да забележи само високата стена напред и постлания с чакъл вътрешен двор пред нея. Стената хвърляше дълга сянка, а луната осветяваше малките камъчета. Около двадесетина метра...

Той събра сетните си сили, затича се към стената и се прилепи до нея като мида, без да помръдва в сянката й. После тихо и бавно се запридвижва покрай стената, метър след метър, докато стигна предната част на това, което според него бе руското посолство. Огромните зелени дървени врати на предния вход бяха отворени и през тях бавно минаваха лимузини. Адам се обърна и погледна към парадния вход на посолството. На горното стъпало забеляза едър мъж, окичен с медали, който се ръкуваше лично с всеки от заминаващите гости. Предположи, че това е посланикът.

Един-двама от гостите си заминаваха пеша. На портата стояха мирно двама въоръжени стражи и поздравяваха всяка кола, минаваща на излизане покрай тях.

Адам изчака едно огромно БМВ със западногерманско знаменце на капака да намали скоростта, докато излиза през вратата. Използва го

за прикритие, излезе в центъра на пътя и като следваше отблизо колата, мина направо между пазачите и се отправи към шосето.

— Bonsoir^[1] — каза той тихо на пазачите, докато колата се придвижи напред: беше само на метър от шосето.

„Върви, не тичай! — повтаряше си той. — Върви, върви, докато се отдалечиш от погледа им.“

Двамата пазачи го поздравиха почтително.

„Не се обръщай назад!“

Друга кола излезе след него, но той продължи да гледа само напред.

— Tu cherches une femme?^[2] — повтори гласът.

Идващо откъм ниска входна врата, Адам беше навлязъл в лошо осветена тясна улица. Няколко мъже на неопределенна възраст вървяха безцелно по тротоара. Той ги бе изглеждал подозрително и бе продължил в тъмнината.

— Какво? — каза Адам и отстъпи към платното. Сетивата му се изостриха от неочеквания звук.

— От Британия, да? момиче ли търсиш? — Гласът беше с определен френски акцент.

— Ти говориш английски? — попита Адам. Все още не виждаше ясно жената.

— При моята професия трябва да знаеш много езици, cheri, иначе ще гладуваш.

Адам се опита да свърже мислите си.

— Колко вземаш за една нощ?

— En, bien^[3], но още не е полунощ — каза момичето. — Така че ще трябва да взема двеста франка.

Въпреки че нямаше пари, Адам се надяваше момичето да го заведе някъде на безопасно място.

— Ще ти дам.

— D'accord^[4] — каза момичето и излезе на светло.

Адам се изненада, като видя колко е привлекателна.

— Хвани ме под ръка и ако минем покрай полицай, кажи само „Ma femme“^[5].

Адам се запрепъва напред.

— Май се прекалил с пиенето, cheri. Няма значение, можеш да се облегнеш на мен.

— Не, просто съм уморен — каза Адам. Едва успяваше да върви в крак с нея.

— Бил си на прием в посолството, нали?

Адам се обърка.

— Не се изненадвай, cheri. Повечето от редовните ми клиенти са от посолствата. Те не могат да си позволят случайни връзки, tu comprends^[6]?

— Вярвам ти.

— Апартаментът ми е зад ъгъла — каза тя.

Адам беше сигурен, че може да стигне дотам, но когато видя блока и стълбите, пое дълбоко въздух. Успя да стигне само до входната врата.

— Аз живея на последния етаж, cheri. Чудесен изглед — каза ясно тя, — но се страхувам — как го назвате — няма асансьор.

Адам не отговори, а само се облегна на стената. Дишаше дълбоко.

— Ти си fatigue^[7] — каза тя.

Когато стигнаха до втория етаж, момичето вече влечеше Адам нагоре по стълбите.

— Не вярвам да се справиш тази вечер cheri — каза тя, като отвори входната врата и светна. — Но все пак нали си плащаш.

Тя влезе вътре и светна лампите.

Адам се олюля и се стовари на първия стол, който се изпречи пред него. Момичето беше изчезнало в другата стая и той направи върховни усилия да не заспи, докато тя се върне.

Тя застана на прага на осветената стая и Адам успя за първи път да я разгледа както трябва. Имаше къса руса къдрава коса и беше облечена с прилепнала черна пола дълга до коленете. Широк бял ластичен колан подчертаваше тънкия ѝ кръст. Беше обута с черни мрежести чорапи, които разкриваха такива крака, че при нормални обстоятелства Адам не би могъл да устои на гледката.

Тя тръгна към Адам, като леко поклащаше ханша си, и коленичи пред него. За негова изненада очите ѝ бяха невероятно зелени.

— Би ли ми дал сега двестате франка? — попита тя. После прекара ръка по бедрото му.

— Нямам никакви пари — каза откровено Адам.

— Какво? — извика тя, за първи път с нотки на гняв в гласа, мушна ръката си във вътрешния му джоб и извади издут портфейл. — В такъв случай това какво е? Не обичам такива шеги! — Тя му подаде дебелия портфейл.

Адам го отвори и видя, че е претъпкан с френски франкове и няколко английски банкноти. Заключи, че услугите на полковника се заплащат в брой.

Извади две банкноти от по сто франка и ги подаде прилежно на момичето.

— Така е по-добре — каза тя и изчезна в другата стая.

Адам бързо провери съдържанието на портфейла и откри вътре шофьорска книжка и няколко кредитни карти на името на Албърт Томкинс — очевидно това бе истинското име на „полковника“. Бързо се огледа: до стената бе опряно двойно легло, което заемаше поголямата част от стаята. Освен стола, на който седеше, в стаята имаше само тоалетка и малка табуретка с червена плюшена възглавничка. Поголямата част от дървения под бе покрита със син позахабен килим. Вляво от него имаше малка камина, в чийто ъгъл бяха старателно подредени куп цепеници. Адам искаше само да легне и да заспи, но събра сетните си сили и се надигна, замъкна се до камината и скри портфейла между дървата. Залитна назад и падна на стола точно когато вратата пак се отвори. Момичето пак застана под светлината на прага, но този път беше облечена само с розов халат, толкова ефирен, че дори и в сегашното си състояние Адам виждаше всичко през него и при най-лекото й движение. Тя пресече бавно стаята и отново коленичи до стола му.

— Какво желаеш, cheri? Обикновена услуга или френска любов?

— Имам нужда от почивка — каза Адам.

— Срещу двеста франка можеш да преспиши в който и да е хотел — каза невярващо тя.

— Искам да ми позволиш само няколко минути отдих — увери я той.

— Както искаш — каза тя и се опита да вдигне Адам от стола и да го премести на леглото.

Той залитна и падна по очи върху него, успя да се задържи, но не и да качи краката си на матрака. Тя го разсъблече сръчно като

медицинска сестра и вдигна краката му. Адам не направи усилие нито да ѝ попречи, нито да ѝ помогне. Тя се поколеба за миг, когато видя раната на рамото му. Какъв ли инцидент бе причинил такава дълбока рана? Претърколи го в другия край и измъкна горния чаршаф и одеялото. После заобиколи от другата страна на леглото и отново го претърколи. Накрая го остави легнал по гръб и го покри с чаршафа и одеялата.

— Все още мога да ти направя френска любов, ако искаш — каза тя.

Адам вече спеше.

- [1] Добър вечер. — Б.ред. ↑
- [2] Жена ли търсиш? — Б.ред. ↑
- [3] Добрe. — Б.ред. ↑
- [4] Съгласна съм. — Б.ред. ↑
- [5] Съпругата ми. — Б.ред. ↑
- [6] Разбиращ ли? — Б.ред. ↑
- [7] Ти си уморен. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато Адам най-после се събуди, слънцето грееше през малкия прозорец на спалнята. Той премигна, мъчеше се да се ориентира в обстановката и да си спомни какво бе станало предишната нощ. После всичко си дойде на мястото и дори само при спомена пак му призля. Той седна на ръба на леглото, опита да се изправи, но отново почувства замайване и слабост, и пак падна. Поне беше успял да избяга. Огледа стаята. От момичето нямаше следа. Изведнъж си спомни за портфейла.

Постоя с изправен гръб — събираще сили да стане и да се опита да върви. Въпреки че все още не вървеше стабилно, се чувстваше по-добре, отколкото бе очаквал. „Само възстановяването има значение, а не скоростта“ — помисли той с ирония. Стигна до камината, падна на колене и започна да търси из цепениците, но портфейлът на полковника не беше вече там. Той отиде възможно най-бързо до сакото, което висеше на облегалката на стола. Бръкна във вътрешния джоб: писалка, гребен с наполовина счупени зъби, паспорт, шофьорска книжка, някои други документи — но не и портфейл. Провери във вътрешните джобове: връзка ключове, ножче, няколко монети, английски и френски, и това беше всичко. Той изруга и се строполи на пода. Лежа неподвижно известно време и се размърда, чак когато чу да се превърта ключът във входната врата. Момичето влезе спокойно с пазарска чанта в ръце. Беше облечена с красива пола на цветя и бяла блуза, която би била подходящ тоалет и за сутрешната неделна служба. Чантата беше натъпкана с храна.

— Вече сме будни, cheri? Est-se-que tu prends li petit dejuner?^[1]

Адам я погледна изненадан.

Тя също се вгледа в него.

— Дори и момичетата като мен трябва да закусват, n'est-ce pas^[2]?
Понякога това ми е единственото ядене за цял ден.

— Къде е портфейлът ми? — попита студено Адам.

— На масата — посочи го момичето.

Адам се обърна и видя, че го е оставила на възможно най-видното място.

— Не беше нужно да го криеш — укори го тя. — Може да съм курва, но не съм крадла. — И влезе в кухнята като остави вратата отворена.

Адам се засрами.

— Кафе и кроасани? — извика тя.

— Фантастично — каза Адам, после добави: — Съжалявам.

Държах се глупаво.

— Забрави за това — каза тя. — *Ca n'est rien.* [3]

— Още не знам как се казваш — каза Адам.

— Работното ми име е Бриджит, но тъй като ти не използва услугите ми нито снощи, нито тази сутрин, можеш да се обръщаш с истинското ми име — Жана.

— Мога ли да се изкъпя, Жана?

— Вратата в ъгъла, но не се бави, освен ако не искаш да ядеш студени кроасани.

Адам отиде в банята и видя, че Жана е набавила всичко необходимо за един мъж: самобръсначка, крем за бръснене, сапун, кърпа за бръснене, чисти хавлиени кърпи — и дори една голяма кутия „Дюрекс“.

Адам взе топла вана и се избръсна — отдавна забравени удоволствия. Почти възвърна предишното си състояние, но все пак се чувстваше някак си крехък. Превърза през кръста си една розова хавлия и отиде в кухнята при Жана. Масата вече беше сложена и тя тъкмо водеше от фурната една топла кифла.

— Хубаво тяло — каза тя, като се обърна и го разгледа внимателно. — Рядко виждам такова.

Сложи чинията пред него.

— И ти не си лоша — каза ухилено Адам и седна срещу нея.

— Щастлива съм, че си го забелязал — каза Жана. — Започвах вече да се съмнявам.

Адам намаза обилно кифлата с мармелад и лакомо започна да яде.

— Кога си ял за последен път? — попита Жана, докато той поглъщаше и последната троха от чинията си.

— Вчера на обяд. Но междувременно изпразних стомаха си.

— Повръщал си, а? Не трябва да пиеш толкова.

— Не, не, би трябвало да се каже: „Изпразниха ми го“. Кажи ми, Жана — Адам я погледна, — днес ще работиш ли?

Тя погледна часовника си.

— В два следобед ще дойде един редовен клиент, а до пет трябва да съм на улицата. Така че трябва да стане тази сутрин — заяви тя делово.

— Не, не, нямах предвид това.

— Много бързо можеш да създадеш на едно момиче — как го казвахте на английски? — комплекс — каза Жана. — Не си от ония събрканите, нали?

— Нищо подобно — каза Адам през смях. — Но бих желал да ти платя още двеста франка за услугите ти.

— Законно ли е?

— Абсолютно.

— Е, тогава може. За колко време ще ти трябвам?

— Час, най-много два.

— Таксата е по-висока, отколкото вземам за сегашната си работа. Какво се иска от мен?

— Искам за този един час всеки мъж в Париж да те пожелае. Само че този път ще бъдеш недостъпна — каквато и да е цената.

— Скот се обади отново само преди няколко минути — заяви Лорънс пред събралия се отдел.

— И какво ти каза? — попита нетърпеливо сър Морис.

— Само че връщал стрелките на часовника.

— Какво мислиш, че е искал да ти съобщи — попита Снел. — Предполагам, че е имал предвид Женева — каза Лорънс.

— Защо Женева? — попита Матюс.

— Не съм сигурен — каза Лорънс, — но той каза, че имало нещо общо с немското момиче или с банката — не съм сигурен точно кое от двете.

За известно време никой не се обади.

— Засече ли обаждането? — попита Буш.

— Само района — каза Лорънс. — Нюшател на немско-швейцарската граница.

— Добре. В такъв случай да се залавяме пак за работа — каза сър Морис. — Информирахте ли Интерпол?

— Да, сър, лично уведомих немската, френската и швейцарската полиция — добави Лорънс и това всъщност беше единственото вярно нещо, което беше казал от началото на срещата.

Жана се приготвя четиридесет минути, но когато Адам видя какво е постигнала, чак подсвирна от възхищение.

— Никой няма да обърне внимание на мен, дори да изпразня пред очите им касата с парите — каза той.

— Това е целта ти, нали? — ухили се Жана.

— А сега, знаеш ли какво точно трябва да правиш?

— Знам много добре. — Жана се огледа във високото огледало.

— Нали вече четири пъти го репетирахме, сякаш че е военно учение.

— Добре — каза Адам. — Изглеждаш готова за среща с врага. Тогава нека започнем това, което в армията се нарича „настъпление“.

Жана извади от едно чекмедже пликче, върху което напреки беше напечатано „Селин“, и го даде на Адам. Той го сгъна на четири, мушна го в джоба на сакото си и излезе в коридора. Тя заключи вратата на апартамента и заедно тръгнаха надолу по стълбите.

Адам махна на едно такси и Жана каза на шофьора да кара към Тюйлери. Пристигнаха, Адам плати и слязоха заедно.

— Bonne chance — каза Адам и остана на ъгъла, като пусна Жана да върви двадесетина метра напред. Въпреки че още не се чувстваше много стабилен, все пак успяваше да я следва. Слънцето печеше направо в лицето му.

Жана вървеше между богато украсените цветни лехи и всеки мъж, покрай когото минаваше, спираше и се обръщаше да огледа розовата ѝ кожена пола и плътно прилепналия бял пуловер. Някои дори спираха и я наблюдаваха, докато се скрие от погледа им.

Адам нямаше как да не чува подвикванията им. Те се движеха от „Je payerais n’importe quoi“^[4], което тя отминаваше неохотно, до обикновеното „Putain“^[5], на което Адам я беше предупредил да не обръща внимание. Трябваше да си изиграе ролята и за двеста франка се налагаше да изтърпи обидата.

Жана стигна отсрещната страна на градините, но не се обърна назад, беше предупредена да не го прави при никакви обстоятелства. Адам ѝ беше казал да върви все напред. Той все още беше на двадесет метра зад нея, когато тя стигна, изчака, докато стана зелено, и пресече широката улица, като гледаше да се смеси с навалицата.

В края на улицата зави рязко надясно и за първи път се изправи с лице срещу Лувъра. Сутринта ѝ беше неудобно да му признае, че никога не е влизала в тази сграда.

Жана изкачи стълбите до входа. Когато беше вече пред летящите врати, Адам наблизаваше долното стъпало. Тя продължи нагоре по мраморното стълбище, а Адам вървеше дискретно след нея.

Жана изкачи стълбите, мина покрай статуята на Победата от Самотраки, продължи и влезе в първата зала, която беше пълна с хора. Броеше наум всяка галерия, през която минаваше, забеляза, че до всяка врата има дежурен служител. Група ученици изучаваха „Тайната вечеря“ на Джовани, но Жана не обърна внимание на шедьовъра и продължи. Мина покрай шестима пазачи и стигна търсената зала. Адам ѝ я беше описал много подробно. Тя нарочно се отправи към средата на залата и спря. Някои от мъжете загубиха интерес към иконите. Доволна от впечатлението, което правеше, тя се отправи нетърпеливо към пазача, който изпъна сакото си и ѝ се усмихна.

— Dans quelle direction se trouve la peinture du seizieme siecle?^[6]
— попита невинно Жана.

Пазачът се обърна и посочи към съседната зала. В този момент Жана го удари през лицето и изкреша с всичка сила:

— Quelle horreur! Pour que sst-ce que vous me prenez?^[7]

Само един човек в залата с иконите не се обърна да наблюдава спектакъла.

— Je vais parle a la Direction^[8] — изпища тя и се втурна към главния изход.

Цялото представление не продължи повече от тридесет секунди. Слисаният пазач остана вцепенен на мястото си, впил невярващ поглед в побягналата нападателка.

Жана прекоси следващите три зали по-бързо и от Х. Дж. Уелс. Зави наляво, както беше инструктирана, озова се в залата с картини от шестнадесети век, после още веднъж наляво и пак излезе в дългия

коридор. След няколко минути настигна Адам в горния край на мраморната стълба, която водеше към главния изход.

Докато слизаха заедно надолу, Адам ѝ подаде пликчето и понечи пак да се отдалечи, но изведнъж двамата пазачи на долното стъпало извадиха оръжията си и им дадоха знак да спрат.

— Да избягам ли? — пошепна тя.

— Разбира се, че не — каза твърдо Адам. — Просто не казвай нищо.

— Madame, excusez-moi, mais je dois fouiller votre sac. [9]

— Allez-y pour tout ce que vous y trouvez! [10] — каза Жана.

— Разбира се, че можете да проверите чантата ѝ — каза Адам като отиде при Жана, преди тя да каже нещо повече. — Вътре има една икона, доста хубава, мисля. Купих я сутринта от един магазин близо до Шанз'Елизе.

— Vous me permettez, monsieur? [11] — попита с подозрение главният пазач.

— Защо не? — каза Адам.

Той извади Царската икона от чантата и я подаде на пазача, който доста се изненада от неочеквания обрат на нещата. Още двама пазачи се втурнаха и застанаха от двете страни на Адам.

Главният пазач попита на развален английски дали Адам има нещо против един от техните експерти да види иконата.

— С удоволствие — каза Адам. — Ще бъде чудесно да чуя и неговото мнение.

Главният пазач започна да се чувства неуверен.

— Je dois vous demander de me suivre [12] — предложи той с променен тон.

После бързо ги въведе в една малка стая отстрани на галерията и сложи Царската икона в средата на масата, която заемаше по-голяма част от стаята. Адам все още не правеше опити да говори с Жана, въпреки че забеляза как беспокойството ѝ нараства. Той се усмихна бързо, докато седнаха да чакат.

Вратата най-накрая се отвори и вътре влезе възрастен мъж с интелигентно лице, следван от старши пазача.

— Bonjour, monsieur [13] — започна мъжът, загледан в Адам. Беше първият мъж, който не прояви открыто интереса си към Жана. —

Разбирам, че сте англичанин — каза той и взе иконата, без да поглежда повече към двамата.

— Да, да.

Един от пазачите хвана палката си.

— Интересно — повтори той. — Бих казал направо — той се поколеба — края на деветнадесети век, хиляда осемстотин и седемдесета, а може би осемдесета. Впечатляващо. Не сме имали такава в Лувъра — добави той. — Разбирайте, че е само едно незначително копие — каза той, като върна иконата на Адам. — Оригиналната Царска икона „Свети Георги и змея“ е в Зимния дворец в Ленинград. Виждал съм я — добави той самодоволно.

— Разбира се, че сте я виждали — каза тихо Адам, докато слагаше иконата обратно в пликчето.

Възрастният мъж се поклони ниско на Жана, отстъпи заднишком към вратата и каза:

— Доста забавно, но само преди няколко седмици още някой правеше запитвания за Царската икона.

Единствено Адам не се изненада от думите му.

— Аз само... — започна главният пазач.

— Изпълнявахте дълга си — довърши Адам. — Бих казал, че съвсем естествено взехте предпазни мерки — добави малко надуто той. — Мога само да се възхищавам на начина, по който извършихте всичко.

Жана се взираше и в двамата, без да разбира какво става.

— Много сте любезен, господине — каза пазачът успокоен. — Надявам се, че пак ще дойдете — добави той и се усмихна на Жана.

Пазачът ги придружи до изхода на Лувъра и когато те излизаха, застана мирно и отдаде чест.

Адам и Жана излязоха навън под парижкото слънце.

— Мога ли сега вече да знам за какво беше всичко това? — попита Жана.

— Беше magnifique^[14] — каза Адам, без да се опитва да й обясни каквото и да било.

— Знам, знам — каза Жана. — Но защо ти беше нужно да правя представление, достойно за „Оскар“, щом иконата е твоя?

— Вярно — съгласи се Адам. — Но я бях оставил при тях на съхранение за през нощта. И ако не беше блестящото ти изпълнение,

щеше да ми отнеме доста време, докато убедя властите, че иконата ми принадлежи.

Разбра по израза на лицето ѝ, че не ѝ е ясно за какво ѝ говори.

— Знаеш ли, че бях за първи път в Лувъра? — каза Жана и се облегна на Адам.

— Безценна си — засмя се той.

— Не, имам цена — каза тя и го погледна. — Договорихме се за двеста франка, независимо дали иконата е твоя, или не.

— Правилно — каза Адам, извади портфейла на полковника, измъкна двеста франка и добави още сто. — Честно спечелени.

Тя прибра парите с благодарност и каза:

— Мисля, че ще си дам почивка тази вечер.

Адам я хвана с две ръце и я целуна по двете бузи, сякаш че беше френски генерал.

Тя го целуна по устните и се усмихна.

— Когато, пак дойдеш в Париж, cheri, обади ми се. Дължа ти нещо.

— Как може да си толкова сигурен?

— Защото Антарктик е дал на Пембъртън прекалено много сведения.

— Какво искаш да кажеш?

— Беше ми казал, че Пембъртън е заявил, че Антарктик няма да позвъни вече, ако има още един провал. Той наистина не се е обадил, а Пембъртън си е измислил фактите. Накъде ви каза, че се е отправил?

— Обратно към Женева. Нещо свързано с немското момиче и банката.

— Момичето е мъртво и банката е затворена за уикенда. Сигурно е на път за Англия.

— Бих желал да наема кола, която ще оставя някъде по крайбрежието. Не съм решил още на кое пристанище — каза той на момичето зад щанда.

— Bien sur, monsieur — каза момичето. — Бихте ли били така любезен да попълните формуляра, а също така ни трябва и

шофьорската ви книжка.

Адам извади всички документи от вътрешния си джоб и подаде шофьорската книжка на полковника, попълни бавно формуляра, като имитира подписа на полковника от картата му за клуба „Плейбой“ и подаде цялата сума в брой, с надеждата всичко да приключи по-бързо.

Момичето взе сумата и внимателно преброи банкнотите, а после провери шофьорската книжка и подписа на формуляра. Адам си отдъхна, че тя не забеляза несъответствието във възрастта. Прибра обратно в джоба си всички документи на Албърт Томкинс заедно с портфейла, а момичето се обърна и взе ключа от дъската зад гърба си.

— Колата е червен ситроен и е паркирана долу. Номерът ѝ е напечатан и на ключа.

Адам ѝ благодари и слезе бързо на първия етаж. Подаде ключа на един служител, който изкарва колата от паркинга.

Служителят върна ключа и Адам му подаде банкнота от десет франка. Другият мъж му беше дал точно същата сума, когато попита дали някой англичанин, чието описание съвпада с външността на Адам, е опитал да наеме кола. Какво беше обещал? Още сто франка, ако се обади до пет минути, след като го види.

[1] Би ли хапнал нещо? — Б.ред. ↑

[2] Нали? — Б.ред. ↑

[3] Нищо. — Б.ред. ↑

[4] Ще платя независимо от цената. — Б.ред. ↑

[5] Проститутка. — Б.ред. ↑

[6] Къде се намират картините от XVII в. — Б.ред. ↑

[7] Каква грешка! Вие за каква ме вземате? — Б.ред. ↑

[8] Току-що говорих за направлението. — Б.ред. ↑

[9] Г-жо, извинете ме, но трябва да проверя чантата ви. — Б.ред.

↑

[10] Хайде, и всичко, което намерите, е ваше! — Б.ред. ↑

[11] Ще разрешите ли, господине? — Б.ред. ↑

[12] Ще ви помоля да ме последвате. — Б.ред. ↑

[13] Добър ден, господине — Б.ред. ↑

[14] Прекрасно. — Б.ред. ↑

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
КРЕМЪЛ, МОСКВА**

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кремъл, Москва 19 юни 1966

Леонид Илич Брежnev влезе в стаята толкова бързо, че останалите четирима от Съвета по от branата едва успяха да станат. Лицата им бяха както винаги мрачни и непоколебими — за разлика от западните политици, които се държаха така само при публичните си изяви.

Генералният секретар зае мястото си начело на масата и кимна на колегите си да седнат.

За последен път вътрешният кворум на Съвета по от branата се беше събирал така спешно само за един час по молба на Хрущов, който се бе надявал да получи подкрепа за авантюрата в Куба. Брежnev никога нямаше да забрави как предшественикът му избухна в сълзи, без да може да се овладее, защото го принудиха да нареди на съветските кораби да се върнат. От този момент Брежnev знаеше, че е въпрос само на време той да наследи Хрущов като лидер на комунистическия свят.

Сега обаче той нямаше намерение да избухва в плач. От дясната му страна седеше маршал Малиновски, министър на от branата; вляво — Андрей Громико, младият външен министър. След това идваше началникът на Генералния щаб — маршал Захаров и до него Зaborски. Дори от начина, по който бяха седнали, бе очевидно, че Брежnev е недоволен от председателя на КГБ.

Той вдигна очи и се вгледа в голямата картина в маслени бои, на която бе изобразен Ленин по време на един от първите военни паради на Червения площад. Откакто тази картина бе изчезнала от Третяковската галерия през 1950 година, никой друг не я беше виждал, освен членовете на Политбюро.

„Само ако Ленин бе разbral, че иконата е фалшификат“ — разсъждаваше Брежnev... И все пак, въпреки че в миналото бе традиция за руснаците да обвиняват мъртвите за всеки неуспех, Брежnev знаеше, че Владимир Илич Ленин не подлежи на критика.

Трябваше да си намери изкупителна жертва измежду живите. Погледът му се спря на Зaborски.

— Вашият доклад, другарю председател.

Зaborски взе една папка, въпреки че знаеше съдържанието ѝ почти наизуст.

— Планът за откриването на царската икона бе изпълнен образцово — започна той. — Англичанинът Адам Скот бе заловен и по-късно... „разпитан“ лично от другаря доктор Ставински в нашето посолство в Париж, но не ни насочи къде можем да намерим иконата. Стана ясно, че той е професионален агент на Запада. След три часа разпитът бил прекъснат за малко. Точно по това време затворникът успял да избяга.

— Успял — натърти Брежнев.

Точно както бе учили и подчинените си през годините, председателят на КГБ не направи опит да отговори.

— Нима не осъзнавате — продължи генералният секретар, — че в ръцете ни беше възможността да превърнем в наша база за ракети с малък обсег територията, която американците използват за своята система за ранно предупреждение? Ако си бяхме върнали иконата, щеше да е възможно да разположим тези ракети по граница, която е само на осемстотин километра от Сиатъл и на две хиляди километра от Чикаго. Така не само щяхме да обезсмислим тяхната система за ранно предупреждение, но в голяма степен щяхме да увеличим възможностите си да засечем каквато и да е вражеска ракета, докато те щяха да са все още на хиляди километри от най-близката ни граница.

Федералният секретар изчака, за да види дали председателят на КГБ ще предложи някакви други обяснения, но Зaborски беше забил поглед в масата пред себе си. Брежnev продължи почти шепнешком:

— И нямаше да се наложи да жертваме нито един живот, нито една ракета, танк, дори нито един куршум — защото всичко това си е наше по закон. Но ако в следващите тридесет и шест часа не успеем да открием Царската икона, никога повече няма да ни се удаде подобен шанс. Ще загубим единствената си възможност да махнем една от звездите на американското знаме.

Външният министър Громико изчака, докато се увери, че Брежнев е завършил изказването си, и се обади:

— Ако мога да запитам, другарю председател, защо е било позволено на майор Романов да продължи участието си в такава важна операция, щом е заподозрян в убийството на... — Той погледна към документите пред себе си — ... сътрудничката Петрова?

— Защото, когато се изправих пред тази ситуация — отговори Заборски, като най-после вдигна очи, — ми оставаха само седем дни до крайния срок, тоест утре, и по моя преценка нямаше никой друг, който да заеме мястото на Романов в този момент...

На вратата се почука боязливо. По всички лица се изписа изненада. Министърът на от branата беше дал специални наредждания никой да не ги беспокои.

— Влез — извика Брежnev.

Огромната врата се открехна и се появи един секретар: държеше тънък лист хартия, който трепереше и издаваше нервността му. Министърът на от branата му махна да влезе, тъй като Брежnev не си направи труда да се обърне и да види кой е. Секретарят се приближи бързо, поставил телекса на масата, обърна се и излезе почти тичешком.

Брежnev отвори бавно очилата си с рамка от черупка на костенурка и взе съобщението. Прочете телеграмата и погледна към насядалите, които чакаха с нетърпение.

— Изглежда, че един англичанин е оставил икона в Лувъра и пак си я взел тази сутрин.

Лицето на Заборски остана сякаш без кръв.

Четиримата министри около масата заговориха едновременно, но Брежnev вдигна огромната си десница. Незабавно се възари тишина.

— Възнамерявам да доизградя плановете си върху предположението, че все още ние първи ще хванем англичанина.

Брежnev се обърна към външния си министър.

— Предупредете посланиците ни в западните страни да са готови да осведомят външните министри на съответните страни за пълните последствия от признаването на промените според договора. След това инструктирайте Анатолий Добринин във Вашингтон да поиска официална среща с държавния секретар, определена за понеделник. Същевременно искам да се уреди по-нататък среща между нашия представител в Обединените нации и У Тан.

Громико кимна, а Брежnev насочи вниманието си към началника на Генералния щаб.

— Погрижете се нашите стратегически сили във всички зони да бъдат поставени в състояние на готовност едновременно с обявяването на дипломатическата ни инициатива.

Малиновски се усмихна. Най-накрая генералният секретар се обърна към председателя на КГБ.

— Имаме ли все още запазено рекламно място в главните западни вестници?

— Да, другарю генерален секретар — отговори Заборски. — Но не съм сигурен дали ще отпечатат съобщенията във вида, приготвен от вас.

— Тогава плати на всички предварително — каза Брежnev. — Малко са тези издатели на Запад, които ще откажат цяла рекламна страница, щом парите за нея са вече в банката.

— Но ако не намерим иконата... — започна председателят на КГБ.

— Тогава последното ви задължение като председател на Държавна сигурност ще бъде да оттеглите всички реклами — каза генералният секретар на Комунистическата партия.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Адам отвори прозореца на колата и в нея веднага нахлу топъл летен въздух. Беше решил да избегне главния път до Кале и да се движи по шосе номер едно към Булон. Все още считаше за възможно Романов и неговите хора да наблюдават всяко пристанище по Ламанша, въпреки че се съмняваше дали Лорънс, или американците знаят, че е избягал.

След като се измъкна от предградията на френската столица, вече беше сигурен, че ще може да се придвижа по-нататък средно със седемдесет километра в час. Само не беше предвидил, че ще попадне на колона от стотина колоездачи, които се клатеха пред него с пъстрите си екипи в червено, зелено, синьо, черно и златисто. Докато ги задминаваше, Адам провери внимателно, че се движат средно с около четиридесет километра в час.

Беше следил подготовката за предстоящите състезания за Световната купа във Великобритания и успя да различи националните екипи на Франция, Германия, Италия и дори Португалия. Натисна продължително клаксона, когато мина покрай четирима състезатели, които бяха с първата група — бяха облечени в тениски в червено, бяло и синьо, а колата на британския отбор се движеше точно пред тях. След малко задмина и водачите и вече можеше да включи на четвърта скорост.

Пусна радиото и не след дълго успя да намери станцията на Би Би Си за Англия. За първи път от дни наред слушаше новините на английски. Обичайните репортажи за продължителни стачки, висока инфлация и за шансовете на Англия след подновения втори мач по крикет — всичко това го накара да се почувства вече у дома... и изведнъж за малко да изскочи от пътя и да се блъсне в едно дърво.

Говорителят монотонно съобщи, че млад пилот от Кралските военновъздушни сили е намерен мъртъв на полето до шосето Оксер — Дижон, след като самолетът му е катастрофирал при загадъчни обстоятелства.

До този момент липсваха други сведения. При мисълта, че Алан Банкс е станал поредната жертва на Романов, Адам изпсува и удари с юмрук кормилото, после попипа иконата в джоба си и отново изпсува.

— Постъпваш глупаво, като ми се обаждаш, млади човече — каза старият банкер. — В момента не може да се каже, че те считат за герой тук в Съветския съюз.

— Слушай, стари човече, не ми се налага повече да бъда герой, защото може би никога вече няма да се върна в Съветския съюз.

— Внимавай, Майка Русия има много дълги ръце.

— Поради предвидливостта на дядо ми мога да си позволя да ги отрежа — каза мъжът и докосна златния медальон, който носеше под ризата си. — Искам само да съм сигурен, че няма да им кажеш къде държа ножиците.

— Защо да мълча? — попита Посконов.

— Защото, ако не успея да взема иконата през следващите двадесет и четири часа, ще ти звънна отново, за да те запозная в подробности как можеш да получиш на ръка доста повече злато, отколкото ще ти дадат твоите предишни работодатели.

Банкерът се въздържа от коментар.

Секретарят на посолството нахлу в стаята, без да почука.

— Казах ви да не ме прекъсвате — извика Романов, като закри с ръка слушалката.

— Засякохме Скот.

Романов затвори бързо телефона. В Москва старият руски банкер прослуша отново записа на разговора, усмихна се на думите на Романов и стигна до заключението, че няма друг избор, освен да си резервира полет до Женева.

— Робин?

— Ординарец! Докъде стигна?

— Тъкмо напуснах Париж и съм на път за върещи — каза Адам.

— Придържащ ли се към разписанието, което уточни в автобуса?

— Разбира се. Защо, все още ли толкова горещо желаеш да прекараш нощта с мен?

— Разбира се — имитира я Адам. — Но кога се връщаш вкъщи?

— Оркестърът ще вземе ферибота от Дюнкерк довечера в шест и тридесет. Можеш ли да се качиш с нас?

— Не — каза Адам. — Трябва да се върна по друг маршрут. Но, Робин, когато стигна в Лондон, можеш ли да ме приютиш за една нощ?

— Звучи ми като предложение, което не мога да отхвърля — каза тя и повтори адреса си, за да е сигурна, че той успява да го запише. — Кога да те чакам?

— Около полунощ довечера.

— Винаги ли информираш момичетата така подробно?

Младият офицер от КГБ, който стоеше в съседната кабина, успя да чуе по-голямата част от разговора. Усмихна се, като си припомни думите на майор Романов: „Който ми донесе Царската икона, няма защо да се бои за бъдещето си в КГБ“.

Адам се върна в колата и продължи, докато стигна предградията на Буве, където реши да спре и да обядва набързо в едно крайпътно заведение.

Според разписанието, което беше взел от гишето на „Херц“, фериботът, който искаше да вземе, тръгваше от Булон в три следобед, така че можеше да успее, дори щеше да му остане около час свободно време.

Той седеше в едно сепаре до прозореца и се наслаждаваше на храната, която във всяка английска кръчма биха нарекли „обед на орач“. С всяка следваща хапка се уверяваше, че френските орачи изискват много по-висококачествена храна, отколкото е стандартът на който и да е английски земеделец.

Докато чакаше да му донесат кафето, Адам извади документите на Албърт Томкинс от вътрешния си джоб и започна да ги разглежда внимателно. С интерес откри точно колко седмици е получавал помощ за безработен.

През прозореца на кръчмата видя да преминава първият колоездач. Атлетът напрягаше мускули, твърдо решен да бъде в групата на водачите. Докато останалите се стремяха един след друг през Буве, Адам се развесели от мисълта, че всички до един превишават скоростта. При вида на състезателите си припомни, че трябва да се яви на последния си медицински преглед за постъпване във Външно министерство утре следобед.

Романов прочете кодираното съобщение още веднъж: „Скот се връща в Женева. Проверява немското момиче и банка“.

Вдигна погледа си към старши офицера от КГБ, който му беше връчил съобщението.

— Да не би Ментор да ме мисли за наивен? — каза Романов на колегата си от Париж. — Вече знаем от нашия агент в Амстердам, че той сега е на път към френското крайбрежие.

— Тогава защо Ментор ще иска да ви изпраща в противоположна посока?

— Защото сигурно той е човекът, който осведомява и американците — каза хладно Романов и се обърна към полковника, който стоеше до него: — Знаем, че няма да тръгне от Дюнкерк. Тогава какви други възможности остават?

— Шербург, Хавър, Диел, Булон или Кале — отговори полковникът, като погледна към картата върху масата. — Мога да се обзаложа, че ще е Кале.

— За нещастие — каза Романов — капитан Скот не е толкова прост. Тъй като магистралата води директно към Кале, капитанът ще очаква да сме завардили тази част от маршрута. Мисля, че нашият приятел ще опита първо от Булон или Диел.

Той провери разписанието, с което го бе снабдил вторият секретар.

— Първият ферибот, който би могъл да хване, тръгва от Булон за Дувър в три, а после в пет има от Диел за Нюхейвън.

Романов провери също Кале и Хавър.

— Добре, фериботът от Кале е тръгнал днес в дванадесет и тъй като той се обади на момичето след дванадесет, няма как да е хванал него. От Хавър тръгва чак довечера в седем и петнадесет, но той няма да рискува да тръгне толкова късно. Предполагам, че ще стигнем, полковник, и мисля, че капитан Скот ще падне още веднъж в ръцете ни.

Адам излезе от *relais routier*^[1] и само след минути започна да застига състезаващите се колоездачи по пътя към Абервил. Мислите

му се върнаха към Романов. Подозираше, че агентите му са добре разположени по летищата, гарите и шосетата. Но дори и КГБ не можеше да бъде на петдесет места едновременно.

След Абервил Адам пое пак по шосето за Булон, но трябаше да остане в средата на платното, за да избегне клатещите се колоездачи. Дори се наложи да натисне спирачките, когато пред него се сблъскаха и паднаха един италиански и един британски състезател. Англичанинът остана зловещо неподвижен отстрани на пътя.

Адам се почувства виновен, че не спря да помогне на сънародника си, но се страхуваше, че всяко забавяне ще му попречи да хване кораба. Забеляза напред камиончето на британския отбор, даде газ да го настигне и махна на шофьора да спре.

Мъжът зад кормилото се изненада, но спря и съмъкна прозореца. Адам също спря, скочи и се затича към него.

— Едно от вашите момчета претърпя злополука на около километър назад — извика той и посочи към Париж.

— Благодаря, колега — каза шофьорът, обърна колата и потегли в обратна посока.

Адам продължи да кара умерено бързо, докато отмина всички колоездачи. После отново превключи на най-високата скорост. Видя на един пътен знак, че до Булон остават само тридесет и два километра: все още спокойно щеше да стигне за ферибота в три. Започна да си представя какво ще стане, ако успее да оцелее след понеделник. Можеше ли изобщо някога да се върне към ежедневните си занимания? Кросове в парка, срещи с комисията във Външно министерство, тренировки със старши сержанта и дори собствените му заслуги за предаването на иконата в сигурни ръце. Проблемът беше, че той още не беше решил чии ръце са сигурни.

Над него профуча един хеликоптер, приличаше на голяма зелена жаба; Адам помисли, че сега това би бил идеалният начин да се върне в Англия. С негова помощ можеше дори да стигне навреме Харли стрийт за медицинския преглед за Външно министерство.

Видя хеликоптера да обръща и да завива обратно към него. Предположи, че някъде наблизо може да има военно летище, но не си спомняше за такова от времето, когато беше в армията. Минута покъсно чу шума от перките — хеликоптерът прелетя напряко през шосето, беше се спуснал много ниско. Адам стисна кормилото толкова

силно, че чак кокалчетата на ръцете му побеляха, тъй като през ума му мина една невъзможна мисъл. През това време хеликоптерът пак изви назад и този път полетя право срещу него.

Адам вдигна стъклото на колата, сви се над кормилото и се вгледа в небето. Можа да различи три силуета в кабината. Удари с юмрук кормилото, защото осъзна колко лесно е било за тях да проследят колата, записана на името на така добре познатия им човек.

Представи си триумфалната усмивка на Романов, докато хеликоптерът кръжеше отгоре.

Пред очите на Адам неочаквано изникна един пътен знак и той зави към някакво село на име Фльорвил. Вдигна деветдесет километра в час и малката кола заподскача по тесния селски път.

Хеликоптерът също зави надясно и започна да го следва.

Адам зави рязко вляво и едва избегна сблъсъка с един трактор, който излизаше от някаква току-що изорана нива. После обърна и се отправи обратно към шосето за Булон, като се мъчеше отчаяно да реши какво да предприеме. Всеки път, когато погледнеше нагоре, виждаше хеликоптера. Чувстваше се като марионетка, движена от кукловода — Романов.

Един пътен знак указаваше за предстоящ нисък тунел, но Адам се отказал от мелодраматичната възможност да опита да ги принуди да катастрофират: нямаше нужда да му се напомня, че всъщност той е новакът. Тунелът беше дълъг шестдесетина метра, доста широк, но нисък, не би могъл да мине двуетажен автобус.

За миг Адам се почувства в безопасност. Натисна рязко спирачките на малкия ситроен и спря на около тридесет метра преди края на тунела. Колата почти одраска стената. Той включи фаровете и те блеснаха в тъмнината. В продължение на няколко секунди наблюдаваше как приближаващите коли намаляват скоростта, преди да се разминат с него на безопасно разстояние.

После изскочи от колата, хукна към края на тунела и се залепи до стената. Хеликоптерът бе продължил напред, но вече се връща, насочваше се точно към тунела. Адам го наблюдаваше как прелита над главата му и след минути пак се връща обратно.

Докато чакаше, откъм колата се появиха двама автостопаджии — приказваха си безгрижно, без да имат представа за неговите затруднения.

Той погледна отчаяно двамата млади мъже и извика:

— На стоп ли сте, момчета?

— Да — отвърнаха те почти едновременно.

Адам залитайки пресече шосето и отиде при тях.

— Добре ли сте? — попита единият, но не можа да види кой точно в тъмнината.

— Не, не съм — простишко обясни Адам. — Изпих малко повече вино на обед, а шосето е тъпкано с полиция заради колоездачното надбягване. Със сигурност ще ме хванат, ако продължа. Някой от вас може ли да кара кола?

— У мен е само канадската ми книжка — каза по-високият от младежите. — И освен това ние сме тръгнали за Париж, а колата ви е спряла в обратна посока.

— Колата е на „Херц“ — коли под наем“ — обясни Адам. — Взех я тази сутрин и трябва да я върна до седем вечерта. Но няма да успея в сегашното си положение.

Двамата младежи го погледнаха с недоверие.

— Ще ви дам сто франка, ако я върнете вместо мен. Разбирате, че не мога да си позволя да загубя книжката си, аз съм търговски пътник — обясни Адам.

Никой от двамата не проговори.

— Уверявам ви, че документите ми са наред — каза Адам и ги подаде на по-високия, който отиде до колата и разгледа книжката и талона на Албърт Томкинс на светлината на фаровете, а после каза нещо на приятеля си.

Адам чу перките на хеликоптера да свистят близо до входа на тунела.

— Не ни трябват стоте ви франка — каза накрая по-високият. — Искаме да ни дадете бележка, в която да обясните защо ние връщаме колата на „Херц“ в Париж вместо вас.

Адам извади писалката на полковника и малко прекалено трезво се наведе над капака на колата и написа бележката на гърба на квитанцията от „Херц“.

— Защо не дойдете в Париж с нас?

Адам се поколеба малко. Не можеха ли и те да чуят шума?

— Не. Трябва да стигна в Булон.

— Можем да ви закараме до Булон, и пак ще ни остане достатъчно време да върнем колата в Париж.

— Не, не. Много мило от ваша страна. Мога сам да се погрижа за себе си, стига да съм сигурен, че колата ще бъде върната възможно най-бързо.

Високият сви рамене, а спътникът му отвори задната врата и хвърли раниците им на седалката. Адам остана в тунела, докато те запалиха колата. Чуваше как перките забавят ритъма си: хеликоптерът сигурно се снишаваше да кацне някъде наблизо в полето.

„Тръгвайте, тръгвайте, за бога! Тръгвайте!“ — молеше се той. Колата потегли към Булон, след стотина метра обърна в една отбивка и се отправи обратно към тунела. Свириха му, когато минаха покрай него, и изчезнаха към Париж. Адам коленичи с облекчение и тъкмо щеше да стане и да тръгне, когато видя два силуeta на входа на тунела. На фона на ясното синьо небе се очертаваха фигуранте на двама високи слаби мъже. Стояха и се взираха в тунела. Адам не помръдна, молеше се да не са го забелязали.

После изведнъж единият тръгна към него, другият остана на входа. Адам знаеше, че няма надежда пак да избяга, и коленичи, проклинайки собствената си глупост. Само след секунди щяха да го видят.

— Да не губим повече ценно време, Марвин, нали видяхме, че това английско копеле тръгна обратно към Париж.

— Мислех, че... — започна другият, когото бяха нарекли Марвин.

— Остави аз да мисля. Да се връщаме в хеликоптера, преди да го изпуснем.

Марвин, който беше само на двадесетина метра от Адам, неочеквано спря, обърна се и хукна назад.

Адам остана известно време на мястото си. Студена лепкава пот изби по тялото му, когато разбра, че преследвачът му не е Романов. Ако единият от тях не го беше нарекъл „английско копеле“, той с удоволствие щеше да се предаде. Изведнъж болезнено осъзна разликата между реалност и фантазия: беше останал без приятели.

Не се помръдна, докато не чу хеликоптерът да се издига. Взря се навън и можа да види през арката на тунела как американците се отправят към Париж.

Излезе от тунела и закри с ръка очите си. Слънцето грееше много по-силно от преди. А сега — накъде? Оставаше по-малко от час до отплуването на кораба, но той вече нямаше транспорт. Не беше сигурен дали трябва да опита на автостоп, да търси автобусна спирка или просто да се отдалечи колкото е възможно от главното шосе. Непрекъснато гледаше нагоре в небето. Колко ли време още оставаше, докато стигнат колата и разберат, че вътре не е той?

Колоездачите отново започнаха да го задминават. Той продължи да върви и дори намери достатъчно сили да ободри британските състезатели, когато го задминаваха. Камиончето на британския отбор ги следваше отблизо и Адам направи знак да го вземат на стоп. За негова изненада колата спря.

Шофьорът смыкна стъклото и попита:

— Не бяхте ли вие човекът, който ме спря преди в Абервил?
— Точно така — каза Адам. — Оправи ли се момчето?
— Не, почива си отзад. Има разтегнато сухожилие. Какво стана с колата ви?

— Счупи се и я оставил на около километър назад — каза Адам като сви философски рамене.

— Лош късмет. Мога ли да те закарам? — попита мъжът. — На този етап отивам само до Булон, но скачай вътре, ако те устрои.

— Благодаря — каза Адам с облекчението на брадат битник, попаднал на единствения човек, пожелал да спре и да го вземе.

Шофьорът се пресегна и му отвори вратата.

Преди да се качи, Адам заслони очите си и погледна още веднъж към небето. Хеликоптерът не се забелязваше, но въпреки това Адам знаеше, че не след дълго ще се върне. Американците скоро щяха да разберат, че има само едно място, където е могла да стане размяната.

— Казвам се Боб — каза облеченият в анzug шофьор и му подаде ръка. — Аз съм менажерът на британския отбор.

— Аз съм Адам.

Ръкуваха се сърдечно.

— За къде пътуваш?

— За Булон — каза Адам. — И с малко късмет мога да хвана кораба в три часа.

— Трябва да сме там към два и тридесет — каза Боб, — защото следобедният етап започва в три.

— Вашият състезател ще може ли да кара? — попита Адам като посочи зад рамото си.

— Не, той няма повече да участва в това състезание — каза менажерът. — Разтегнал си е сухожилието на крака и ще са нужни, както обикновено, няколко седмици, докато оздравее. Ще трябва да го оставя в Булон и аз смяtam да завърша последния етап. Случайно да караш колело?

— Не — каза Адам. — Справям се малко, но не съм въртял педали, откакто сестра ми счупи семейното ни колело.

— Все още имаме шансове за бронза — каза Боб, когато задминаха британските състезатели.

Адам им пожела успех с вдигнати палци и после погледна през рамо към задното стъкло. Успокои се, като видя, че хеликоптерът не се появява на хоризонта.

Колата навлезе в предградията на Булон. Боб го закара до самото пристанище.

— Пожелавам ви да вземете бронзовия медал — каза Адам, като скочи от камиончето. — Благодаря много и успех през следващия пробег.

Погледна часовника си: оставаха двадесет минути до заминаването на кораба. Чудеше се дали не е доста много. Отиде до касата и изчака малко, а после си купи пътнически билет. Не преставаше да се оглежда дали някой не го наблюдава, но никой не проявяваше интерес към него. След като купи билета си, той се отправи към кораба и тъкмо започна да свири с уста някаква не особено мелодична версия на „Вчера“, когато в далечината се появи една черна точка. Нямаше как да сбърка — само звукът му беше достатъчен.

Адам погледна към мостчето, което водеше към палубата на кораба, само на няколко метра от него, а после пак видя как точката в небето става все по-голяма. Погледна часовника си: корабът трябваше да тръгне след дванадесет минути — съвсем достатъчно време, за да могат преследвачите му да приземят хеликоптера и да се качат на борда. Ако той се качи и американците го последват, няма начин да не го открият. Но ако американците се качат на кораба, а той остане на брега, би имал достатъчно време да стигне до Диел, преди да е отплувал следващият ферибот.

Адам бързо затича обратно към огромната тълпа, която чакаше старта на новия пробег от състезанието по колоездане на шосе.

През това време хеликоптерът се стрелна отгоре и започна да кръжи като керкенез, който търси мишка.

— Нали каза, че много бързаш да хванеш кораба? — Адам се обърна със свити юмруци, но се озова лице в лице с менажера на британския отбор, който сега беше облечен в състезателен екип.

— Промених намеренията си.

— Имаш ли нещо против да закараш нашата камионетка до следващия пункт? — попита Боб с надежда.

— Къде е той? — попита Адам.

— Дюнкерк — каза менажерът.

Адам опита да си спомни по кое време отплава корабът на Робин.

— Six minutes^[2] — чу се глас по високоговорителя.

— Окей — каза Адам.

— Добре — каза менажерът. — Последвай ме.

Адам изтича след него към камиона.

— Quatre minutes^[3] — чу ясно Адам, докато Боб отключи камионетката и му подаде ключовете.

Адам погледна към кораба. Двамата американци излизаха от билетната каса.

— Deux minutes.^[4]

Адам скочи на шофьорското място, погледна пак към кораба и видя как Марвин и колегата му се отправят към мостика.

— Une minute.^[5]

— Само закарай колата до Дюнкерк и остави ключовете в британския контролно-пропускателен пункт. Ще се видим, като пристигнем там.

— Успех — каза Адам.

— Благодаря — каза Боб и изтича на стартовата линия при сътборниците си, които държаха нетърпеливо колелото му.

— Trente secondes.^[6]

Адам видя как мостчето на кораба се вдига точно когато стартерът вдигна пистолета си.

— Готови... Старт!

Корабната сирена иззвири провлачено и двамата американци заминаваха за Дувър. След секунда изстрелът даде начало на

колоездачното състезание, а Адам включи на втора скорост и се отправи към Дюнкерк.

- [1] Тунела. — Б.ред. ↑
- [2] Шест минути. — Б.ред. ↑
- [3] Четири минути. — Б.ред. ↑
- [4] Две минути. — Б.ред. ↑
- [5] Една минута. — Б.ред. ↑
- [6] Тридесет секунди. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Адам седеше в малкото кафене на пристанището и чакаше да се появи автобусът. Беше оставил колата на контролно-пропускателния пункт и вече бе готов да се качи на кораба, но искаше да се увери, че Робин ще пристигне.

Автобусът се появи на пристанището десет минути преди тръгването на кораба, Робин слезе и Адам я поздрави.

— Не можеш да се отделиш от мен, нали? — каза тя.

Адам избухна в смях и почти я прегърна.

— Хубаво е, че те виждам — каза той.

— Мислех, че се връщаш в Англия по някакъв тайнствен маршрут — с разузнавателна ракета или нещо дори по-екзотично.

— Не че не исках — каза Адам, — но американците бяха на контролния пункт точно когато реших да пътувам за чужбина.

— Американците? — попита тя.

— Като се качим на борда, ще ти обясня всичко подробно.

Никой от двамата не забеляза младия агент, който беше проследил Робин от Берлин. Той отиде в една телефонна будка и набра презоceanски номер.

— Нямаше да ти повярвам на нито една дума, ако не бяха две неща.

— Именно?

— На първо място — висш служител от Външно министерство върна в Амстердам паспорта на Дъдли Хулм. А това ме подсеща да ти дам твоя.

Тя порови из чантата си, извади тъмносиния му паспорт и му го подаде.

— А кое е второто? — попита Адам, като взе с благодарност паспорта си.

— Имах съмнителното удоволствие да се срещна лице в лице с другаря Романов и нямам желание това да се случва отново.

— А пък аз възнамерявам да го срещна отново — каза Адам.

— Защо? — попита Робин.

— Защото искам да го убия.

Романов и Полард пристигнаха в Дувър няколко минути преди определеното време за акостиране на ферибота и зачакаха нетърпеливо. Романов се настани така, че да може да вижда през прозореца на митницата, и наблюдаваше как фериботът влиза в пристанището. Беше намерил идеалното място зад един автомат за кафе, тъй като можеше да проследи всеки, който влиза във фоайето на митницата, и същевременно оставаше скрит за другите.

— Просто за всеки случай вървете при изхода за коли и ми докладвайте, ако забележите нещо необичайно — каза Романов.

Полковникът оставил Романов, скрит зад кафемашината, и си избра място на пристанището, откъдето виждаше всички коли, които влизаха в зоната на митницата на около петдесет метра от изхода. Ако Скот наистина напуснеше ферибота с кола, Полард щеше да има достатъчно време да изтича обратно и да предупреди Романов, преди англичанинът да мине митницата и да стигне главния изход. Поне на това място Скот не можеше да рискува да се скрие в багажника. Двамата мъже чакаха.

Капитанът включи корабната радиоуребда на девети канал и заговори отчетливо по малкия микрофон:

— Моторен кораб „Шантий“ вика началника на пристанище Дувър. Приемам.

Изчака малко и натисна едно копче пред себе си. От уредбата се чу:

— Началникът на пристанището до моторен кораб „Шантий“. Чувам ви ясно и чисто. Приемам.

— Говори капитанът. Имаме спешен случай. Един от пътниците падна на палубата от спасителна лодка и получи многобройни наранявания. — Адам изпъшка, а капитанът продължи: — Ще ми е нужна линейка, която да чака на брега и да го закара до най-близката болница веднага щом пристигнем. Приемам.

— Прието, капитане. Линейката ще ви чака на пристанището, когато корабът пристигне. Край, изключете.

— Всичко ще е наред, скъпи — каза Робин с такъв нежен глас, какъвто Адам не беше чувал досега. — Веднага щом пристигнем, ще се погрижат да бъдеш закаран направо в болница.

— Трябва да се връщам на мостика — каза сърдито капитанът.

— Ще наредя на двама от стюардите да донесат носилка за брат ви.

— Благодаря, капитане. Много ни помогнахте.

— Трябва да го посъветвате за в бъдеще да пие по-малко, когато се качва на кораб — това е само в негов интерес.

— Опитвала съм — каза Робин и въздъхна. — Няма да повярвате колко пъти съм опитвала, капитане, но се боя, че се е метнал на баща ми.

Адам си хвана крака и пак изстена.

— Хм — изсумтя капитанът и погледна към дълбоката рана на рамото на Адам. — Да се надяваме, че няма да се окаже нещо сериозно. Дано имате късмет.

— Благодаря ви още веднъж, капитане — каза Робин.

Капитанът излезе и затвори вратата на каютата, а тя продължи:

— Дотук добре. Да се надяваме, че и втората част на плана ще успее. Между другото, дъхът ти е ужасен.

— Какво друго очакваш, като ме накара да се жабуря в продължение на двадесет минути с уиски и после ме принуди да го изплюя по дрехите си.

Двамата стюарди вдигнаха Адам на носилката и го занесоха на палубата. Сложиха го внимателно на дъските и изчакаха до подвижното мостче, а в това време при тях изтича един митнически служител заедно с граничен полицай. Робин им подаде паспорта на Адам. Полицаят прелисти страниците и провери снимката.

— Приликата е очевидна, въпреки злополуката — каза Робин, — но се боя, че в следващото издание трябва да включат това в графата „особени белези“. — Тя отгърна драматично одеялото и откри дълбоката рана на рамото на Адам, който беше направил подходяща за случая унила физиономия.

— Носи ли нещо у себе си, което трябва да се декларира? — попита митничарят.

Адам непрекъснато пипаше иконата, без сам да го иска.

— Не, не бих му позволила да купува повече пие на време на това пътешествие. Аз ще поема отговорността да проверите личните му вещи заедно с моите, когато сляза от кораба.

— Добре. Благодаря, госпожице. По-добре се погрижете да отпътува за болницата — каза митничарят, поглеждайки към тълпата пътници, които чакаха нетърпеливо на мостика, за да слязат на брега.

Романов я забеляза да излиза от митницата.

— Сега знам точно как капитан Скот възнамерява да излезе от кораба и ще го посрещнем, когато най-малко го очаква. Иди и наеми една кола до Лондон — изрева той на полковника.

Линейката изхвръкна през митницата със запалени фарове и пусната сирена. По пътя за болницата пациентът се съвзе толкова бързо, че придружителят просто не вярваше на очите си. Започна да си мисли, че капитанът е преувеличил степента на спешност.

Романов стоеше до изхода и се усмихна, като видя как автобусът с музикантите излиза от тъмния дълбок трюм и се нарежда на опашката пред митницата. Огледа го и бързо забеляза Робин Бересфорд. Както и предполагаше, тя държеше контрабаса и беше невъзможно да се види кой стои до нея.

— Втори път номерът няма да мине — промърмори Романов точно когато полковникът се появи до него с почервяло лице.

— Къде е колата? — запита руснакът, без да откъсва поглед от автобуса.

— Наех една — каза полковникът, — но искат международното ти шофьорско свидетелство. Нали моето е у Скот заедно с останалите документи.

— Стой тук — каза Романов — и следи дали Скот няма да се опита да слезе от онзи автобус.

И Романов изтича до канцеларията на „Авис“.

В същото време Адам бе вече внесен на количка в една малка приемна и приет от дежурния лекар.

Младият лекар се наведе над пациента си. Никога преди не беше виждал подобна рана от падане.

— Отвратителни разкъсвания — каза той, като почисти раната на рамото. — Можете ли да направите кръг с ръката си?

Адам завъртя изцяло ръката си и пак я отпусна.

— Добре. Поне не е счупена — каза лекарят и продължи да почиства раната. — Ще сложа йод, може да ви засмъди малко. — После почисти и двата охлузени лакътя на Адам и им залепи лейкопласт.

— Това не се е случило днес, нали? — попита той, вгледан в заздравяващото рамо.

— Не — каза Адам, без да дава никакви обяснения.

— Пострадали сте скоро. Ще ви бия анатоксин.

Адам пребледня.

— Смешно е колко много мъже се плашат от спринцовката и иглата.

Адам изпъшка.

— Не беше толкова страшно, нали? — говореше убедително докторът, докато увиваше с бинт рамото. — Има ли кой да ви прибере?

— Да, благодаря — каза Адам. — Съпругата ми ме чака.

— Добре, в такъв случай можете да си тръгнете, но, моля ви, обадете се на лекар, веднага щом се приберете вкъщи.

Романов седна зад волана и проследи как автобусът напуска митницата. Той го погледна през главния изход и продължи след него към Лондон.

— Ще ги спреш ли по пътя? — нервно попита Полард.

— Този път не — каза Романов, без да дава обяснения.

През целия път до столицата той не изпусна от поглед автобуса.

Адам излезе от болницата и провери, че никой не го следи. Единствените хора, които забеляза, бяха един мъж в синьо палто с качулка, който се движеше в обратна посока, и една медицинска сестра, която мина бързо покрай него, като гледаше нетърпеливо часовника си. Доволен, той взе такси до гарата и си купи билет до Лондон.

— Кога е следващият влак?

— Трябва да дойде всеки момент — каза служителят, като погледна часовника си. — Корабът дойде преди около четиридесет

минути, но винаги минава малко време, докато се разтоварят всички пътници.

Адам излезе на перона, огледа се за някой с подозрително поведение, но не забеляза тъмнокосия мъж в синьо палто с качулка, който се беше облегнал на капаците на едно магазинче и четеше „Ивнинг Стандарт“.

Мислите на Адам се върнаха към безопасното завръщане на Робин вкъщи.

Влакът за Лондон дойде, пълен с пътници от кораба. Адам излезе от сенките и скочи вътре, като избра купе, пълно с млади наконтени хулиганчета, които очевидно се завръщаха от еднодневна екскурзия по крайбрежието. Помисли си, че никой друг няма да има желание да седне при тях.

За единственото свободно място в ъгъла и загледа мълчаливо през прозореца. Спътниците му разговаряха на висок глас.

Влакът стигна Кентърбъри, без някой да влезе в купето, освен кондуктора, който се направи, че не забелязва как един от младежите му показва само перонен билет. Адам се чувстваше необикновено сигурен на мястото си в ъгъла, дори и когато забеляза един тъмнокос мъж в палто с качулка да минава и да поглежда внимателно вътре. Мислите му бяха неочеквано прекъснати от шумните твърдения на един от бандата, който очевидно бе лидерът.

— В купето мирише на гадно — заяви той, като душеше силно.

— Съгласен съм, Тери — каза другарят му, който седеше до Адам, и също започна да имитира душене. — И мисля, че е доста близо до мен.

Адам погледна към младежа, чието черно кожено яке бе покрито с малки лъскави кабари. На гърба му беше написано „Хайл Хитлер“. После стана и отвори прозореца.

— Може би малко свеж въздух ще помогне — каза той и пак седна.

След секунда всичките четирима започнаха да душат.

— Мисля, че миризмата става по-лоша — заключи лидерът им.

— Трябва да е от мен — каза Адам.

Душенето спря и младежите се втренчиха в ъгъла с невярващи очи, онемели от дързостта му.

— Нямах време да взема душ след тренировката по джудо — добави той, преди някой от тях да бе възвърнал способността си да говори.

— Добър си по джудо, а? — попита седналият до него.

— Сравнително — каза Адам.

— Какъв пояс си? — заразпитва Тери нападателно. — Кажи де, знам, че е черен — добави подигравателно той.

— От осем години не съм с черен пояс — каза Адам небрежно, — но ми дадоха втори дан съвсем наскоро.

На три от четирите лица се изписа страх.

— Аз самият мислех да се заема с джудо — продължи лидерът, изпъна ръката си и стегна мускули. — Колко време трябва, за да станеш добър?

— Занимавам се по три часа дневно вече почти дванадесет години и още не съм достигнал олимпийските стандарти — отговори Адам и проследи с поглед как тъмнокосият мъж в палтото с качулка мина пак покрай купето. Този път той се втренчи направо в Адам, а после бързо отмина. — Разбира се — продължи Адам, — ако искаш сериозно да се занимаваш с джудо, трябва да притежаваш едноединствено качество — дързост. Никой не може да те научи на това. Или го имаш, или го нямаш.

— Имам дързост — каза нападателно Тери. — Не се страхувам от нищо. И от никого — добави той, като гледаше право в Адам.

— Добре — каза Адам. — Защото може да ти се удаде случай да докажеш твърдението си, още преди да сме завършили пътуването.

— Какво намекваш? — попита момчето с якето „Хайл Хитлер“. — Искаш да се бием или какво.

— Не — каза хладно Адам. — Просто в този момент ме следи частен детектив, който се надява да ме хване, когато прекарвам нощта с жената на клиента му.

Четиримата замълчаха за първи път по време на пътуването. В очите им се четеше нещо като уважение.

— Ще бъдеш ли с нея? — попита лидерът.

Адам кимна заговорнически.

— Добро парче ли е в леглото? — попита Тери похотливо.

— Не е лошо — каза Адам, — изобщо не е лошо.

— В такъв случай само ни покажи този детектив и ние ще го подредим за през нощта — каза лидерът, удари с лявата ръка десния си бицепс и с явно удоволствие вдигна стиснатия си юмрук.

— Това може да се окаже прекалено — каза Адам. — Но ако го задържите малко, докато аз сляза на „Уотърло Ийст“, ще имам поне достатъчно време, за да предупредя дамата.

— Нито дума повече, кавалере — каза лидерът. — Твоето любопитно приятелче ще бъде оставено на Чаринг Крос, овързано като колетна пратка.

Останалите трима младежи избухнаха в смях и Адам започна да съзнава, че само за една седмица Романов бе успял да го превърне в лъжец почти от класата на покойния баща на Робин.

— Ето го — прошепна Адам, когато мъжът с палтото мина за трети път.

Всички погледнаха навън в коридора, но видяха само отдалечаващия се гръб.

— Влакът трябва да пристигне в „Уотърло Ийст“ след единадесет минути — каза Адам, като погледна часовника си. — Затова предполагам... ако още мислите, че ще можете...

Четиридесета от новосъздадения екип се наведоха напред в нетърпеливо очакване.

След няколко минути Адам се измъкна, като оставил вратата на купето широко отворена. Тръгна бавно в обратна посока на тази, в която бе видял да заминава мъжът в синьото палто. Стигна до края на вагона, обърна се и видя, че мъжът върви бързо към него. Когато мина покрай отвореното купе, вдигна ръка, за да привлече вниманието на Адам, но в този миг от купето го сграбиха две ръце, мерна се черно кожено яке и мъжът изчезна вътре със сподавен вик. Вратата се затвори и щорите се спуснаха.

Влакът бавно навлезе в гара „Уотърло Ийст“.

Автобусът спря пред сградата на Кралския филхармоничен оркестър. Робин бе напрегнат. Тъмнозелен форд ги следваше вече четиридесет километра и откакто бе разбрала това, тя не смееше да мръдне от мястото си.

Докато измъкваше контрабаса от автобуса, тя погледна назад и видя, че фордът е спрятан на около петдесет метра със загасени светлини. Романов стоеше на тротоара като животно, на което му се иска да скочи. Друг мъж, когото Робин не познаваше, седеше зад кормилото. Адам я беше предупредил да не се обръща в никакъв случай назад, а да върви направо към сградата на Кралския оркестър, но въпреки това тя не можа да се сдържи, погледна Романов в очите и поклати глава. Той се направи, че не я забелязва.

Когато и последният музикант слезе от автобуса, Романов и „полковникът“ го претърсиха целия, а накрая обърнаха и багажника, въпреки шумните протести на шофьора. Робин ги наблюдаваше неспокойно от един прозорец на горния етаж и видя как двамата скочиха обратно в зеления форд и потеглиха. Продължи да гледа след колата, докато светлините ѝ съвсем изчезнаха в тъмнината.

Полковникът излезе от Уигмор стрийт и зави към Бей стрийт. Спра срещу гарата. Романов изскочи, влезе в една телефонна кабина и започна да разгръща указателя. Откри само една Робин Бересфорд и адресът беше същият, който му беше съобщил младият агент. Набра номера, изчака да чуе десет сигнала свободно и се усмихна: разбра, че тя живее сама. Това не го изненада.

— А сега накъде? — попита полковникът, когато Романов се върна в колата.

— Къде се намира Аргайл Кресънт, Норт, Уест — 3?

— Трябва да е някъде в Хампстед — каза полковникът. — Но първо ще проверя на картата. Какъв е планът?

— Вместо да чакаме госпожица Бересфорд да излезе, по-добре да я чакаме да влезе — каза Романов.

След половин час Робин се измъкна от задната врата на сградата. Мина спокойно през Портман скуеър и след това тръгна колкото може по-бързо към ъгъла. Непрекъснато си повтаряше, че Романов не я следва, но не можеше да спре да трепери. Махна на едно такси и за нейно успокоение то незабавно спря до нея. Преди да се качи, тя огледа шофьора и задната седалка, както я беше посъветвал Адам.

Романов пристигна пред жилището на Робин, малко след като тя бе наела таксито. От списъка с имената на пътната врата разбра, че госпожица Бересфорд живее на четвъртия етаж.

Самата врата не би създала затруднения на всеки самоуважаващ се крадец в Москва и Романов успя да я отвори за секунди. Полковникът дойде бързо при него и двамата заизкачваха мълчаливо тъмната стълба към четвъртия етаж.

Романов отвори секретната брава по-бързо, отколкото Робин би го направила със собствения си ключ. Щом влезе, той бързо провери разположението на стаите и се увери, че в апартамента няма никого.

Полковникът се размотаваше насам-натам.

— Седнете, полковник. Дамата едва ли ще ни накара да чакаме дълго.

Полковникът се засмя нервно.

Шофьорът спря пред къщата. Робин изскочи от колата и му даде допълнителен бакшиш. Страшното бе отминало отдавна и тя се почувства най-сетне в безопасност. Струваше ѝ се, че цяла вечност не се е връщала вкъщи. Всичко, за което мечтаеше, беше да вземе една вана и да се наспи хубаво.

Адам слезе от влака на „Уотърло Ийст“ малко след полунощ и със задоволство отбеляза, че метрото още работи. Беше избегнал да излезе на Чаринг Крос, защото не беше сигурен къде може да го чака някой „комитет по посрещането“. Взе си билет до „Уест Индиан“ на бариерата и изчака известно време на перона, докато влакът най-после дойде.

От „Уотърло“ до неговата цел имаше няколко спирки и дори по това време на нощта престоите на всяка една изглеждаха продължителни. Неколцина закъснели гуляйджии се качиха от „Ембанкмънт“ и дори повече на Лейсестър скъуеър.

Адам изчакваше нервно на всяка спирка, разбрал, че е хванал последния влак. Надяваше се само Робин да е изпълнила съвестно указанията му. Огледа вагона. Беше пълен с „нощни пътници“ — сервитъри, медицински сестри, веселбари, пияници — дори един началник движение. Най-накрая в един без двадесет влакът спря на гарата.

Кондукторът успя да му даде необходимите напътствия. По това време на нощта нямаше кого другого да попита. Адам бавно тръгна към номер двадесет и три. В къщата нищо не светеше. Той отвори

портата и тръгна по пътеката, извади връзката ключове, намери нужния и го пъхна в ключалката. Предпазливо бутна вратата, влезе и я затвори безшумно.

Малко след дванадесет и десет последният влак от Дувър пристигна на Чаринг Крос. Тъй като Адам не се виждаше никъде, Лорънс нареди на шофьора си да се прибират. Не можеше да разбере защо агентът, избран лично от него, не беше докладвал. Когато пристигна в апартамента и пъхна ключа в бравата, се надяваше вътре да е Адам и да го чака.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Той бутна портата и се отправи бавно по пътеката в непрогледната тъмнина. Стигна ъгъла на къщата и напипа третия камък вляво. Винаги оставяше резервния си ключ тук. Вдигна камъка и зашари с пръсти в мръсотията под него. Ключът си беше на мястото. Той го пъхна внимателно в ключалката.

Вмъкна се в коридора тихо като крадец, затвори вратата, запали лампите и се качи по стълбите. Стигна площадката, запали лампата в коридора, хвана бравата на спалнята си и я натисна.

Стъпи вътре и внезапно една ръка го сграбчи за гърлото и го хвърли на земята с огромна сила. Едно коляно го натисна по гърба, ръката му беше извита отзад. Той лежеше по очи на пода и не можеше да помръдне, не можеше дори да дишаш.

— Не ме убивайте, капитан Скот, не ме убивайте — примоли се „полковникът“.

— Нямам намерение да го правя, господин Томкинс — каза студено Адам. — Първо кажете къде е в момента любезният ви работодател.

Без да отслабва натиска с коляно в гърба на „полковника“, Адам изви ръката му още малко. „Полковникът“ изпища:

— Върна се в посолството, щом разбра, че момичето няма да се приbere в апартамента.

— Точно както предполагах — каза Адам, но не пусна ръката на „полковника“, а спокойно и подробно му обясни какво иска от него.

По лицето на „полковника“ се изписа недоверие.

— Но това е невъзможно — изпъшка той. — Предвид, че той сигурно няма да... Ааах! Ще ми счупите ръката.

— Можеш да изпълниш всичко за по-малко от десет минути и той никога няма да разбере — каза Адам. — Все пак мисля, че ще е честно да бъдеш възнаграден за усилията си.

— Благодаря, сър — каза работолепно Томкинс.

— Ако успееш да направиш това, което искам, и изпълниш докрай инструкциите ми, ще ти върна паспорта, шофьорската книжка и документите, ще ти дам и гаранция, че няма да те дадат под съд за изменята ти. Но ако, от друга страна, не се появиш утре сутринта до девет и тридесет с желания от мен предмет — каза Адам, — всички тези документи ще бъдат сложени тридесет минути по-късно на бюрото на господин Лорънс Пембъртън във Външно министерство заедно с моя доклад за останалите източници на доходите ти, които си пропуснал да декларираш.

— Няма да направите това с мен, нали, капитан Скот?

— Точно в десет — каза Адам.

— Но помислете какво ще ми се случи, Скот, ако изпълните заканата си! — изпъшка „полковникът“.

— Вече съм помислил — каза Адам. — И стигнах до два извода.

— Какви?

— Шпионите — продължи Адам, без да отпуска хватката, — доколкото знам, получават от осемнадесет до четиридесет и две години в зависимост от желанието на Нейно Величество, така че можеш, при добро поведение, да бъдеш на свобода преди края на века — тъкмо навреме, за да получиш телеграмата си от кралицата.

— А другият извод?

— О, можеш да информираш Романов за нощното ми посещение и той в замяна ще ти уреди да прекараш останалата част от дните си в някоя скромна дача в подходящо затънто предградие на Москва. Защото, както разбиращ, скъпи мой Томкинс, ти си много дребен шпионин. Лично аз не съм сигурен, ако се изправя пред такава алтернатива, кое от двете ще посрещна с по-голям ужас.

— Ще направя каквото искате, капитан Скот, можете да разчитате на мен.

— Сигурен съм в това, Томкинс. Защото ако посветиш Романов в нашата малка тайна, ще бъдеш арестуван незабавно. Така че в най-добрия случай можеш да опиташи да избягаш в Москва със самолет на „Аерофлот“. Проверил съм — има такъв рано вечерта.

— Ще ви го донеса до девет и тридесет точно, сър. Можете да бъдете сигурен. Но, за бога, пригответе вашето за размяна.

— Ще го направя — каза Адам. — Ще се погрижа и за документите ти.

Адам вдигна бавно „полковника“ от земята, избута го към площадката и го забълска надолу по стълбите, докато стигнаха входната врата.

- Ключовете — каза Адам.
- Но моите ключове са у вас, капитан Скот.
- Ключовете на колата, глупако.
- Ама това е кола под наем!
- И аз имам намерение да я наема.
- А как ще стигна обратно до Лондон навреме, сър?
- Нямам представа, но имаш на разположение остатъка от нощта. Все никак ще успееш. Можеш дори да стигнеш пеша. Ключовете — повтори Адам и изви ръката на „полковника“ още по-силно.
- В левия ми джоб — изохка „полковникът“ почти с една октава по-високо.

Адам бръкна в новото му сако, извади ключовете на колата, отвори външната врата, бутна Томкинс на пътеката и го придружи до тротоара.

— Ще отидеш на отсрещния тротоар — каза Адам — и няма да се връщаш в къщата, докато не стигна до ъгъла. Ясно ли се изразих, Томкинс?

— Съвсем ясно...

— Добре — каза Адам и го отпусна за първи път. — Още едно нещо, Томкинс. Ако замисляш двойна игра, имай предвид, че вече съм уведомил Външно министерство да постави Романов под наблюдение и да осигури двама допълнителни наблюдатели близо до руското посолство, инструктирани да докладват незабавно, щом се появи някой подозрителен преди девет утре сутринта.

Надяваше се, че гласът му звучи убедително.

— За всичко сте помислили, нали, сър? — каза скръбно „полковникът“.

— Да — каза Адам. — Дори намерих време да изключа телефона ти, докато те чаках да се върнеш.

Бълсна го през улицата, влезе в наетата кола и съмкна прозореца.

— Довиждане до утре сутринта в девет и тридесет. Точно — натърти той и включи на първа.

„Полковникът“ стоеше треперещ на отсрещния тротоар, и разтриваше дясното си рамо. Адам стигна до ъгъла и зави наляво към центъра на Лондон.

За първи път след смъртта на Хайди почувства, че преследваният вече е Романов.

— Каква голяма чест за малката ни банка — каза господин Бишов, доволен да седи в кабинета си на следобеден чай с най-важния банкер на изток.

— Не е така, скъпи Бишов — каза Посконов. — След всичките тези години честта е изключително моя. Много любезно от ваша страна да отворите банката в неделя. А сега — на работа. Успяхте ли да накарате Романов да подпише документа за отказ от права?

— О, да — каза делово Бишов. — Направи го, без дори да прочете стандартните клаузи, да не говорим за трите допълнителни, които ни помолихте да включим.

— В такъв случай наследството му автоматично се връща на руската държава?

— Така е, господин Посконов, а ние на свой ред...

— ... ще ни представяте при всички наши парични сделки със Запада.

— Благодаря — каза господин Бишов. — Ние с удоволствие ще ви помагаме и при най-малката нужда, но какво ще стане, когато Романов се върне и поиска да знае какво се е случило с наследството му?

— Няма да се върне — натърти руският банкер. — Имате думата ми. Сега бих желал да видя какво има в онези касетки.

— Да, разбира се — каза Бишов. — Бихте ли ме последвали, моля?

Двамата директори на банки взеха личния асансьор на Бишов до сутерена и отидоха до трезора.

— Ще отключа петте кутии от ваше име с ключа на банката, а вие ще си ги отворите с вашия ключ.

— Благодаря — каза Посконов и го изчака да се върне до входа на трезора.

— Бавете се колкото желаете — каза господин Бишов, — но в шест часа голямата врата се затваря автоматично до девет утре сутринта и може да се отвори само с ядрено оръжие. В шест без петнадесет ще чуете предупредителен сигнал, който ще ви напомни, че ви остават само петнадесет минути.

— Отлично — каза Посконов.

През дългогодишната си кариера като банкер никога не беше предупреждаван цели петнадесет минути предварително за каквото и да било.

Господин Бишов подаде на другаря Посконов плика, в който се намираше ключът на Романов.

Веднага щом масивната стоманена врата се затвори, руснакът погледна часовника на стената. Имаше повече от два часа, за да отбере какво може да се транспортира в Бразилия и какво трябва да остане тук. Държавната пенсия и орденът „Ленин“ (втора степен) не бяха равностойна алтернатива.

Той превъртя ключа, отвори първата от малките касети и намери книжата за земите, които съветската държава притежаваше вече половина век.

Втората касета съдържаше дяловете на компании, които навремето бяха жънали блестящи успехи, но сега отдавна бяха разорени. Посконов с разочарование откри, че третата касета съдържа завещание, в което се посочваше, че всичко принадлежи на бащата на Романов и неговите преки наследници. Дали беше чакал толкова години, за да открие, че всички разкази на стария Романов за злато, бижута и перли са просто измислица? Или пък Романов вече ги беше взел?

Посконов отвори първата от големите кутии и се втренчи в дванадесетте малки отделения. Нетърпеливо махна капака на първото и краката му се подкосиха при вида на блестящите скъпоценни камъни. Бръкна с две ръце в кутията и пусна скъпоценностите през пръстите си като дете, което си играе на плажа с мидички.

Втората кутия съдържаше перли, а третата — златни монети и медальони. Очите на стария банкер заблестяха. Дълго разглежда останалите кутии и когато предупредителния сигнал спря, той беше на пет хиляди километра от трезора, унесен в мечти. Наслаждаваше се на новооткритото си богатство. Погледна часовника. Имаше

предостатъчно време да върне всичко на мястото му и утре да дойде и да вземе веднъж завинаги това, което бе спечелил през петдесетгодишната си служба на държавата.

Когато и последният капак бе на мястото си, Посконов погледна часовника на стената: шест без шест. Достатъчно време, за да погледне и в последната голяма касета и да види дали може да очаква същото и там.

Превъртя ключа и облиза устни в очакване. Щеше да хвърли само един бърз поглед. Вдигна капака, видя разлагащото се тяло със сива кожа и изтекли от орбитите очи, хвана се за сърцето и залитна назад.

Двата трупа бяха открити на другата сутрин точно в девет часа.

Телефонът иззвъня и Адам грабна слушалката, преди пронизителният звук да проглуши ушите му за втори път.

— Събуждане по телефона, господине — каза нежно млад женски глас. — Осем часът е.

— Благодаря — каза Адам и затвори.

Позвъняването се беше окказало ненужно, защото той вече почти час седеше буден в леглото и обмисляше подробностите на плана си. Беше измислил как точно ще довърши Романов.

Скочи от леглото, дръпна завесите и погледна надолу към съветското посолство. Чудеше се откога ли са будни руснаци.

Върна се до леглото и вдигна телефона да набере номера, който беше дала Робин. Телефонът иззвъня няколко пъти, преди да се чуе гласът на възрастната госпожа Бересфорд.

— Добро утро, госпожо Бересфорд. Казвам се Адам Скот, приятел съм на Робин. Исках само да разбера дали снощи се е прибрала благополучно вкъщи.

— О, да, благодаря — каза майката на Робин. — Бях изненадана приятно да я видя преди края на седмицата. Тя обикновено прекарва нощта в апартамента, когато се прибира толкова късно. Боя се, че още спи. Искате ли да я събудя?

— Не, не, не я беспокойте — каза Адам. — Само позвъних, за да уточним среща за обед. Можете ли да ѝ кажете, че ще позвъня покъсно?

— Разбира се — отговори тя. — Благодаря, че се обадихте, господин Скот.

Адам затвори телефона и се усмихна. Всяко парченце от мозайката идваше на мястото си, но без помощта на „полковника“ все още липсваше жизненоважната част. Адам започна да слага всичко за Томкинс в един голям плик, включително паспорта, личните документи и портфейла. После извади иконата от джоба на сакото си, обърна я и внимателно разгледа малкия фамилен герб на царя. Отвори джобното ножче на „полковника“ и се зае с бавната и деликатна задача да извади коронката.

След половин час слезе с асансьора във фоайето на хотела, излезе и тръгна към мястото, където рано сутринта беше паркирал зелената „Кортина“.

Хвърли старото сако на полковника върху седалката, после заключи колата и провери всички врати, преди да вземе обратно асансьора до първия етаж. Магазинът в безистена току-що беше отворил и Адам си избра бяла риза, сиви вълнени панталони и син блейзър; изпробва ги в малката съблекалня.

В девет и двадесет и три уреди сметката си в хотела, помоли портиера да докара зеления форд на паркинга и зачака на входа.

Времето минаваше и той започна да се притеснява — „полковникът“ не се появяваше. Беше му ясно, че ако не успее, следващият разговор по телефона ще е с Лорънс, а не с Романов.

Мислите му бяха прекъснати от клаксона на спрелия до входа форд.

— Колата ви е готова — каза портиерът и му подаде ключовете.

— Благодаря. — Адам му подаде последната банкнота от лирите на „полковника“, после пусна и портфейла в големия плик, залепи го и отново погледна часовника си.

Изчака нетърпеливо още две минути и после забеляза полковника, който пухтеше нагоре по наклона към входа на хотела. Носеше малка найлонова торбичка.

— Успях, капитан Скот, успях — каза Томкинс още преди да стигне до Адам. — Но трябва веднага да я върна, защото той няма как да не забележи, че е изчезнала.

Подаде бързо торбичката на Адам. Той я отвори и погледна съдържанието ѝ.

— Ти държиш на думата си — каза Адам, — и както ти обещах, ще намериш всичко нужно тук.

Подаде на Томкинс плика, връчи му и ключовете на колата и без да каже дума, посочи зеления форд.

Полковникът хукна към колата, скочи вътре, запали и изчезна.

Адам погледна часовника си: девет и тридесет и пет.

— Бихте ли ми извикали такси? — попита той портиера.

Шофьорът смъкна стъклото и го изгледа въпросително.

— Чизъм Плейс, югозападен район 1. Там има дърводелска работилница.

Следващите двадесет минути Адам прекара около работилницата, докато майсторът изпълняваше необикновената поръчка.

Изгледа със задоволство резултата, плати му с две монети от половин крона и после се върна на Кингс Роуд, откъдето нае друго такси.

— За къде, господине?

— Тауър.

Всички от отдела бяха по местата си за срещата в девет и тридесет и Буш започна атаката, още преди Лорънс да успее да седне.

— Как, по дяволите, успяхте да го изпуснете този път?

— Поемам сам вината — каза Лорънс. — Имахме наши хора на всяко пристанище от Нюхейвън до Харуич. Но когато моят човек видя Романов и помощникът му да напускат кея при Дувър и да преследват автобуса по пътя, предположил, че са видели Скот. Вече бях наредил на граничния офицер на пристанището да позволи на Скот да слезе без много шум. Възнамерявах да го вземем веднага щом мине през митницата. Нямаше причини да променям плана, докато Романов беше под зорко наблюдение. Скот обаче изльга както Романов, така и нашия човек.

— Но имахме и втора възможност, когато се качи на влака — настояваше Буш.

Лорънс се вгледа в американеца и изчака да види дали той ще признае, че двамата му агенти от ЦРУ също са изпуснали Скот в Дувър.

— Моят агент беше във влака — натърти Лорънс, — но имал само една възможност да се свърже със Скот, докато той бил сам, и точно в този момент бил сграбен и пребит много лошо от банда пияни хулигани, които се връщали от еднодневна екскурзия до крайбрежието.

— Може би подбираме агентите си от неподходящи среди — каза Матюс и се втренчи в записките си.

Лорънс не отговори нищо.

— И така, доколкото разбирам, Скот, Царската икона и Романов все още са някъде в Лондон? — попита Снел.

— Така изглежда — призна Лорънс.

— Може би тогава не всичко е загубено — предположи Снел. — Скот може все още да се опита да се свърже отново с вас.

— Мисля, че не — каза бавно Лорънс.

— Как може да сте толкова сигурен? — попита Буш.

— Защото Скот знае, че един от нас в тази стая е предател, и мисли, че съм аз.

— Добро утро. Съветското посолство.

— Казвам се Адам Скот и искам да се свържа с майор Романов.

— Добро утро, господин Скот. В посолството не работи майор Романов — отвърнаха му любезно.

— Естествено.

— Но ако желаете, можете да оставите номера си. Ще видя какво мога да направя.

— Ще чакам така. Няма да се изненадам, ако го намерите много бързо, след като разбере кой се обажда.

Последва дълго мълчание. Адам дори си помисли, че шилингът, който бе пуснал в автомата, няма да стигне. Най-после се чу щракване.

— Кой е? — попита Романов, неспособен да прикрие недоверието си.

— Знаеш много добре кой е — каза остро Адам. — Искам да направим сделка.

— Сделка? — повтори Романов и гласът му премина от недоверие в изненада.

— Ще разменя с теб моята икона, за която ти толкова ясно изтъкна, че няма стойност за мен, срещу твоето копие, за което все мога да получа нещо. Но искам и документите, които доказват невинността на баща ми.

— Откъде да съм сигурен, че не лъжеш?

— Няма как да си — каза Адам, — но просто нямаш избор.

По линията се чуха сигнали.

— Кажи ми номера си — каза Романов.

— 738-9121 — отговори Адам.

— Чакай ме там. Ще ти се обадя — каза Романов и линията прекъсна.

— Колко бързо мога да разбера къде се намира 738-9121? — попита Романов местния оперативен работник от КГБ, който седеше срещу него.

— За десет минути — отговори той. — Но може да е капан.

— Вярно, но имаме само деветнадесет часа, след което иконата трябва да е в Америка. Какво е уличното движение в петък сутринта в Лондон?

— Един от най-натоварените дни от седмицата. Защо питате?

— Защото ще ми трябва един мотор и превъзходен моторист — каза само Романов.

Адам не можеше да направи нищо с дамата на средна възраст, която беше заела телефонната кабина. Той беше излязъл нервно, за да провери моста, и в този миг тя се вмъкна вътре. Сигурно беше озадачена защо младият мъж не използва съседната празна кабина.

Той нетърпеливо погледна часовника си: десет и четиридесет и пет. Знаеше, че не може да рискува да се обади и минута след единадесет, но беше сигурен, че дълго преди този час Романов ще е открил откъде се е водил разговорът.

Приказливата жена дрънка още дванадесет минути, накрая затвори, излезе и му се усмихна топло.

Още три минути и ще трябва да се обади на Лорънс и да се откаже от първоначалния си план. Започна да наблюдава как охраната

на Тауър патрулира пред портата на предателите. „Портата на предателите. Колко подходящо!“ — помисли Адам. Беше избрал това място, защото оттук пътят към подвижния мост се виждаше ясно и в двете посоки и не можеха да го изненадат.

За първи път в живота си Адам откри колко дълги могат да бъдат пет минути. После телефонът иззвъня, сякаш че беше алармен сигнал. Той го вдигна нервно, без да изпуска от погледа си главната улица.

— Скот?

— Да.

— Виждам те ясно, съвсем близо съм. Ще бъда в края на Тауър Бридж до една минута. Ела там с иконата. Ако не, ще изгоря пред теб документите, които доказват невинността на баща ти.

Линията прекъсна.

Адам беше доволен — още една част от мозайката дойде на мястото си. Излезе от кабината и провери пътя в двете посоки. Един мотор, марка БМВ, зави и спря в края на моста. Мотористът, облечен в черно кожено яке, беше възседнал мотора, но, изглежда, се интересуваше само от потока коли, минаващи покрай Тауър. Мъжът зад него гледаше право в Адам.

Адам тръгна бавно към тях. Пъхна ръка в джоба си, за да се увери, че иконата е на мястото си.

Беше на около тридесет метра от края на моста, когато Романов слезе от мотора и тръгна срещу него. Погледите им се срещнаха. Романов спря и вдигна малък квадратен пакет. Адам не направи същото, а само потупа с ръка страничния си джоб и продължи към него. Приближаваха се един към друг като на дуел, докато помежду им останаха само няколко крачки. Спряха.

— Дай да я видя — каза Романов.

Адам изчака, после бавно извади иконата от джоба си и я вдигна до гърдите си.

— Обърни я! — нареди Романов.

Адам се подчини и руснакът не можа да скрие задоволството си при вида на малката царска сребърна корона, поставена отзад.

— Сега ти — каза Адам.

Романов замахна с иконата като със сабя. Шедъровърът блесна под яркото слънце.

— И документите — каза Адам. Мъчеше се да говори спокойно.

Руснакът извади един плик изпод якето си и бавно го отвори. Адам за втори път се вгледа в официалната съдебна присъда.

— Иди до парапета — каза той, посочи с лявата си ръка точно къде — и постави иконата и документите върху него.

Романов се подчини, Адам се отмести на няколко метра, оставил своята икона на другия парапет и викна:

— Пресичай бавно!

Двамата мъже пресякоха моста, без да се приближават един към друг, после всеки тръгна към иконата на другия.

Веднага щом стигна иконата, Романов я грабна, изтича и скочи на мотора, без да се обръща назад. След секунди БМВ-то изчезна в гъстия трафик.

Адам не помръдна. Оригиналът не беше у него само за малко повече от час, но той още не можеше да се успокои, че си го е върнал отново. Провери документите, които щяха да възстановят невинността на баща му, и ги пъхна във вътрешния си джоб. Не обръщаше внимание на туристите, които бяха спрели и го наблюдаваха. Изведнъж почувства остро мушване в гърба и стреснато подскочи. Едно малко момиче се беше втренчило в него:

— Ще давате ли пак представление тази сутрин с твоя приятел?

Моторът спря пред съветското посолство на Кенсингтън Палас Гардънс. Романов скочи, изтича по стъпалата и влезе в кабинета на посланика, без да чука.

— Мина точно както бях предвидил. Просто го изненадахме — каза Романов и подаде иконата на посланика.

Посланикът я обърна и видя малката сребърна царска корона. Всички съмнения изчезнаха.

— Наредено ми е да я изпратя незабавно във Вашингтон с дипломатическата поща. Няма време за губене.

— Бих желал да я връча лично — каза Романов.

— Не, другарю Романов. Вашата част от операцията беше дотук и вие я изпълнихте образцово. Поздравявам ви.

Посланикът натисна едно копче отстрани на бюрото си. Незабавно се появиха двама мъже. Единият държеше отворена куриерска чанта, другият стоеше неподвижно до него.

Посланикът им даде иконата и те я прибраха в чантата. Имаха такъв вид, че Романов си представи как без особени усилия биха изнесли огромното бюро на посланика.

— На „Хийтроу“ ви чака самолет, с който и двамата заминавате направо за Вашингтон — каза посланикът. — Цялата необходима документация за митническите власти е уредена. Ще кацнете във Вашингтон в пет часа местно време, така че другарите в Америка ще могат да изпълнят своята част от договора още днес.

Двамата куриери кимнаха, запечатаха дипломатическата поща в присъствието на посланика и тръгнаха. Романов отиде до прозореца и проследи как колата им потегли по Кенсингтън Хай стрийт към летище „Хийтроу“.

— Водка, другарю майор?

— Благодаря — каза Романов, но не помръдна от прозореца, докато колата не се загуби от погледа му.

Посланикът отиде до хладилника и извади бутилка водка, взе две водни чаши и ги наля доторе.

— Няма да е преувеличено да се каже, че изиграхте важна роля за утвърждаването на Съветския съюз като най-могъщата нация на земята — каза той и му подаде едната чаша. — Затова нека пием за репатрирането на гражданите от Алеутските острови като пълноправни граждани на Съюза на съветските социалистически републики.

— Как е възможно това? — попита Романов.

— Мисля, че е дошло време да узнаеш важността на твоята придобивка.

И той разказа на Романов какво му бяха съобщили от Москва тази сутрин.

Романов дори се зарадва, че не бе знал какъв е залогът.

— Определил съм среща с външния министър за днес следобед в три, за да го уведомя. Можем да разчитаме, че британците ще се заинтересуват от едно честно споразумение — продължи посланикът.

— Казаха ми, че той изобщо не бил доволен, защото се надявал да бъде в избирателния си район, за да открие някакъв благотворителен базар — британците си имат странини начини за поддържане на партийната система.

— За Алеутските острови — засмя се Романов и вдигна чашата си. — Но какво става в този момент във Вашингтон?

— Нашият посланик вече поиска среща с американския държавен секретар, определена за осем часа тази вечер. Урежда се и пресконференция в посолството след срещата. Може да ви се стори забавно, но президентът Джонсън е отменил посещението си в Тексас този уикенд и е помолил радиото и телевизията да му отделят време за „обръщение към нацията“ в понеделник във върховните часове по въпрос от национално значение.

— Значи успяхме в последния момент — каза Романов и си наля още една водка.

— Както биха казали англичаните — крайно рисковано. Да бъдем благодарни и на часовата разлика между Европа и САЩ, защото иначе нямаше да спазим крайния срок.

Романов потрепери при мисълта, че всичко е било на косъм, и пресуши на един дъх втората си водка.

— Трябва да обядвате с мен, другарю. Въпреки че заповедите са да се върнете в Москва незабавно, моята секретарка ме увери, че първият самолет от „Хийтроу“ е чак в осем вечерта. Завиждам на посрещането, което ще ви устроят като се върнете утре в Кремъл.

— Трябват ми хиляда лири за...

— А, да! Приготвил съм ги — каза посланикът, отключи едно малко чекмедже в бюрото си и подаде на Романов тънка пачка банкноти, опаковани в целофан.

Романов ги пусна в джоба си и тръгна с посланика на обед.

Буш се втурна в кабинета на Лорънс.

— Романов е взел иконата — извика той.

Челюстта на Лорънс увисна. На лицето му се изписа отчаяние.

— Откъде си толкова сигурен?

— Току-що получих съобщение от Вашингтон. Руснаците са поискали официална среща с държавния секретар за осем тази вечер.

— Не вярвам — каза Лорънс.

— А аз вярвам — каза Буш. — Винаги сме знаели, че проклетият ти приятел е същият отвратителен изменник като баща си. Няма друго обяснение.

— Може да е мъртъв — каза тихо Лорънс.

— Надявам се. По-добре ще е за него — каза Буш.

Телефонът върху бюрото на Лорънс иззвъня. Той го сграбчи, сякаш от това зависеше животът му.

— Доктор Джон Ванс иска да говори с вас, сър — каза секретарката му. — Каза, че сте го помолили да се обади.

— Ванс? Ванс? — Лорънс си спомняше името, но не се сещаше за човека. — Свържете го.

— Добър ден, господин Пембъртън — каза гласът.

— Добър ден, доктор Ванс. Какво мога да направя за вас?

— Казахте ми да се обадя, след като прегледам Скот.

— Скот? — повтори Лорънс. Не вярваше на ушите си.

— Да, Адам Скот. Не си ли спомняте? Искахте да мине на медицински преглед за вашия отдел.

Лорънс стоеше безмълен.

— Дадох му медицинско свидетелство — продължи докторът. — Има някои наранявания и отвратително ожулване, но всичко ще заздравее за няколко дни.

— Рани и ожулвания? — попита Лорънс.

— Да, рани и ожулвания. Но не се беспокойте. В достатъчно добра форма е да започне работа, когато и да поискате. Ако още го искате?

— Ако още го искам — повтори Лорънс. — Случайно господин Скот да е при вас в момента?

— Не — каза Ванс. — Излезе от кабинета ми преди десетина минути.

— Случайно да ви е казал къде отива?

— Не, не уточни. Само каза, че трябвало да изпрати някакъв приятел на летището.

След като изпиха кафето, Романов погледна часовника си. Имаше достатъчно време да отиде на срещата и да хване после самолета.

Благодари на посланика за оказаната помощ, изтича надолу по стъпалата на посолството и се качи отзад в дискретната черна кола.

Шофьорът потегли, без да каже нищо, тъй като вече бе инструктиран къде иска да отиде майорът.

Никой от двамата не проговори по време на краткото пътуване. Шофьорът стигна Шарлот стрийт и паркира на една отбивка. Романов слезе, прекоси бързо улицата и натисна звънела до входната врата.

— Член ли сте? — чу се глас по домофона.

— Да — каза Романов, чу металното щракване на бравата, бутна вратата и слезе надолу по тъмната стълба. Трябваха му само няколко секунди, за да привикне към светлината в клуба.

Ментор седеше сам на една масичка до колоната отсреща.

Романов му кимна и Ментор стана, пресече дансинга и мина покрай него. Романов го последва. Ментор влезе в тоалетната. Романов също влезе и провери дали са сами. После доволен поведе агента към една от кабините и обърна ключалката на „заeto“. Извади хилядата лири от джоба си и му ги подаде. Ментор, седнал на капака на тоалетната чиния, алчно разкъса опаковката, наведе се напред и започна да брои. Изобщо не видя как Романов вдигна ръка. Страхотният удар по врата го повали напред и той се стовари на мозайката.

Романов го вдигна на тоалетната чиния, бързо събра разпилените банкноти и ги натъпка в джоба му. После разкопча едно по едно копчетата на панталона му и го дръпна надолу до глазените му. Вдигна капака и нагласи Ментор върху чинията. Накрая разтвори широко краката му, колкото позволяваха панталоните, и ги намести както трябва. После се измъкна под широкия отвор под вратата, като остави кабинката заключена отвътре. Бързо провери работата си. Отвън се виждаха само краката и смъкнатите панталони.

След шестдесет секунди Романов беше в колата на път за „Хийтроу“.

Адам пристигна на летище „Хийтроу“ два часа преди полета на „Аерофлот“. Настани се така, че да вижда идеално петдесетметровото разстояние, което Романов трябваше да измине, за да се качи на руския самолет. Беше сигурен, че съперникът му изобщо няма да стигне стълбичката на самолета.

Романов си купи билет от касата на „Бритиш Еъруейз“ малко след шест. Не можа да устои на желанието да пътува със западен самолет, вместо с машина на „Аерофлот“, въпреки че знаеше как ще се

намръщи Заборски при такова нахалство — никой друг агент не би си позволил това.

След като получи бордната си карта, той взе асансьора до фоайето за заминаващи и седна в очакване да го извикат. Винаги беше същото — щом завършеше дадена операция, веднага му се искаше да е у дома. Надигна се, за да си налее кафе, и на минаване покрай една маса в средата на помещението зърна заглавието в лондонския „Ивнинг Стандард“: „Специална дописка. Уикендът на Джонсън в Тексас отменен. Загадка“. Грабна вестника от масата и прочете първия абзац, но не откри повече информация от тази, която и той самият можеше да им даде. Никое от предположенията, които следваха подолу, не се доближаваше и най-малко до истината.

Не можеше да дочака първа страница на „Правда“ от следващия ден, макар да знаеше, че там истинската случка ще е преувеличена. По западните стандарти това също щеше да е сензация.

— Съобщение на „Бритиш Еъруейз“. Полет 117 заминава за Москва. Моля всички пътници да се явят на изход 23.

Романов излезе от фоайето и измина почти половинкилометровия коридор до самолета. Малко след седем без десет се отправи бавно към пистата към чакащия самолет. Самолетът, в който бе иконата, щеше да кацне във Вашингтон, а той щеше да пристигне в Москва точно навреме за срещата между „Динамо“ и „Спартак“ на стадион „Ленин“ във вторник. Чудеше се дали ще известят пристигането му по високоговорителите, както постъпваха винаги, когато някой член на Политбюро присъстваше на мач. Изкачи стълбичката и влезе в самолета; докато сядаше настъпи пътника откъм пътеката. Беше благодарен, че мястото му е до прозореца.

— Бихте ли желали нещо за пие преди излитане? — попита стюардесата.

— За мен едно силно кафе — каза съседът му.

Романов кимна и поръча същото. След малко стюардесата се върна с двете кафета и помогна на мъжа до Романов да издърпа масичката си. Романов разпъна своята. Стюардесата му подаде кафето. Той отпи една глътка, но беше доста горещо и той го поставил на масичката. Видя как съседът му изважда от джоба си пакетче с таблетки захарин и пуска две в димящото кафе.

„Зашо ли си прави труда — помисли Романов. — Животът и без това е твърде кратък.“

Погледна през прозореца и проследи как самолетът на „Аерофлот“ заема място на пистата. Усмихна се при мисълта колко поудобен ще е собственият му полет. Опита пак кафето си: беше точно както го обичаше.

Отпи една голяма гълтка и почувства как го наляга дрямка — това не му се стори толкова странно, защото през последната седмица почти не бе имал време за сън.

Облегна се назад и затвори очи. Сега би приел всички почести, които можеше да му предложи държавата. Валчек беше отстранен от пътя му, така че можеше дори да заеме мястото на Зaborски. Ако това не станеше, дядо му беше осигурил алтернатива.

Напускаше Лондон и съжаляваше само за едно нещо: не успя да убие Скот. Но предполагаше, че американците ще се погрижат за това. За първи път през тази седмица не се налагаше да сдържа съня си.

След няколко минути пътникът до Романов взе чашката му и я сложи до своята. После сгъна масичката му, зави краката на руснака с вълненото одеяло и бързо спусна специалната козирка над челото му, за да покрие изцъклениите му очи.

Вдигна глава и видя, че стюардесата го гледа.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя с усмивка.

— Не, благодаря. Каза, че не иска да го беспокоят по време на полета, защото имал трудна седмица.

— Разбира се, господине — каза стюардесата. — Излитаме след няколко минути — добави тя, взе двете чашки от кафето и ги отнесе.

Мъжът нетърпеливо забарабани по масичката. След миг се появи главният стюард.

— Викат ви спешно от работата ви, сър. Трябва незабавно да се върнете в Уайтхол.

— Знаех си аз! — промърмори недоволно спътникът на Романов.

Адам проследи с поглед как руският самолет се издига и завива на изток. Не можеше да разбере защо Романов не се качи. Дали не бе предпочел полета на „Бритиш Еъруейз“?

Дръпна се в прикритието си, веднага щом го видя. Не вярваше на очите си. Лорънс се връщаше през пистата.

На лицето му грееше доволна усмивка.

ЕПИЛОГ

СОТБИ (ОСНОВАНА 1744), НЮ БОНД СТРИЙТ, ЛОНДОН

— Продадена на господина в центъра за пет хиляди лири.

— Сега преминаваме към предмет номер тридесет и две — продължи аукционистът и погледна от подиума към препълнената зала.

— Икона на „Свети Георги и змея“. — Един служител постави малка икона на статива до него. Аукционистът се втренчи в лицата на публиката — познавачи, аматьори и любители зяпачи. — Каква цена да предложа за този великолепен образец на руското изкуство? — попита в очакване той.

Робин стисна ръката на Адам.

— Не съм се чувствала толкова изнервена, откакто се срещнах лице в лице с Романов.

— Не ми напомняй — каза Адам.

— Разбира се, това не е оригиналът, който се намира в Зимния дворец, но независимо от това пред вас е едно чудесно копие, рисувано вероятно около 1914 от придворен художник — заяви аукционистът и възнагради малката икона с одобрителна усмивка. — Имаме ли първоначална цена? Да кажа ли осем хиляди?

Следващите няколко секунди се сториха на Робин и Адам безкрайни.

— Благодаря, господине — отговори аукционистът на някакъв анонимен знак, даден му от някого на първите редици.

Нито Адам, нито Робин успяха да разберат кой даде първоначалната цена. През изтеклия час те седяха в дъното на залата и наблюдаваха как се продават различните предмети, без да могат да осъзнайт в чии ръце попадат.

— За колко може да се продаде според експерта? — попита отново Робин.

— Някъде между десет и дванадесет хиляди — напомни й Адам.

— Девет хиляди — каза аукционистът, чийто поглед се насочи към дясната страна на залата, откъдето бе дошло предложението.

— Поразително е, че руснаците изобщо се съгласиха на размяна — каза Робин.

— Защо? — попита Адам. — След като американците извадиха договора, нямаше причина да не се позволи на руснаците да си върнат оригиналата в замяна на копието, което по право ми принадлежи. Лорънс всъщност демонстрира блестяща дипломатическа изобретателност.

— Десет хиляди от предните редове. Благодаря, господине — каза аукционистът.

— Какво ще правиш с всички тези пари?

— Ще ти купя нов контрабас, сватбен подарък за сестра ми, а останалите ще връча на майка ми.

— Единадесет хиляди — нова цена предлагат от централната част — каза аукционистът. — Благодаря, господине.

— Никакви пари не могат да върнат Хайди — каза бавно Робин.
Адам кимна замислено.

— Как мина срещата с родителите ѝ?

— Външният министър се срещна лично с тях миналата седмица. Това не може да помогне кой знае колко, но поне може да потвърди, че им казвам цялата истина.

— Дванадесет хиляди. — Погледът на аукциониста се върна към предните редици.

— Видя ли се ти самият с външния министър?

— Боже мой, не, новак съм за това — каза Адам. — Имам късмет, ако успея да видя Лорънс, да не говорим за външния министър.
Робин се засмя.

— Според мен имаш късмет, че изобщо ти предложиха място във Външно министерство.

— Съгласен съм — каза Адам и се подсмихна под мустак. — Просто неочеквано се освободи място.

— Какво искаш да кажеш с това „неочеквано“? — попита Робин, разочарована, че през последния половин час много малко от въпросите ѝ получаваха ясен отговор.

— Мога да ти кажа само, че се наложи един от стария екип на Лорънс да бъде „пенсиониран предварително“.

— А вярно ли е за Романов? — попита тя. Все още отчаяно се опитваше да открие какво се беше случило след последната им среща.

— Тринадесет хиляди — каза аукционистът, като погледна отново дамата в центъра.

— В края на краищата, той едва ли би оцелял дълго, след като открият, че при размяната на Тауър Бридж си върнал на руснаците копието, а Романов ти е връчил оригиналата — каза Робин.

— Нищо не се чува за него оттогава — каза невинно Адам. — Цялата информация, която имаме, ни кара да вярваме, че неговият шеф Зaborски скоро ще бъде сменен от някой си Юрий Андропов.

— Четиринацети хиляди — каза аукционистът и се усмихна на мъжа на предния ред.

— Какво стана, когато представи документите, доказващи, че твой баща не е внесъл отровата в килията на Гъоринг?

— След като руснаците потвърдиха автентичността им — каза Адам, — Лорънс посети официално командира на полка и му връчи заключителните доказателства.

— И как реагираха?

— Ще има служба в памет на татко и освен това са възложили на някакъв художник да нарисува портрета му за полка. Майка ми е поканена да го открие в присъствието на офицерите, които са служили заедно с баща ми.

— Четиринацети хиляди първи път — каза аукционистът и вдигна чукчето. — Четиринацети хиляди втори път...

— Какво ще кажеш за един празничен обяд в „Риц“? — попита Адам, доволен от развитието на продажбата.

— Не, благодаря — каза Робин.

Адам я погледна с изненада.

— Няма да е много забавно, щом на всеки мой въпрос отговаряш с официалната версия на Външно министерство.

— Съжалявам — притесни се Адам.

— Не, не е честно от моя страна — каза Робин. — Сега ти си вътре в нещата и предполагам, че не е лесно. Вероятно така ще си умра, без да разбера какъв договор е имало вътре в иконата.

Адам не издържа погледа на момичето, което бе спасило живота му.

— Или ще открия истината чак през 1996, когато документите се обнародват.

Адам бавно вдигна глава.

— Аляс... — започна той и точно тогава удари чукчето на аукциониста.

Двамата се стреснаха и го погледнаха.

— Продадена за четиринадесет хиляди лири на господина от първия ред.

— Добра цена — каза усмихнато Адам.

— Според мен губиш — отговори тихо Робин.

Адам се обърна към нея и я погледна озадачено.

— В края на краищата — каза тя шепнешком, — представи си колко ли щеше да получиш за четиридесет и деветия щат, ако го беше продал на търг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.